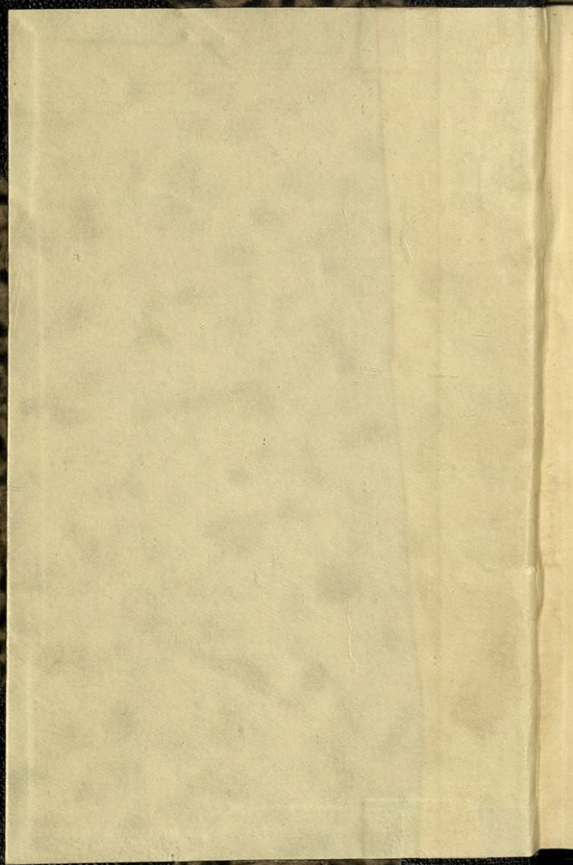
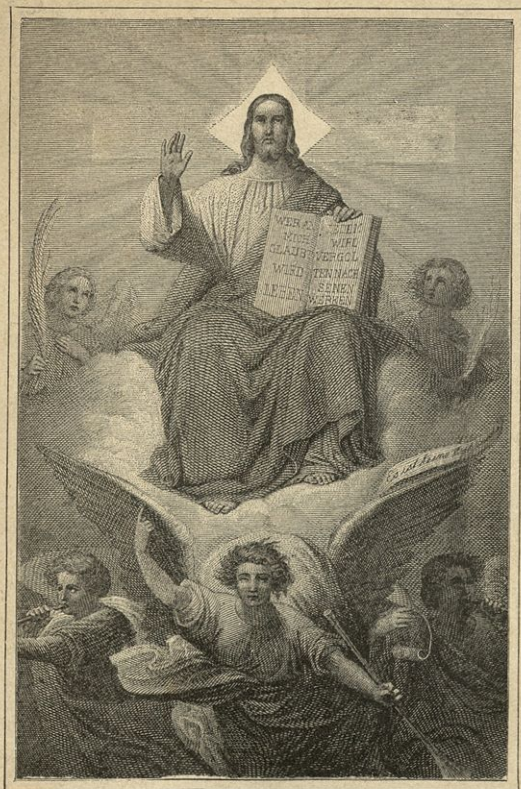

62806

62806

Bráca Karlo i Nikola Benziger u Einsiedelnu, Švajcarska.

Kdor ne nosi svojega križa, in ne hodi za
menoj ne more biti moj učenec. Luc. 14, 27.

SVETA URA,

moliti

Jezusa

v zakramentu ljubezni božje.

Ali:

Obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa,
in počeševanje vselej neomadežane

DEVICE MARIJE,

za vse dni v mescu.

Poleg

Sv. Alfonza Marija Ligvorijana

s pristavkom mnogih družih molitev in pobožnost

spisal

Janez Volčič,

duhoven ljubljanske škofije.

V natis teh bukev je Ljubljansko škofijstvo dovolilo 4. aprila 1867.

Peti natis.

V LJUBLJANI, 1887.

V zalogi in na prodaj pri *Matiju Gerberju*.

Češeno in hvaljeno naj vedno bo Presveto Rešnje Telo!

O moj Gospod Jezus Kristus! prosim te, naj me sladka in goreča moč tvoje ljubezni vsega prevzame, da umerjem iz ljubezni do tebe, kot si umerl ti iz ljubezni do mene. (Sv. Frančišk.)

O ne ljubljena Ljubezen, o ne spoznana Ljubezen! o moj Ženin! kdaj me boš že enkrat vsega na se potegnil? (Sv. Magdalena Paciška.)

Jezus, moj zaklad, moja presladka Ljubezen! rani in vnemi to moje sercé, da bo gorelo le za tebe, ljubilo le tebe! (Peter Alkantara.)

O kdaj bo prišel tisti čas, da bom reči zamogel: Zdaj, o moj Bog! zdaj te več zgubiti ne morem. (Sv. Alfonz.)

Moji preljubi Slovenci!

Spet vam podam nove molitevne bukvice. Oh! saj molitve vsi toliko potrebujemo. — Prosite in molite, terkajte in išite — nam veli Jezus sam. Kje? pa bomo popred; kje? bolj gotovo uslišani, kakor ravno pred milim našim Jezusom samim, ki je v svoji neskončni ljubezni vedno bistevno pri nas v naj svetejšem zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Sv. Terezija se je nekdaj prikazala pobožni duši, ter ji je rekla: Kar mi svetniki v nebesih delamo pred obličjem Božjim, to delajte, vi pobožni, na zemlji pred sv. Rešnjim Telesom. — Svetniki pa molijo, častijo, hvalijo, slavijo svojega Boga tam v nebesih — edino, vse veselje njihovo je, da so vedno pred obličjem Božjim in uživajo svojega Boga. Oh! in kaj hoče biti pobožnemu kristjanu tu na zemlji ljubšega, kaj prijetnejšega, kaj lepšega, kaj tudi boljšega, kakor: biti pri Njem, kterega ljubi duša njegova? Saj še posvetni človek iše tega, kar želi serce njegovo. Ako torej ljubiš svojega Boga, svojega Zveličarja, ki edini more nasititi tvoje sercé; ako ljubiš tudi Marijo, prečisto Devico, ki ti naj ložej pa tudi toliko rada pomaga, da prideš k Jezusu, svojemu Bogu, — ako ljubiš Jezusa in

Marijo, ti bo gotovo ljubo, ako ti pokažem, ako ti napišem, kaj in kako boš govoril pred Jezusom in Marijo, da jima skazuješ ljubezen svojo, da boš pa tudi zagotovljen obilnih gnad Božjih.

Nobeden na svetu pa ni dozda tako lepo znal govoriti pred Jezusom v naj svetejšem Zakramentu, in pred Marijo Devico, kakor je govoril sv. Alfonz Marija Ligvori. Zato so tudi pobožni Slovenci tako radi molili te prelepe molitve pri obiskovanji sv. Rešnjega Telesa. Tu jih imate vnovič poslovenjene. Podam jih vsim, posebno pa bratom in sestram naše bratovšine presvetega Rešnjega Telesa. Vi ste toliko radi sprejeli male bukvice: „Ura, moliti Jezusa v zakramentu ljubezni Božje“, kjer so zbrane le nekatere molitve v častenje Jezusovo. V tej „Sveti uri“ pa Vam jih podam veliko versto naj lepših, naj priserčnejših, naj milejših molitev, s kterimi bote svojo dušo in svoje telo — sebe popolnoma — zročevali Jezusu, svojemu Bogu in Mariji, Materi Božji.

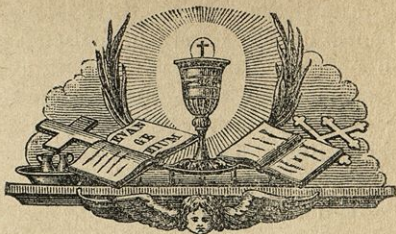
Oh, da bi ga pač res ljubili vsi, ki nas je on toliko ljubil!

Ko bote v svoji sv. molitvi Jezusu vse že izročili, zdihnite še za me, naj bom še živ ali že mertev.

**Češeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!**

**Marija, Mati Božja,
Prosi za nas!**

Janez Volčič.

Obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa.

Vvod.

Sv. Alfonz Marija Ligvori je v svoji preserčni ljubezni do naj svetejšega Zakramenta zložil neizrečeno lepe molitve, ktere po vsem svetu pobožni kristjani naj raji molijo pri obiskovanji presvetega Rešnjega Telesa. Od tega nam on sam takole piše:

Sv. vera nas za terdno uči, da je Jezus Kristus v zakramentu sv. Rešnjega Telesa resnično in bistveno pričujoč v podobi belega kruha. Dobro moramo pa pomisliti in si k sercu vzeti, da je Jezus na naših altarjih, kakor na sedeži ljubezni in usmiljenja, zato, da nam deli svoje gnade, in da nam kaže, kako nas neskončno ljubi, ko je noč in dan

— zmeraj pri nas. In da bi mi ljubeznjivo pričujočnost Jezusa Kristusa in njegovo vedno bivanje med nami v naj svetejšem Zakramentu očitno spoznali, ga hvalili in po dolžnosti molili; ravno zato je postavila sveta cerkev praznik sv. Rešnjega Telesa. Zato izpostavlja, zato nosi sveta cerkev ta naj svetejši Zakrament v očitnih procesijah.

Pa, o moj ljubi Bog! koliko nečasti, koliko zaničevanja je mogel naš ljubi Odrešenik že prestat, in koliko ga še dandanes preterpi v tej Božji skrivnosti! In sicer celo od tistih, zavoljo katerih je, iz gole ljubezni, na altarjih pričujoč!

Po pravici se je pritožil nekdašnji svoj ljubi služabnik Margariti Alakok. Neki dan, ko je ravno pred naj svetejšim Zakramentom molila, se ji prikaže Jezus. Pokaže ji svoje serce na gorečem, s ternjem obdanem sedeži, na katerem je bil postavljen velik križ. „Lej! ji pravi, to je tisto serce, ki je ljubilo ljudi brez nehanja, in v preveliki tej ljubezni se je tako rekoč stajalo. Pa, namesti ljubezni mi ljudje povračujejo, ravno v tem zakramentu ljubezni, le nehvaležnost, zaničevanje, merzloto in celó Božji rop. Kar me pa naj bolj boli je, ker delajo z menoj tako tudi oni, ki so se mi že popred popolnoma darovali.“ Potem ji je Jezus zapovedal, da naj se postavi prvi petek po osmini praznika sv. Rešnjega Telesa, tudi praznik njegovemu

presvetemu sercu v čast. In ta praznik naj bi pobožne duše, ki ga ljubijo, s posebnim počesevanjem popravljale nečasti, ktere se godijo naj svetejšemu zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Posebne gnade je obljubil njim, ki mu bodo skazovali to česenje.

Iz tega se lahko učimo, kar je Bog že v stari zavezi govoril po svojem preroku; da mu je namreč naj večji veselje, biti med ljudmi; da jih nikakor ne more zapustiti, akoravno ga oni zapustijo, celo zaničujejo. Iz tega pa tudi vidimo, kako ljubi so Jezusovemu sercu vsi, ki ga večkrat obišejo, se ž njim v naj svetejšem Zakramentu pogovarjajo in se ž njim zedinjajo. Zato je Jezus sv. Mariji Magdaleni Paciški zapovedal, da naj ga vsaki dan tri in tridesetkrat obiše v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa. In ta Jezusova nevesta je rada to storila, in tako blizo k sv. tabernakeljnu hodila, kolikor ji je bilo naj bolj mogoče.

In pogledjmo, in pomislimo le posebne gnade, čiste razsvetljenja, presladko, gorečo ljubezen in navdihnjenja, ktere so imele pobožne duše, in jih še imajo pri obiskovanji naj svetejšega Zakramenta. Tu so vživale svete duše nebeško veselje. Oče Alojzi, iz družbe Jezusove, imenitni sicilijanski misijonar, je že v mladih letih imel do zakramenta sv. Rešnjega Telesa toliko ljubezen, da se mu je nemogoče zdelo, živeti brez tega zakramenta. Tako nebeško, tako sladko je bilo

veselje, ktero je vžival v pričujočnosti Jezusovi. Njegov spovednik mu je zapovedal, da se sme le eno uro muditi pred sv. Rešnjim Telesom. Ko mu je pa ta ura prehitro pretekla, se je vidilo, kako težko mu je bilo, kako s silo se je odtergoval od Jezusovega serca. Bilo mu je, kakor malemu detetu, ako bi ga kdo odtegnil od maternih pers, ko je ravno sesati jelo. Zato je pa tudi, ko je naj svetejši Zakrament zapustiti mogel, proč gredé, vedno še proti altarcu bil obrnjen, velikrat še pokleknil, kakor da bi ne vedil, kako bi se poslovil od svojega Boga in Gospoda.

Tudi sv. Alojziju Goncagu je bilo zapovedano, da ne sme biti predolgo pri zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Ko je pa kaka pot ga peljala memo tega zakramenta, in ga je neka notranja sladka moč vlekla k Jezusu, je zavoljo pokoršine naglo memo šel; pa s težkim srcem je v svoji otročji ljubezni rekel: Beži, beži od mene, o moj Bog!

Pri Jezusu, v naj svetejšem Zakramentu, je bil pokrepčan sv. Frančišk Ksaveri. Po dnevi je skrbel za zveličanje svojega bližnjega, za spreobrnjenje nevernikov, po noči pa je molil pred tem skrivnostnim zakramentom. Tako je delal tudi sv. Janez Frančišk; in ako so bile cerkvene vrata že zaperte, in ni mogel blizo tabernakeljna, je pokleknil na cerkveni prag, če je tudi dež šel ali mraz bil, da je tako saj od daleč svojemu

božjemu tolažniku v tem zakramentu spodobno čast skazal. Ako se je sv. Fračišku Asisi kaj hudega, kaj nasprotnega prigodilo, je hitro šel v cerkev, da bi se zavoljo tega pogovoril z Jezusom v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Kako lep zgled nam je sv. Venceslav, češki kralj! Toliko častenje, toliko ljubezen je imel do naj svetejšega Zakramenta, da je pšenico in grozdje sam nabéral za kruh in vino, ki se je rabilo pri daritvi sv. maše. Po noči, tudi v naj hujši zimi, je bos obiskoval cerkve, kjer je bilo shranjeno presveto Rešnje Telo. In njegova sveta duša je tako gorela v sveti ljubezni do svojega Boga, da je celo njegovo telo čeznaturally tako ogrela, da se je topil sneg pod njegovo stopinjo. Ko ga je nekdaj pri takem obiskovanji, po noči, v hudi zimi spremljeval njegov služabnik, kterega je hudo zeblo, mu reče kralj, ker se mu je smilil, da naj hodi po njegovih stopinjah. In služabnik ni čutil nobenega mraza več.

Takih lepih zgledov je veliko zapisanih pri naslednjih obiskovanjih. V njih se vidi, kako sladko veselje so vživali svetniki pri obiskovanji sv. Rešnjega Telesa. In ni čuda! saj na zemlji nimamo nobenega imenitnejšega, pa tudi ne bolj ljubeznjivega zaklada, kakor je Jezus v tem naj svetejšem Zakramentu.

Zatorej duše! ki ljubite svojega Boga, opustite nepotrebne shode z ljudmi, in obiskujte vsaki dan, saj za četertinko ure, svo-

jega Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Okusite sami, kako sladak, kako dober je Jezus. Vedite, da čas, v katerem se bote pogovarjale z Jezusom, vam bo že tukaj v naj večji dobiček, o smerti pa in vso večnost v neskončno tolažilo. Vedite, da kratka, pa serčna molitev pred sv. Rešnjim Telesom vam bo več pridobila, kot vse druge djanja celega dne, če so še tako dobre. — Res je Bog povsod pričujoč, in usliši vselej naše molitve, kakor sam pravi: „Prosrite in bote prejeli“, pa vender je gotovo, da Jezus svoje gnade obilniši deli tistim dušam, ki ga obiskujejo v tem naj svetejšem Zakramentu. Tudi nas učé cerkveni očetje, da bomo popred, bolj gotovo uslišani, ako ga prosimo v tem zakramentu. Kje so svete duše delale lepši, kje imenitniši sklepe, kot ravno v pričo Jezusa v tem naj svetejšem Zakramentu? In kdo ve? — Bog hotel naj bi! da ne boš tudi ti, preljuba duša! ravno tukaj sklenila, se popolnoma izročiti svojemu Zveličarju, svojemu Bogu? — Jaz, piše sv. Alfonz, jaz očitno tu spoznam in zapišem v te bukve, da pri obiskovanji presvetega Rešnjega Telesa, akoravno ves merzel in poln nepopolnamost, sem sklenil, zapustiti svet, na katerem sem šest in dvajset let k svoji nesreči živel. Blagor tebi, o ljuba duša moja! ako pred zapustiš svet, kot sem ga zapustil jaz, ako se pred vsega daruješ tistemu Gospodu, ki se je vsega tebi že velikrat da-

roval! Se enkrat rečem: Blagor tebi, ne le v večnosti, temuč že tukaj v tem življenji! Verjemi mi, o duša moja! vse na svetu je nečimernost. Veselice, igre, družbe, shodi in burke ali norčevanja, vse je le posvetno veselje; pa te in take razveselovanja so napolnjene z grenkim želčem, z bodečim ternjem. Verjemi meni, ki sem vse to skusil, pa tudi zdaj vse to obžalujem. Ako si le z nekoliko zbranim duhom pred svetim Rešnjim Telesom, gotovo te bo Jezus bolj potolažil, bolj razveselil, kakor te kdaj svet razveseliti more z vsim svojim razveseljevanjem, z vso svojo minljivo nečimernostjo. O presladko veselje, biti pred altarjem z živo vero, in s serčno pobožnostjo se pogovarjati z Jezusom, ki je v tem zakramentu ravno zato pričujoč, da bi slišal in uslišal naše prošnje, naše zdihovanja.

Oh, in koliko imamo prositi! da bi nam odpustil grehe in vse razžaljenje; da bi nám pomagal v revah in potrebah! Vse to mu lahko odkrijemo, kot stori človek svojemu priserčnemu prijatelju, v ktere ga stavi vse zaupanje svoje. Tu ga lahko prosimo potrebnih gnad, prosimo ga serčne ljubezni, večnega zveličanja. In čez vse, kako sladko je vpričo svojega Boga, mu skazovati svojo ljubezen; skazovati ljubezen tistemu Zveličarju, ki je iz gole ljubezni tú na altarju, ki svojega nebeškega Očeta vedno prosi za nas, ki iz ljubezni do nas ves gori; res, ktere ga je

ljubezen sama nagnila, da je in da prebiva v tem naj svetejšem Zakramentu. Pa, kaj bi več govoril: Pojdi in poskusi sam!

Pri vsakem obiskovanji pa tudi pošiljaj svoje zdihljeje k Mariji, prečisti Devici. Zakaj? tega mi ni potreba razlagati. Cerkveni očetje učijo s sv. Bernardom, ki pravi, da Bog deli svoje gnade po Mariji Devici. Oče Suarec pravi, da splošna misel katoliške cerkve je, da priprošnja Marijna ni le koristna, temuč celo nekako potrebna, ako hočemo kako gnado od Boga zadobiti. Zadosti je, da sv. cerkev Mariji prilastuje besede sv. pisma: „Blagor človeku, kateri me posluša, in čuje pri mojih vratih vsaki dan, in na me streže pri podbojih mojih dur. Kdor mene najde, najde življenje, in prejme zveličanje od Gospoda.“ (*Pregov. 8, 34, 35.*) Po pravici torej želi katoliška cerkev, da za Bogom stavimo vse svoje zaupanje v Mater Božjo in jo pozdravljamo: Upanje naše, bodi češena!

Zato nam kliče sv. Bernard, ki za Bogom stavi vse svoje zaupanje v Marijo: Išimo gnado, išimo jo pa po Mariji; zatoorej pristavlja sv. Antonin, ako bi prosili brez Marije, bi hotli ferčati brez perut, in naša prošnja bi se nam ne spolnila.

To češenje Matere Božje je pridobilo svetnikom neizrečeno veliko gnad. To češenje jih je pripeljalo na visoko stopinjo svetosti. To češenje bo tudi tebe, ljuba duša moja!

pripeljalo v svete nebesa. Verjemi, da naj lepši, naj srečniši, pa tudi naj gotovši pot do serca Jezusovega je skozi Marijno serce. Pojdi in poskusi!

Torej, o moj kristjan! pri vsakem obiskovanji presv. Rešnjiga Telesa pozdravi tudi preblaženo Devico Marijo; naj bo to v cerkvi ali doma pred njeno sveto podobo. In zagotovim te, ako boš to pobožno storil, boš prejel vselej velike dobrote od te mogočne, imenitne Gospé. Sv. Andrej Kretenski pravi: „Navajena je Marija, veliko sprositi njim, ki ji le majhno službo skazujejo.“

Duhovno obhajilo.

Sv. Tomaž Akvin pravi: Duhovno obhajilo je serčna želja, prejeti Jezusa v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, je ljubeznjivo združenje z Jezusom Kristusom, kakor da bi ga človek resnično prejel.

Kako dopadljivo je Bogu duhovno obhajilo, in koliko gnad on deli v tem svetem pravilu, je Bog sam pokazal blaženi Pavli Mareski. Vidila je neki dan dve čudovitni posodi, eno zlato, drugo sreberno. Bog ji je naznanil, da v zlati posodi shranjuje njene resnične obhajila, v sreberni posodi pa njene duhovne obhajila. In sv. Joani Križanski je Bog naznanil, da z duhovnim obhajilom prejema gnade resničnega obhajila. Čez vse

zadosti nam mora biti zastran tega to, da sv. tridentinski zbor visoko ceni in posebno priporočuje duhovne obhajila.

Zato se pa tudi pobožne duše toliko radi po duhovno obhajajo. Dvestokrat se je vsaki dan zveličana Agata Križanska duhovno obhajala. Oče Peter Faber, prvi spremljevalec sv. Ignacija, pravi, da ni boljšega pripomočka, se lepo in prav pripraviti za sv. obhajilo, kot je duhovno obhajilo. Ako hočeš kdaj Jezusa prav ljubiti, prizadevaj si, da pri vsaki sv. maši, pa tudi pri vsakem obiskovanju sv. Rešnjega Telesa se saj enkrat duhovno obhajaš; še boljši pa je trikrat; to je: v začetku, v sredi in na koncu sv. maše ali obiskovanja. Ta pobožnost ti bo prinesla veliko več dobička, kot misliš, ali kot misliti zamoreš. Pa tudi kako lahko to storiš! Vsako uro, vsaki trenutek, brez da bi kdo vedel; nobenega ti ni vprašati potreba, še svojega spovednika ne. Kadarkoli le sam hočeš, če si teš ali pa ne, vselej in povsod se po duhovno obhajati zamoreš. Samo obžaluj svoje grehe in ljubi svojega Boga in hrepeni po svojem Jezusu, pa je vse storjeno.

Da ti bo pa duhovno obhajilo res koristilo, ne pozabi, kar te uči neki pobožen učenik. On pravi: Sv. tridentinski zbor nas uči, da bo želja s Kristusom se skleniti res duhovno obhajilo, mora se začeti v živi veri, ki je sklenjena s serčno ljubeznijo. Toraj, ako

hočeš dobiček, moraš biti prijatelj Božji, v stanu gnade Božje, da boš zmožen, se s Kristusom skleniti. Zakaj, ako si vedoma v smertnem grehu, si sovražnik, ne prijatelj Božji, in tvoj trud je zastonj; tvoja želja, s Kristusom se skleniti, bi bila celo pregrešna in nekaki Božji rop. Ako bi pa ne vedel za smertni greh, in bi se mislil prijatelja Božjega, bi bila tvoja želja sicer dobra, hvalevredna; vendar pa bi ne bila nobeno duhovno obhajilo; ker se z Bogom nikakor ne moreš skleniti, ako nisi v stanu gnade Božje. O ne pozabi tedaj, kesati se svojih grehov, vselej jih serčno obžaluj s popolnoma kesanjem.

Duhovno obhajilo

lahko takole obudiš:

Moj Jezus! verujem, da si v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa resnično pričujoč. — Ljubim te čez vse. — Iz ljubezni do tebe obžalujem svoje pregrehe; vekomaj nikoli nočem več grešiti. — Želim v svoje serce te prejeti in s teboj se skleniti. Ker te pa zdaj v zakramentu prejeti ne morem, o pridi saj po duhovno v moje serce! Oklenem se te, zedinim se s teboj, kakor da bi res v moje serce prišel. Nikdar ne privoli, da bi se še kdaj ločil od tebe!

Krajši duhovno obhajilo.

Verujem, o Jezus, da si v naj svetjšem Zakramentu pričujoč. S teboj se želim skleniti! Pridi v moje sercé! V duhu te objamem! ne loči se nikdar od mene.

Prosim te, o moj Gospod Jezus Kristus! naj me tvoja sladka in goreča ljubezen do mene vsega povžije, da umerjem iz ljubezni do tvoje ljubezni, ker si ti umerl iz ljubezni do mene. (Sv. Frančišk.)

O ne ljubljena, o ne spoznana Ljubezen, o moj nebeški Ženin! kdaj me boš že enkrat vsega k sebi potegnil?! (Sv. Magdalena Pac.)

Jezus, moj zaklad, o moja presladka Ljubezen! Rani in vnemi to moje sercé, da bo le za te gorelo, le tebe ljubilo! (Sv. Peter Alk.)

Molitev.

Pred slednjim obiskovanjem naj svetejšega Zakramenta.

(300 dni odpustka zadobi vsak kristjan, ki to naslednjo molitev pobožno moli pred sv. Rešnjim Telesom. Kdor jo pa moli celi mesec, vsaki dan saj enkrat, in prejme svete Zakramente, in moli nekoliko v namen svetega Očeta, zadobi tudi popolnoma odpustek, kateri dan si sam odbere. Tudi se zamorejo ti odpustki dušam v vicah darovati. Tako so privolili papež Pij IX. 8. vel. serp. in 23. kim. 1859.)

Moj Gospod, Jezus Kristus! Iz ljubezni do nas ljudi si v tem naj svetejšem Zakramentu vedno, noč in dan, pričuješ. Čakaš, kličeš ljubeznjivo, išeš in prejemaš z milostljivim srcem vse, ki pridejo k tebi, ki tebe obišejo. Verujem in terdim, da si resnično in bistveno pričuješ v tem naj svetejšem Zakramentu altarja. Ponižno, spoznavši svojo veliko nevrednost, te molim svojega pravega in živega Boga. Hvala ti bodi! kolikor premorem te hvalim za brezštevilne gnade, ktere si mi že skazal. Posebna hvala ti bodi, ker si se toliko ponižal, da si se v tem zakramentu samega sebe meni

dal, da si mi svojo presveto Mater v priprošnico izvolil in tudi zato, ker si me poklical, da te tukaj v tej cerkvi pobožno obišem.

Zato hočem danes trikrat počastiti tvoje presveto in ljubezni polno sercé. Perviĉ, da te, kolikor je meni ubogi revimogoĉe, spodobno zahvalim za to neprecenjeno gnado, da te tukaj obiskati smem. Drugiĉ, da bi nekoliko popravil neĉasti in oskrunjenja, ki ti jih prizadevajo v tem zakramentu tvoji sovraŹniki, neverniki in krivoverci, ali pa tudi mlaĉni kristjani. In tretjiĉ, da bi te s tem obiskovanjem spodobno molil na vsih krajih cele zemlje, kjer te, o moj ljubeznjivi Zveličar! v tem zakramentu ljubezni, nobeden ne ĉasti, nobeden ne moli, kjer si zapušen od vsih ĉloveških otrok. O moj Jezus! ljubim te iz vsega serca, in ĉez vse mi je Źal, da sem dozda j tvojo neskonĉno dobroto tolikokrat razŹalil. S pomoĉjo tvoje gnade terdno sklenem, te nikoli veĉ ne Źaliti.

Vem in spoznam, da sem reven in ubog, vender se prederznem, ter se danes tebi vsega darujem. Posvetim se v sluŹbo tvojega veliĉastva. Odpovem se popolnoma,

za vselej svoji volji. Vsega se ti izročim, nič si zase ne obderžim. Svoje nagnjenje, svoje želje; vse, kar sem in kar imam, vse, vse ti dam. Delaj z menoj, in z vsem, kar je mojega, po svoji naj svetejši volji. Za naprej ne išem, ne želim, in nočem nič drugega, kakor samo to, da tebe ljubim, tebi služim, da sem vender enkrat že zvest v spolnovanju tvoje presvete Božje volje.

Tebi priporočim tudi uboge duše v vicah, posebno tiste, ki so te rade častile v tem presvetem Zakramentu; pa tudi tiste, ki so serčno ljubile tvojo neomadežano Mater. O še danes jim skaži čudovitno moč svojega neskončnega usmiljenja!

Priporočim ti tudi vse uboge grešnike. Usmili se jih! Daj jim milostljivo čas, priložnost in resnično voljo, da se po pravi pokori k tebi vernejo. Slednjič pa, o moj preljubeznjivi Zveličar! zedinim vse svoje želje, vse svoje hrepenenje s željami tvojega ljubezni polnega serca, in, tako sklenjene, jih darujem tvojemu nebeškemu Očetu, ter ga prosim v tvojem presvetem imenu, da iz ljubezni do tebe jih milostljivo sprejme, in usliši mojo prošnjo. Amen.

(Sto dni odpustka zadobi vsak kristjan, ki se skesanim srcem počasti naj svetejši Zakrament s temi besedami:)

Češeno in hvaljeno naj vedno bo Presveto Rešnje Telo.

(Tri sto dni odpustka zadobi vsaki četrtek in med osmino sv. Rešnjega Telesa, kdor te besede po trikrat te dneve pobožno moli. Popolnoma odpustek pa, kdor to stori celi mesec in prejme sv. Zakramente, ter navadne molitve za odpustke opravi in moli saj 5 očenašev, 5 Češenamarij in apostoljsko vero.) Pij IV.

Pervo obiskovanje.

„Ako je kdo žejin, naj pride k Meni, in naj pije.“ (*Jan. 7, 37.*)
Lej, studenec vseh dobrot je tukaj Jezus Kristus v presvetem Zakramentu neprenehoma kliče in vabi:
„Ako je kdo žejin, naj pride k Meni, in naj pije.“ O, kako bogate grade so zajemale svete duše vsaki čas iz tega studenca naj svetejšega Zakramenta, kjer nam ponuja in deli Jezus Kristus vse zaslužnje svojega terpljenja! Že po preroku Izaiji pravi: „V veselji bote zajemali iz studencev Zveličarjevih.“ (*12, 3.*) Ko je pobožna Ferija, imenitna grofinja, stopila v red sv. Klare, je pogosto in dolgo časa pred svetim Rešnjim Telesom molila, tako, da so jo zato sploh imenovali

nevesto naj svetejšega Zakramenta. Enkrat jo vprašajo, kaj vender počne cele ure neprenehoma pred svetim Zakramentom? In ona izgovori te lepe besede, ktere vso njeno svetost razodevajo: „Celo večnost, pravi, bi lahko tukaj bila. Mar ni tukaj bistveno pričujoč tisti Bog, ki se v nebesih zveličanim uživati daje? O, dobrotljivi Bog! naj viši Gospod nebes in zemlje je tù resnično pričujoč, pa me še poprašujete, kaj v pričo njega delam? Ljubim, hvalim, častim in molim. Kaj dela ubožec pri bogatinu? Kaj bolnik pri zdravniku? Kaj žejin pri studentu? Kaj lačen pri mizi z jedjo obloženi?“

O moj prelubeznjivi Jezus! Jezus, ti sladkost in ljubezen mojega serca! O Jezus, ti zadostiš popolnoma vsim željam moje duše! Oh, koliko te je stalo, da prebivaš v tem zakramentu med nami! Umreti si mogel popred, da zdaj bivaš, kot klavni dar med nami, na naših altarjih. O koliko nečasti, koliko zaničevanja in oskrunjevanja si že mogel prestati v tem nezapadljivem spominu svoje ljubezni, da zdaj nas tolažiš s svojo pričujočnostjo, da nam pomagaš v naših potrebah! Pa tvoja ljubezen, tvoja želja, da bi te tudi mi ljubili, je premagala vse te oskrunjevanja.

Pridi toraj, o veliki Bog in Gospod! pridi, in posestvaj moje serce! Zapri pa hitro vse vrata, da ne more v moje serce nobena stvar, ki bi ukradla le količkaj ljubezni, katero sem vso tebi dolžan, in ktere nikomur, kakor edino le tebi dam. Ti sam, o moj Božji Zveličar, gospoduj z menoj; ti sam me vsega posestvaj! In ako bi ti kdaj ne bil popolnoma pokoren, o nikar mi ne prizanašaj; vdari me močno, da si za naprej zapomnim, tebi v vseh rečeh dopasti. Nikar ne dopusti, o predobrotljivi Jezus! da bi kdaj iskal ali želel kaj drugega, kakor le to, da tebi zmeraj bolj dopadem, da tebe svojega tù na altarlji skritega Boga obišem in molim, se s teboj ljubeznjivo pogovarjam, in tebe pogostoma v sv. Obhajilu z vso le mogočo pobožnostjo prejemam. Naj iše, kdor hoče, dobrote tega sveta; jaz pa za svojo stran, ne ljubim, ne želim, ne išem, pa tudi nočem nič drugega, kakor le edino zveličavni zaklad in bogastvo tvoje ljubezni. To edino išem tukaj pred nogami tvojega sedeža. Daj, o Jezus! da sam na-se popolnoma pozabim, da se vedno spominjam edino le tvoje neskončne

dobrote! Ne zavidam vam, o sveti Serafini! vašega veličastva, pa ko bi smel, bi vas zavidal zavoljo ljubezni, s katero ste vneti do svojega in mojega Boga. Oh, učite me, kaj in kako naj delam, da ga prav ljubim, da njemu dopadem.

Moj Jezus! tebe samega hočem ljubiti, tebi samemu želim dopasti.

(Zdaj se po duhovno obhajaj. Hrepeni po Jezusu, kakor bereš spredej na str. 15. in 16. ali pa to-le:)

Še eno kratko duhovno obhajilo.

O moj Jezus! verujem, da si v tem zakramentu pričujoč; v tvojo milost, v tvoje usmiljenje stavim vse zaupanje svoje. Ljubim te čez vse! In zato, ker te ljubim, mi je serčno žal zavoljo vsih mojih storjenih grehov. Pripravljen sem, raji sto in stokrat umreti, kakor še kdaj tebe žaliti. Po tebi hrepenim. Pridi, o moj Jezus! pridi in posedi mojo dušo! S teboj se sklenem. — Tebe objamem! O moj Jezus! ne zapusti me nikdar!

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Efrema.)

O preblazena, o vsa čista Devica, Mati mojega Boga, Kraljica večne svetlobe! Ti vsa mogočna, vsa dobrotljiva; povzdignjena čez vse človeške in angeljske duhove; čistejši od solnčnih žarkov; častitljivši od Serafinov; veličastnejši kot so vsi kori nebeški! O presveta Gospa, ti upanje očakov; ti hrepenenje prerokov; ti lepota aposteljnov in čast mučenikov; ti veselje pravičnih; ti krona devic; ti, o mogočna Kraljica nebes in zemlje! ti si nas spravila z razžaljeno pravico svojega in našega Boga, ki je toliko strašna za nas uboge grešnike.

O Mati Božja! sprejmi nas in obvari nas v svoji dobroti, v svojem varstvu! Usmili se nas, ki smo ubogi grešniki, oskrunjeni z nesnago svojih hudobij, s katerimi smo žalili Jezusa Kristusa, svojega Boga in sodnika. O Gospa, saj veš, to ti je znano, kako smo ti vdani, kako se tebi zročimo v tvojo službo! O kako srečni smo, da se služabnike tvoje imenovati smemo. Toraj, o Mati usmiljena! nikar ne

pripusti, da bi se nas kdaj polastil peklenški duh, oni priseženi sovražnik naših duš!

Za Bogom stavimo le v tebe, o presveta Devica, vse svoje zaupanje! V nevihtah tega življenja, si ti nam naj gotovši bramba. Ti si nam pribežališe, v katerem se nam nič bati ni. S priserčnim hrepenenjem, z objokanim obrazom se veržemo tebi k nogam, ter prosimo pomoči tebe, in po tvoji prošnji Jezusa Kristusa, Sinu tvojega, ki je naš začetnik, da nas ne zaverže zavoljo naših grehov.

Začetek našega veselja, prosi za nas!

MOLITEV

po vsakem obiskovanji k Materi Božji,

da bi zadobili njeno pomoč in priprošnjo.

(Kdor to molitev moli pred kako podobo Matere Božje, zadobi 300 dni odpustka. Kdor jo pa moli celi mesec, saj enkrat na dan, zadobi tudi popolnoma odpustek, ako prejme sv. zakramente in opravi navadne molitve za odpustke. [Papež Pij IX.] Tudi ti odpuski se zamorejo dušam v vicah obrniti.)

Presveta, neomadežana Devica, moja preljubeznjiva Mati Marija! Ti si mati

mojega Gospoda in Zveličarja, ti Kraljica svetá, priprošnica, upanje in pribežališe vsih grešnikov! Pred teboj, o mogočna Kraljica! se priklonem ter te ponižno počastim. Preserčno se ti zahvalim za vse mi do zdaj skazane dobrote; posebno pa, ker si me s svojo mogočno priprošnjo tolikrat obvarovala peklenškega ognja, kterega sem s svojimi pregrehami že tolikrat zaslužil. — Ljubim te, o preljubeznjiva Mati in Gospa! in iz čiste ljubezni do tebe terdno sklenem, tebi zmeraj in vselej zvesto služiti, in kolikor premorem, hočem tudi druge napeljevati, da bodo tebe ljubili, tebi služili. Za Jezusom, tvojim ljubim Sinom, stavim vse svoje upanje na te, in s tvojo pomočjo si upam tudi zadobiti večno zveličanje. Vzemi me med svoje služabnike, o Mati milosti Božje! in ohrani me vedno v svojem mogočnem varstvu.

Ker vem, da vse premoreš pri Bogu, zato zdihujem in milo kličem k tebi: Reši me vsih skušnjav, ali pa mi saj sprosi potrebno pomoč, da jih premagovati zamorem do konca svojega življenja. Od tebe pričakujem prave ljubezni do Jezusa. Upam

tudi, da bom s tvojo pomočjo srečno sklenil svoje življenje. O moja preljubeznjiva Mati! pri tvoji veliki ljubezni do Boga te prosim: Stoj mi vedno na strani, zlasti pa v moji zadnji uri, ko bo šlo za moje večno zveličanje! Ne zapusti me, dokler me ne vidiš med izvoljenimi tam v nebesih! Tam te bom častil, tam ti bom večno slavo prepeval, zato ker si mi milost skazala. Tako upam, tako naj tudi bo! Amen.

Drugo obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.“ (Jan. 6, 52.) Častiti služabnik Božji, oče Evzebi, iz Jezusove družbe, pravi, da je kruh jéd, ki se vživa, pa se tudi lahko hrani. Zato, pravi on na dalje, je hotel tudi Jezus Kristus v podobi kruha tù na zemlji med nami biti, da ni le v živež ljubijočim dušam pri sv. Obhajilu, temuč tudi, da je v naj svetejšem Zakramentu skerbno shranjen v naših cerkvah zato, da je

zmeraj bistevno tako blizo nas. Mi pa ravno v tem vedno spoznati moramo njegovo neskončno ljubezen, s katero je bilo za nas vneto njegovo Božje serce, in ktera ga je tako daleč peljala, „da je sam sebe v nič storil, ko je podobo hlapca na-se vzel,“ kakor piše sveti apostelj Pavel svojim Filipjanom 2, 7.

Ako pa sv. apostelj ta zares nezapodljivi čudež Jezusove ljubezni, to ponižanje samega sebe v sprejemi človeške nature, kakor nekako vničenje veličastva njegovega, začudeno oznanuje, kaj hočemo pa mi reči? kako občutiti, kako umeti ljubezen Jezusovo, ako premišljujemo, da je podobo človeško, podobo hlapčevsko popustil — oh, nad tem tudi angelji stermijo — in je revno podobo kruha na-se vzel? „Noben jezik, pravi sveti Peter Alkantarski, ne more dopovedati velikosti tiste ljubezni, katero ima Jezus do vsake duše, ki je v posvečujoči gnadi Božji. On, naj lepši, naj ljubeznjivši Ženin, se loči od tega sveta po smerti na križi. Da bi ga pa nikdar nobeden ne pozabil, hoče vsim človeškim otrokom zapustiti vedni spomin in zastavo svoje ljubezni. In kaj stori zato? Vidno podobo človeško je spremenil v podobo belega kruha, ter se da v tem zakramentu nam v nepozabljivi spomin. Znamnje vedne zaveze med seboj in med nami je postaviti hotel. Pa to znamenje ni smelo, ni moglo biti drugo, kakor on edini, on sam.“

O moj dobrotljivi Jezus! namen tvojega bivanja med nami, v teh naših cerkvah, ni noben drugačen, noben drugi, kakor le ta, da poslušaš prošnje ubogih, ki hodijo semke, in išejo gnade, ter ti odkrivajo svoje serca. O zatorej sliši danes ponižno prošnjo mojo, naj nehvaležnejšega grešnika tega sveta! Žalosti, britkosti in sramote ves presunjen, se prederznem in se bližam nogam tvojega svetega sedeža, se bližam tvoji milosti in tvoji ljubezni. Spoznam hudo, ki sem ga storil, da sem žalil tebe svojega Boga in Gospoda. Prosim te najpred, pozabi za večno vse razžaljenja, nehvaležnosti in hudobije, s katerimi sem žalil v pretečenem življenji tebe, nezapopadljivo dobroto svojo. O moj Bog in moje vse! oh, kako nesrečen sem, da sem te kdaj žalil! oh, da bi se to nikdar zgodilo ne bilo!

Upam, o moj Jezus! da sem milost zadobil pri tebi, da si mi odpustil. Zato mi dovoli, da bolj priserčno govorim s teboj! O ti, ki veš moje misli in želje, ti vsegavedni! torej tudi veš, kaj želim od tebe! Kar spoznam, kako si ljubeznjiv, je vneta moja duša v ljubezni do tebe, in

vleče me, te vedno bolj in bolj ljubiti, in ti s tem dopasti. Ali slabost, nestanovitnost moja, ta je hudi zadržek; in vedno me skerbi, da tega dosegel ne bom, ako mi ti svoje pomoči k temu ne daš.

O moj Bog! naj spoznajo še danes nebo in zemlja in vse stvari tvojo neskončno moč, tvojo nezmerjeno dobroto. Prederzno sem se vzdigoval zoper tebe, zdaj pa mi daj, da te ljubim in častim čez vse. Ti zamoreš, pa tudi hočeš to storiti. Nadomesti ti v meni, kar mi manjka, ker ljubiti te preserčno hočem, ali saj toliko, kolikor sem te popred žalil. Ljubim te, o moj Jezus, ljubim te čez vse! Bolj, ko svoje življenje ljubim tebe, moj Bog, moja ljubezen, moje vse!

Moj Bog in moje vse!

(Zdaj duhovno Obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

„Stopimo z zaupanjem k sedežu gnade, da usmiljenje dosežemo, in milost najdemo ob času potrebne pomoči.“ (Hebr. 4, 16.)

Sv. Antonin pravi, da ta sedež gnade je Marija, po kateri nam Bog vse svoje gnade deli.

O preljubeznjiva Kraljica! Tebe naj bolj veseli, pomagati ubogim grešnikom. Lej, jaz sem velik, ubog grešnik! Pomagaj mi! pomagaj mi naglo!

O edino pribežališe grešnikov, usmili se nas! (Sv. Avguštin.)

(Presveta, neomadežana Devica! — Kakor pri prvem obiskovanji, stran 26.)

Tretje obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, glej stran 17.)

„Moje veselje je bivati s človeškimi otroci.“ (*Prip. 8, 31.*) Naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus ni bil s tem že zadovoljen, da je na sv. križi iz ljubezni za nas tako bitko smert storil. Še po svoji smerti hoče bivati osebno pri nas v naj svetejšem Zakramentu, da bi nas prav gotovo prepričal, kar je že po Modrem v stari zavezi govoril; da je namreč njegovo naj večji veselje bivati med človeškimi otroci.

Sv. Terezija se nađ tem zavzame ter zakliče: „O ljudje! kako morete žaliti Boga, ki tako slōvesno zagotavlja, ki tako očitno

kaže, da njegovo edino veselje, njegova radost je, bivati pri vas! Oh, zakaj vender ljudje tega ne spoznajo? Jezus ima naj večji veselje pri nas, nam se pa že težko, dolgo zdi, le četertinko ure biti pri njem. Jezus se ne naveliča, ne nasiti, vedno biti pri nas, nam pa je dolg čas v njegovi družbi. Mar mi ne potrebujemo bolj njegove družbe, kakor on naše? Mar bi ne imeli mi bolj hrepeneti po njem, kot on po nas? Mi, pravim, ki smo toliko srečni, da smemo biti v njegovi hiši? O kako srečne se mislijo podložniki, ki blizo kralja, v njegovem poslopju prebivajo! Glejte, tù je stanovanje naj višega Kralja, tù palača vesoljnega Gospoda, tù hiša velicega Boga. In v tej hiši mi z Jezusom Kristusom bivati smemo. Bodimo mu hvaležni zato, pa učimo se, da nam bo v korist obiskovanje in družba tega veličastnega Kralja.“

Moj Bog in moj Gospod! Poglej me! tukaj sem pred altarjem, na katerem si ti noč in dan zavoljo mene pričujoč. Ti si neusahljivi studenec vsega dobrega, naj bolji zdravnik vsih bolezni, naj bogatejši zaklad vsim ubogim. Lej, pred tvojimi nogami kleči danes naj bolj revni, naj slabši grešnik, ter te gnade, milosti prosi. Ne odreci mu, o ljubeznjivi Jezus! ne odreci mu svojega usmiljenja! Res je, dobro spo-

znam, da moja revšina je nezmerno velika; pa vender obupati nočem. Z očmi svete vere te vidim v tem zakramentu, in vem, da si le zato iz nebes prišel, da bi mi dobrote delil. Častim te, hvalim te, ljubim te. Ako sem milost našel pri tebi in te ubogajme prositi smem, o tak poslušaj dobrotno, kaj te prosim: Sklenil sem, nikoli več, večno nikoli več te ne žaliti. Razsvitli me torej s svojo gnado, in daj mi moč, da te popolnoma ljubim, ter spolnim ta svoj sklep! O moj Bog in Gospod! ljubim te iz vsega serca in iz vse svoje moči. Spoznam to z besedo in z ustmi, pa, mislim, da se ne motim, tudi s svojim srcem. Od tebe pa upam, in tudi gnade pričakujem, da bom to še tù v svojem življenji pokazal, v večnosti pa resnično in popolnoma spolnoval.

Preblazena porodnica mojega Boga! vi nebeški duhovi, vi svetniki Božji, pomagajte mi, da ljubim svojega preljubeznjivega Boga čez vse!

O moj Jezus ljubeznjivi!

Pridi in nasiti me!

Da v ljubezni nevgasljivi

Večno s tabo sklenem se!

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Germana.)

„Njene vezí so vezí zveličanja“. (*Sir.* 6, 31.) Pobožni Pelbart pravi: Češenje Marije Device je veriga, ktera nas pelje v večno življenje. Prosimo torej svojo nebeško Kraljico, naj nas z verigo svoje ljubezni vedno bolj veže nase, da zmeraj večji, zmeraj terdnejši upanje imamo v njeno pomoč.

O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija! O moja Gospa in Kraljica! ako se le spomnim na te, mi je polajšano terpljenje, in potolaženo je moje serce. Ako zaidem, me ti rešiš, me pelješ nazaj na pravo pot. V britkostih in težavah me ti podpéraš; pred sovražniki moje duše me ti varuješ. Ako se ranim, me ti zdraviš, ako se udarim, me ti celiš. Ako žalostno jokam, me ti tolažiš; ako dvomim, mi ti dvome razkropiš. O Mati usmiljena! sliši in usliši me. Poglej me, kako reven, kako ubog da sem. In ti, Mati Božja! mi lahko pomagaš, zato, o Marija! prosi za me!

O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Četerto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, glej stran 17.)

„Obhoja ž njo nima nič grenkosti in nje družina nič zopernosti“. (*Modr. 8, 16.*) Prijatli se med seboj toliko ljubijo, da radi eden drugemu obiskujejo, in si s tem veselje delajo. Radi bi cele dneve skupaj bili, in ločiti se, jim je naj huje. Komur je pred naj svetejšim Zakramentom dolgočasno, on nima ljubezni do Jezusa, on ni prijatelj njegov. Prijatelj se prijatelj ne naveliča tako hitro. Prijateljom Jezusa Kristusa, kadarkoli so pred sv. Rešnjim Telesom bili, je bil ta čas — čas nebeškega veselja. Sv. Terezija se je po smerti nekdanj prikazala še živi sestri svojega reda, in ji pravi: Med nami v nebesih in med vami na zemlji ne sme biti nič razločka, kar zadeva čistost in ljubezen. V čistosti in ljubezni mi živimo nemenljivo veličastvo Božje; v čistosti in ljubezni prenašajte vi terpljenje minljivega sveta. Kar pa mi delamo pred bitjem Božjim v nebesih, to delajte vi pred zakramentom sv. Rešnjega Telesa. Tako je naj svetejši Zakrament nam nebеса tukaj na tej zemlji.

O neomadežano, za nas zaklano, za nas darovano Jagnje! spomni se, da sem tudi jaz ena tistih duš, ktera je bila rešena z neizrečenimi bolečinami na potu tvoje britke smerti. Tako radodaren si bil meni, o Jezus! da si se mi vsega dal. In še se mi daješ vsaki dan, ko se brez nehanja daruješ svojemu nebeškemu Očetu na altarjih za me! Bodi torej moje posestvo in sicer zmeraj, da te nikoli z nobeno nezvestobo ne zgubim; delaj pa tudi tako s svojo gnado v meni, da bom tudi jaz popolnoma tvoje posestvo. Lej, o Gospod! vsega se ti darujem, delaj z menoj, kakor ti je všeč. Dam ti svojo voljo; tako jo nase naveži s prijetnimi vezmi svoje svete ljubezni, da bo večna sužnja tvoje presvete volje. Nočem več živeti, da bi stregel svojemu poželenju, svojemu nagnjenju, temuč samo zato, da bi stregel tvoji neskončni dobroti. Razderi in poteri v meni vse, kar bi bilo nedopadljivega tvojemu presvetemu sercu. Daj mi tudi gnado, da nič drugega ne mislim, kakor le tebi dopasti; da nič ne želim, kakor le to, kar ti sam želiš. O predragi Zveličar! ljubim te iz vsega

serca. Ljubim te pa zato, ker ti to želiš. Ljubim te, ker si vreden vse moje ljubezni. Oh, zakaj te ne morem tako in toliko ljubiti, kakor in kolikor si vreden ljubljen biti? Zakaj ni smerti, ktero iz ljubezni do tebe želim. Gospod! sprejmi saj moje želje, in daj, da te ljubim. Amen.

O presveta volja Božja, tebi se vsega darujem.

(Zdaj duhovno Obhajilo, kakor na strani 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Germana.)

Mogočna Gospa! ti bramba, ti veselje ubogih kristjanov! sprosi mi gnado, da bom vreden, kdej s teboj uživati večno zveličanje. O Kraljica moja, ti pribežališe moje, življenje moje, ti bramba moja, ti moč, ti veselje moje in ti upanje moje, oh, stori, da bom s teboj v nebesih. Saj vem, da mi storiti zamoreš, kar te prosim, zato ker si Mati Božja. O Marija, ti si vsa mogočna, da grešnike zveličaš. Med teboj in med Jezusom ni potreba nobenega srednika. Zakaj ti si nam rodila, ti si nam prinesla pravo življenje.

**O moja Mati, o upanje moje!
vlasti me Jezusu, svojemu ljube-
mu Sinu!**

(Presveta, neomadežana Devica! — Kakor pri
pervem obiskovanji, stran 25.)

Peto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Vrabec si najde hišo in gerlica
svoje gnjezdo, kjer izvali svoje
mladiče; (jaz pa naj najdem) tvoje
altarje, Gospod vojskinih trum, moj
Kralj in moj Bog!“ (Ps. 83, 4.)
Vrabec, pravi David, si poiše hišo,
gerlica si napravi gnjezdo, da spravi svoje mla-
de, da so varni pred nevihto, pred ropno tico.

In jaz, o mogočni Kralj in Gospod!
jaz edini, bi ne znal in ne vedel iskati pri-
bežališa v tvojih svetih stanovanjih, ki me
obdaja toliko britkost in težav, toliko nad-
log in skušnjav? Saj si izvolil naše altarje
le zato sebi v stanovanje, da si vedno med
nami, in da te lahko najdejo vsi, ki te lju-
bijo. O moj Bog! kako vender ti ljubiš
ljudi! Ali je mogoče še kaj več storiti, da
bi te tudi mi ljubili? Vnemi torej, o lju-

beznjivi Jezus! naše serca v ljubezni do tebe; da bomo hrepeneli le po tebi, želeli le tebe; da ne bo nobenega družega nag-njenja v nas, kakor le to: ljubiti tebe, o naj veči dobrota! ljubiti te večno, ljubiti te čez vse. Bi mar pametno bilo, da bi bili merzli proti Bogu, ki je vse storil, da bi pokazal nam svojo neskončno ljubezen? Potegni nas nase, o Gospod! s sladkim vabljenjem svoje ljubezni, in daj, da spoznamo tvoje prelepe in prijetne lastnosti, ki te delajo toliko ljubeznjivega.

O neskončno veličastvo, o neomejena dobrota! Ti ljudi toliko ljubiš, si toliko storil in terpel za nje, samo da bi ljudje tudi tebe ljubili. Ako bi tudi ne bil nič storil, si že sam na sebi naj ljubeznjivši, naj prijetniši. In vender, zakaj je tako malo ljudi, kateri tebe ljubijo? Od zdaj zana-prej ne bom jaz med temi nehvaležniki več. Resnično in terdno sem sklenil te ljubiti, kolikor premorem, te ljubiti čez vse. Nič družega nočem ljubiti, kakor tebe samega. In sicer te hočem ljubiti le zavoljo tebe samega, zavoljo tvojih popolnamost. Ti si vreden, ti zaslužiš, in tvoja sveta

volja je: ti celó zapoveduješ, in jaz te hočem popolnoma ubogati. — Pri tem terdnem sklepu mi le eno strah dela, da bi morebiti jaz nezvest postal; ker dolgo sem bil ločen od tebe, in moja duša ima že prirojeno slabost, je pa zavoljo mojih lastnih pregreh še bolj oslabela. Prerevne so moje dušne moči. Pa, o Bog moje duše! vem in spoznam, kako dober si ti, za to upam in pričakujem le od tebe potrebne moči, da bom spolnil svoj sklep, in vstregel tudi tvojim željam. Neskončno zasluženje tvojega terpljenja mi je zadostni porok, da mi boš dodelil k temu potrebnih gnad.

Daj, o predobrotljivi Oča! daj dobrote tega sveta njim, kateri jih želijo; za me so veliko preslabe, da bi se potegoval zanje. Moje serce je za vse kaj bolj imenitnega vstvarjeno. Jaz išem in želim le bogastva tvoje ljubezni! — Ljubim te, o Jezus! moja dobrota. Ti si moje bogastvo, moja ljubezen, moje veselje.

Moj Jezus! ti si se mi vsega dal. Tudi jaz se tebi vsega, brez izjeme dam.

(Zdaj duhovno obhajilo, kakor stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Bernarda.)

K tebi, o čez vse povzdignjena Kraljica sveta! se oziramo iz te doline solza. — Kmalo bomo stali pred sodnikom, ktere-
rega smo žalili s brezštevili pregrehami. Kdo bo potolažil njegov pravični serd? Kdo bo nas spravil ž njim? Oh, ni ga, da bi storil to bolj gotovo, bolj lahko, kakor sama ti, mogočna Gospa, ki si ga toliko ljubila, ki je pa tudi tebe ljubil z naj lepši ljubeznijo. Tedaj, o Mati usmiljena! odpri svoje ljubijoče serce, in poslušaj nas, ki zdihujemo k tebi! Pod tvojo pomoč pribežimo; potolaži nevoljo svojega Sina, in sprosi nam nazaj njegovo gnado, katero smo z grehi zgubili. Saj se tebi noben grešnik ne gnjusi, če je še tako reven in ubog. Ti ga ne zaveržeš, ako le zdihne k tebi, in s skesanim srcem kliče na tvojo pomoč. Celo svojo milo roko mu podaš, da ga rešiš njegove nesrečne obupnosti. Upanje mu daješ, serčnost mu obujaš; in kakor ljuba mati svoje preplašeno dete tolaži pred nevoljo očetovo, tako

si prizadevaš tudi ti obuditi zaupanje v sercu skesanega grešnika. Z lepši, z več kot materno ljubeznijo ga uterjuješ; in ko mu od svojega Sina sprosiš pravo obžalovanje in stud nad grehom, si tako njegova srednica, ga spraviš z razžaljenim Bogom, ter mu pokažeš milostnega sodnika.

O Marija, Mati preljubeznjiva, prosi za nas!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Šesto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kjer je vaš zaklad, tam bo tudi vaše sercé“. (*Luk. 12, 34.*) Jezus Kristus nam hoče s temi besedami povedati, da vse tisto nam je zaklad, na kar je navezано naše serce. Vse naše nagnjenje, vse naše misli in želje, vse hrepenenje našega serca je obrnjeno le v tisto stvar, kateri smo dali prvi kraj v svojem sercu. Zato so svetniki z vsó svojo ljubeznijo ljubili naj svetejši Zakrament, ker so dali Jezusu vse svoje sercé.

O moj preljubeznjivi Jezus! ki si iz ljubezni do mene noč in dan tukaj na

altarji pričujoč, oh! potegni moje serce na-sé; tako, da zanaprej ne bo nič družega mislilo, kakor na te; nič družega ljubilo, kakor tebe; da bo le tebe iskalo in želelo. Dodeli mi to gnado, prosim te po zasluženji tvojega britkega terpljenja. O Božji Zveličar! o nebeški ljubitelj naših duš! kako ljubeznjivo znajdljiva je tvoja ljubezen, s katero ti vabiš naše duše, da bi le tebe ljubile.

O večna Beseda, edinorojeni Sin nebeškega Očeta! ni ti bilo zadosti, da si za nas človek postal, za nas križan bil; dal si se nam v tem naj svetejšem Zakramentu v družino, v živež in v zastavo večnega zveličanja. O kako nam kažeš ljubezen svojo! Prišel si k nam kot majhno dete v zapuščenem hlevu; drugič te vidimo ubozega pri svojem redniku; pa spet k smerti obsojenega na križi; in spet v podobi kruha na altarji. Le kaj bi še mogel znajti, da bi še bolj nas vnel k ljubezni do sebe? O neskončno ljubeznjiva dobrota! kdaj bom vender povračevati začel toliko ljubezen? Gospod! nič več nočem živeti, kakor edino le zato, da bi

ljubil tebe samega. Čemu mi je življenje, če ni v tvoji ljubezni, če ni tebi dopadljivo, če ni samo le za te, ker si tudi ti dal svoje za mé? In koga hočem ljubiti na zemlji, če ne bom ljubil tebe, ki si naj lepši, naj prijazniši, naj boljši, naj ljubeznjivši? Naj živi tedaj duša moja, da bo tebe ljubila. Raztopi naj se v večnem plamenu ljubezni, kadarkoli se spominja tvoje ljubezni. Kadar sliši imenovati tvoje jaslice, tvoj križ, tvoj zakrament, vselej naj se mi vname serčna želja, iz ljubezni do tebe, o Jezus! velike reči storiti, tudi veliko terpeti, ker si ti za me toliko preterpel.

Gospod! dodeli mi gnado, da popred ne umerjem, dokler iz ljubezni do tebe kaj dobrega ne storim, in veliko težavnega ne preterpim.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Bernarda.)

O Marija! ti si edina med vsemi ženami, v kateri si je Zveličar sveta zvolil stanovanje, njega vredno; kamor je polo-

žil zaklade, ktere je prinesel seboj na to zemljo. Zato te pa tudi časti vesoljni svet, o presveta, neomadežana Devica! kakor Bogu posvečen tempelj, v kterega je bil položen začetek našega zveličanja. Tam, v tvojem prečistem naročji, v tem svetem tempelju se je pričela sprava med Bogom in človekom, ktero so pričakovali vsi pravični stare zaveze. Ti si zapert vert, o veličastna Mati Božja! Na ta vert ni stopila pregrešna noga, in jezi Božji zapadena roka si ni prederznila, tergati cvetlic na tem vertu. Ti si tisti zali vert, tista blažena njiva, na ktero je posadil nebeški Oča vse cvetlice, ki so še zdaj lepota njegove svete cerkve. Med njimi je naj lepši vijolica — tvoja ponižnost, lilija — tvoja čistost, in vertnica — tvoja ljubezen. Komu te hočem primeriti, o Mati vse lepote, vse ljubeznjivosti? Ti si veselje Božjemu sercu. Iz tebe izvira studenec večnega življenja, ki napaja vso zemljo. O koliko dobrot si ti svetu pridobila! Zares si blaženi vodotoč, po kterem nam tečejo vse zveličanske gnade iz nebes.

Bodi češena, o Marija! naše življenje in edino upanje naše!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25)

Sedmo obiskovanje.

(Molitev pred slednjim zdihovaljem, stran 17.)

„Glejte! jaz sem z vami vse dni do konca sveta“ (*Mat. 28, 20.*) Nezapopadljivo je ljubeznjivi in zvesti Pastir hrepenel, da bi za nas, svoje ovčice, daroval svoje življenje. Želel je, dati za nas svojo drago kri. Pa tudi po svoji smerti se ni ločil od nas. In kakor je bil začetek njegovega včlovečenja čudež vsegamogočnosti in ljubezni njegove, ne enak začetku drugih ljudi, tako razodeva tudi njegova smert vsegamogočnost in ljubezen njegovo, in je drugačna, kakor smert drugih ljudi. Kadar človek umerje, se loči s tega sveta za večno. Jezusova smert pa nas je še bolj terdno zvezala z njim; ker po njegovi smerti smo se še bolj terdno sklenili z njim v sv. Rešnjem Telesu. On ni zapustil tega sveta, temuč v tem naj svetejšem Zakramentu hoče bistveno biti med nami do konca sveta. Lejte, pravi on sam, ljube moje ovčice, vedno sem pri vas, zavoljo vas sem v tem zakramentu, tù na zemlji ostal. Vse-

lej me najdete tù, kadarkoli me obiskati hočete. Zmeraj sem pripravljen vam pomagati, vas varovati, vas tolažiti s svojo pričujočnostjo. Ne bojte se, ne bom vas zapustil, dokler svet ne preide, dokler ste na ti zemlji. Ta ljubeznjivi Ženin naših duš, pravi sv. Peter Alkantara, ni hotel svoje neveste same pustiti, zapustil ji je prijetno pa koristnō družino, da ji ni treba nikoli sami biti. Zato je postavil ta zakrament, v katerem je on sam bistevno pričujoč. Saj ni mogoče, da bi bil nam dal bolj koristno, bolj prijetno ali boljši družino, kot je on sam.

O moj Gospod in Zveličar, kdo te ne bi ljubil, če premišljuje tvojo prijaznost, tvojo ponižnost! Prišel sem danes te obiskat; pa oh! s koliko ljubeznijo mi ti poverneš to obiskovanje, ko prideš ti k meni, ko se mi v sv. Obhajilu samega sebe vžiti daš? Takrat ne prideš le k meni, temuč ti si celo v hrano moji duši. Popolnoma se skleneš z menoj. Vsega se mi daš, tako da lahko rečem takrat: Moj Jezus! zdaj si ti meni v posestvo! Kako strašno nehvaležen bi vender bil, ako bi te tudi jaz ne ljubil, ako bi se ti tudi jaz popolnoma ne dal; akoravno sem ubog červ zemlje, ti pa naj viši Kralj, Gospod in Bog nebes in zemlje.

O Bog svete ljubezni, o ti ljubljeneec moje duše! kdaj pač bo vender došel tisti čas, da ne bom le s prazno besedo pravil, da sem tvoj, temuč da bom v resnici posestvo tvoje? Ti sam zamoreš to storiti. O Bog, poterdi to moje upanje zavoljo zasluženja tvoje predrage Kervi, da bom gotovo zadobil gnado, da še pred svojo smertjo sam sebi ves umerjem, ter se tebi popolnoma darujem.

Gospod, ti neskončna dobrota! ti slišiš molitve vsih ljudi. Sliši in usliši danes tudi zdihovanje uboge duše, ki te resnično ljubiti želi; jaz te hočem ljubiti, o nezmérjena dobrota! ljubiti iz vse svoje moči. Pripravljen sem vse storiti, karkoli mi zapoveš; če tudi mi zato nič ne daš, me nič ne tolažiš, nič ne plačaš. Ljubiti te hočem s čisto, otroško ljubeznijo, edino in samo zato, da ti dopadem in razveselim tvoje ljubeznjivo serce; večna ljubezen do tebe naj mi bo edino plačilo; in zato prosim tvoje usmiljenje.

O Jezus! ljubljeni Sin večnega Očeta! gospodari mojo prostost, mojo voljo, moje sercé. Bodi edini gospodar vsega, kar sem in imam, in zato nočem družega nič, kakor

tebe samega. Zakaj le tebe ljubim, le tebe išem, le po tebi hrepenim, le po tebi zdihuje moje sercé. Tebe edinega hoče moja duša, in nič družega.

Jezus moj! naj bom ves tvoj!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Bernarda.)

Od tebe, o veličastna Kraljica! govori sv. pismo, ko pravi: „Kdo je ta, ki vzhaja, kot jutranja zarija, lepa kot luna, svetla kot solnce?“ Saj ti si prišla na ta svet, kot lepa jutrajna zarja, ti, ki si svetila s svojo svetostjo ter si napovedala Solnce božje pravice. Dan, kadar si ti na svet prišla, je zares dan zveličanja, dan gnade imenovan. Lepa si kakor luna, naj ljubeznjivši med vsemi Izraelskimi hčerami. Ni je zvezde solncu bolj podobne, kot je luna; pa tudi ni stvari na zemlji Bogu bolj podobne, kakor si ti. Luna razsvitljuje noč s tisto svetlobo, ktero od solнца ima; ti pa razsvitljuješ temoto naših duš z lučjo svojih prelepih čednost. Pa še veliko lepši

si, kakor luna; zakaj v tebi je vsa svetloba, vsa čistost. Noben madež te ne kazi, nobena senca te ne tamni. Ti si svetla kot solnce, to je, kakor tisto večno Solnce, ki je vstvarilo to časno, ktero si ti v svojem deviškem naročji nositi bila vredna.

Sveta Marija, Mati Božja, prosi Jezusa za nas uboge grešnike.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Osmo obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Vstani, hiti, moja prijateljica, moja zala in pridi! (*Vis. pes. 2, 10.*)
Kakor ženin, v visoki pesmi Salomonovi, ves vnet svete ljubezni, tako kliče nas Gospod in Zveličar Jezus Kristus sleherni duši, ki ga obiše v najsvetejšemu Zakramentu, z ginjačnimi besedami:

Moja duša, ji pravi, vstani, vzdigni se iz svoje reve; glej, zato sem tù, da te obogatim s svojimi gnadami, ki ti jih manjka in jih toliko potrebuješ. Hiti in

približaj se mi; pa ne ustraši se mojega veličastva. Ne boj se, ker vidiš, da sem se v tem zakramentu ponižal, vničil, da ti odvzamem vso boječnost, da si pridobim vse tvoje zaupanje. Prijateljica moja, nisi mi sovražnica, preljuba si mi, ker me ljubiš in tudi jaz te ljubim. Moja zala! lepoto, ktera me vleče na te, ti je dala moja gnada. Ne pozabi tega, ker le gnada moja ti je vzela poprejšno gnjusobo in ti dala sedajno prijetnost. Pridi torej in objemi me, da spoznam ljubezen tvojo do mene. Pa s terdnim zaupanjem poželi od mene, karkoli le hočeš.

Sv. Terezija pravi: Ta veliki Kralj je blišobo in svoje Božje veličastvo zato skril v revne podobe kruha, da nas s tem oserči, da se s toliko večjim nagnjenjem, s toliko terdnejšim zaupanjem bližamo njegovemu Božjemu sercu. Pojdimo torej s popolnoma zaupanjem k Jezusu, zedinimo se ž njim v sveti ljubezni in prosimo ga s celim srcem njegovih gnad.

O večna Beseda Božja, ki si za me meso postala! kdo bo dopovedal veselje, ktero mora občutiti moja duša, kadar vidi,

kdo sem jaz in kdo si ti; ako premiš-ljujem, da sem najbolj nevredna, najbolj nehvaležna stvar pod nebom, ti pa Bog največega veličastva, neskončna dobrot, ki mi ne dovoliš le, da smem se prikazati pred-te; temuč v svoji neskončni ljubezni me ljubeznjivo kličeš in vabiš, da naj pridem pred-te, kadar in kolikorkrat se mi poljubi.

O duše, ki ljubite Boga, bodite že v nebesih ali še na zemlji, ne jenjajte ga večno ljubiti; pa ljubite ga tudi zame! O Marija, Mati moja! stori, da ljubim svojega Boga. In ti, vse ljubezni vreden Gospod! ti bodi edina moja ljubezen! ti gospoduj vso mojo voljo. Posestvaj me vsega in vse, kar imam. Darujem ti vso svojo pamet, da se zmeraj spominja tvoje dobrote. Vse svoje serce ti dam, da ne bo nič družega ljubilo, kakor tebe. Svojo dušo ti izročim, da bo vsa tvoja. Tebi, v tvojo službo dam svoje telo, da mi tudi telo pomaga tebi dopasti.

Ker nič več nimam, da bi ti dal, želim čez vse to, da tebe, ljubljeneč moje duše! ljubijo vsi ljudje, in da vsi spoznajo

prijetno tvojo ljubezen, s katero jih ti ljubiš, in da živijo le za to, da bi dopadli tebi, kakor ti hočeš in kakor si vreden. O da bi vender saj jaz bil premagan od ljubezni do neskončne lepote tvoje. — Od zdaj si hočem prizadevati, da bom storil le to, kar ti hočeš, kar je tebi dopadljivega. Terdno sklenem, nič ne opustiti, kar tebi dopade; ako bi mi bilo tudi težko, ako bi tudi s tem izgubil vse, tudi celo svoje življenje. O kako srečen bi bil, ko bi vse zgubil, dobil pa tebe, svojega Boga, svoje bogastvo, svojo ljubezen, svoje vse.

Jezus, ljubezen moja! vzemi me vsega, posedi me, gospoduj čez mé!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Bernarda.)

O sladka, o mogočna, o vedno ljubeznjiva Devica! Kje je človek, ki bi spoštljivo izrekel le tvoje ime, in njegovo serce bi ne bilo presunjeno s tvojo ljubeznijo? Kdo misli na-te in bi te ne ljubil vedno bolj in bolj? O najsvetejši vseh

devic, dodeli nam moč v naši slabosti. Kdo, o Mati Božja! bi znal z Jezusom Kristusom bolj govoriti za nas, bolj se potegniti za nas, kakor ravno ti, ki si zmeraj pri njem, zmeraj v njegovi zveličanski družini! Prosi tedaj, govori, o močna Gospa! za nas! Saj tvoj Sin je zmeraj pripravljen, te poslušati; in ti boš prejela, karkoli boš prosila.

O Marija! sprosi mi to gnado, da vselej pri tebi išem svojega pribežališa.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25)

Deveto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Videl sem opasanega okoli pers z zlatim pasom“. (*Skr. raz. 1, 13.*) Ljubi Jezusovi učenec sv. Janez evangelist je v svojem skrivnem razodenji vidil podobo človekovega Sina, ki je bil opasan okoli pers z zlatim pasom. Tak je Jezus v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Njegove persi so polne nebeških gnad, ktere serčnō želi razdeliti med nas. Kakor ljubeznjiva mati išče svo-

jega lačnega otroka, in kadar ga dobi, ga v ljubezni vzame na svoje naročje in mu daje svoje sladke hrane; ravno tako želi tudi Jezus z neizrekljivo željo, da bi hiteli k njegovim persim, ter se nasitili njegovih obilnih gnad. To nezapopadljivo ljubezen Jezusovo je že prerok Izaija v duhu vidil in jo je napovedal, rekoč: „Na persih vas bodo nosili in na kolenih vas poljubovali; kakor, kadar koga mati poljubljuje.“ (66, 12.)

Oča Alvarec pa pravi, da ima Jezus Kristus v najsvetejšem Zakramentu roke polne gnad, in hrepeneče išče, komu bi jih podelil. Sv. Katarina Sienska, kadar se je bližala sveti večerji, je bila vsa vneta, ljubezni polna, da je bila podobna lačnemu detetu, ki se steguje in vije po maternem naročji.

O edinorojeni, naj ljubeznjivši Sin večnega Očeta! spoznam, da si ti sam in edino sam vreden naše ljubezni! Želim te toliko in tako ljubiti, kolikor in kakor sem te dolžan ljubiti, in kakor so vse stvari dolžne te ljubiti. Ali saj toliko naj te ljubim, kolikor te je kdaj že ljubila kaka človeška duša. Dobro vem, da nisem vreden te gnade, ker sem te popred zatajeval, se zoper tebe vzdigoval. Vem, da nisem vreden, da sem tukaj v tvoji

pričujočnosti. Slišim pa, kako mi ti sam veliš; slišim, kako me sam kličeš: „Moj sin, daj mi svoje serce, ne odreči mi ga“. In zopet praviš: „Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega serca“. Tedaj ti hočeš sam moje serce, akoravno ti je že velikrat nezvesto bilo. In ker so tvoje edine želje, da si ti Gospod in lastnik moje ljubezni; zato, akoravno sem večno smert zaslužil, si me še pri življenju ohranil, me nisi v pekel pogreznil, da še čas imam, se k tebi spreobrniti, le po tebi hrepeneti in te večno ljubiti. Ker ne zaničuješ moje ljubezni in še celo hočeš, da te ljubim; lej, o neskončna dobrotā! podam se k tebi nazaj, in vsega se ti dam, brez vse izjeme. Ljubim te, o Bog, poln dobrote in poln nezmerjene ljubezni! Zvolim te zares, sebi v kralja, gospodarja svojega revnega serca, katero ti ponižno položim k tvojim svetim nogam, ker ti tako hočeš. Res, da serce, katero ti dam, je zastarelo, nagnjusno; pa, ako ga ti sprejmeš, se bo lahko poboljšalo in spet ozaljšalo. Spreobrne me, o Gospod! spreobrne me, ker ne upam si več tako ži-

veti, kakor sem do zdaj živel, tako nehvaležno, tako brez ljubezni do tvoje neskončne dobrote, s katero me ti toliko ljubiš, in ko si vse ljubezni toliko vreden. Daj in dodeli mi, o Bog mojega serca! da ti od danes nadomestim vso ljubezen, s katero sem pregrešno ljubil druge stvari, tebe pa ne.

Moj Bog! o Bog, moja največi dobrota! Ljubiti te hočem. Tebe ljubiti, je moj terden sklep, moja resnična volja.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Janeza Damascena.)

Bodi počešena, o vse časti vredna Gospa! Sprejmi molitev velicega grešnika, o naj gotovši upanje kristjanov! ki, akoravno je res grešnik, te vender serčno ljubi in časti, in za Bogom stavi vse svoje upanje, vse svoje veselje le v té. Ti si mi dala življenje Jezusa, od tebe pa tudi upam, da mi boš pomagala, da pridem k tvojemu Sinu, da po tvojem usmiljenju zadobim zagotovilo večnega zve-

ličanja. Odloži mi pretežko breme mojih hudobij! razpodi temoto, ki obdaja mojo dušo; raztergaj mreže sovražnih skušnjav in bodi mi vodnica mojega življenja, da s tvojo pomočjo srečna pridem v nebeško kraljestvo.

Mati moja! skrbi za mé, da vedno mislim na té!

(Presveta, neomadežana Devica; kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Deseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Neumni posvetnjaki! kam pa hodite nasitovat svoje serca? Veselje, ki ga išete, bodele le pri Jezusu dobili“, kliče sv. Avguštin. O nespametni otroci tega sveta, ubogi in slepo na to zemljo navezani ljudje! kam hočete, da bi vstregli željam svojega serca? Pridite k Jezusu; on edini je, in ni ga družega, ki je v stanu dati vašim srcem tisti pokoj, tisto veselje, katerega vi išete. Duša moja! Ne, da bi bila tudi ti tako neumna! Le Boga samega iši, v njem, in le v njem so vse dobrote. „Iši edino tisto dobro, ktero vse dobrote ima“, pravi svet

sv. Avguštin. Če ga hočeš naglo dobiti, lej! blizo tebe je. Le odkritoserčno govôri ž njim. Povej mu, kaj hočeš; zakaj namen njegove pričujočnosti, njegovega bivanja v tem sv. Zakramentu je le ta, da zve, kaj bi ti rad, da zasliši tvoje prošnje in da ti dá zaželeno tolažilo v vsih tvojih potrebah.

Milijone podložnikov ima posvetni kralj. Pa ni vsakemu dano, ne pripuščeno, da bi govoril s svojim kraljem. Ako bi kaj rad od njega, mora to drugim izročiti. Le malokdaj in malokdo zamore govoriti s svojim kraljem. Da pa s teboj, o nebeški Kralj, govorim, ne potrebujem nobenega privoljenja, nobenega človeka. Vedno si pripravljen, v najsvetejšem Zakramentu poslušati vse, ki te obiskati hočejo. Vsak, kdor le hoče, te dobi tukaj, vsaki čas, vsako uro, vsaki trenutek. Nobenemu nobeden ne brani se prijazno pogovarjati s teboj; in sicer kakor dolgo in kolikorkrat se komu poljubi. Kralji in knezi te zemlje le včasih privolijo, da se sme govoriti ž njimi. Ti pa, o Jezus, Kralj vsih angeljev! čakaš noč in dan, in najubožnejši, najrevnejši sme priti k tebi, kadar le hoče. O nezapopadljiva, o presveta skrivnost ljubezni Božje! ako se lju-

dem v sv. Obhajilu zavžiti daš, ali pa le na naših altarjih bivaš; moreš z nekako prijetno silo svoje svete ljubezni človeške serca tako potegniti na se, da so v tebe vse zaljubljene, od tvoje neskončne dobrote vse zavzete, s serafinsko ljubeznijo vse vnete, in v tem srečnem stanu mirujejo s svojimi mislimi in željami, vse pogreznjene v tebe. Oh! potegni tudi moje revno serce na-se, ki željno hrepení, te ljubiti in v tvoji ljubezni živeti. Od zdaj zanaprej, za vselej izročim v tvoje predobrotljive roke vse svoje djanje in nehanje, vse svoje upanje in hrepenenje, dušo in telo, vse kar imam. O Gospod neskončnega veličastva! sprejmi milostno to mojo celo ponudbo, katero ti iz ljubezni darujem, in delaj z menoj, kakor ti je ljubo. Sklenil sem, nikoli več ne tožiti čez tvoje svete in pravične naredbe, o preljubeznjivi Gospod moje duše! Dobro vem, da vse, kar storiš, kar narediš, pride iz tvojega, ljubezni polnega serca, je ravno zato ljubeznjivo, meni pa koristno. Zadosti, da je tebi dopadljivo, bodi dopadljivo tudi meni zdaj in na vekomaj. Delaj z menoj, kar hočeš;

sklenem se s tvojo voljo, ktera, dobro vem, je vsa sveta, vsa dobra, vsa popolnoma in ljubeznjiva volja. O presveta volja mojega Boga! tebe molim, ker si mi čez vse ljubeznjiva. S teboj sklenjen hočem živeti in umreti. Tvoje veselje naj bo tudi moje veselje. Nobenih željá nočem v svojem sercu, ktere niso enake čistim željam tvojega božjega serca. Moj Bog, moj preljubeznjivi Bog! daj mi gnado, da živim zanaprej le za tebe, da hočem in želim edino le to, kar hočeš in želiš tudi ti. Iz čiste ljubezni do tebe naj umerje moje pregrešno, ubogo telo, ker si tudi ti umerl za me, in ker se daš v hrano moji duši. Pozabljen, zgubljen naj bo dan, večna temota, smertna senca naj pokrije trenutke, kadar sem žalil tvoje sercé. Ljubim te, o sveta volja Božja! ker ti si nezapopadljivo bitje Božje, ki te iz vsega serca ljubim in se ti vsega darujem.

**O sveta volja mojega Boga!
ti edina si moja ljubezen!**

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Andreja Jéruzalemskega.)

Bodi počesena, o gnade polna! ti si začetek pravega tolažila našega. Sodbo našega pogubljenja si ti preklicala. Bodi česena, o zares preblazena Devica! Ti si bila zvoljena v prelepi tempelj veličastva Božjega, v posvečeno prebivališče nebeškega Kralja. Tvoje deviško naročje je kraljevi tabor, v katerem se je čudapolno sklenila človeška natura z Božjo Jezusovo naturo. V tebi je bil, v tebi se je spravil Bog z grešnim človeštvom. Ti si biser neumerjčega življenja; ti nebesa, kjer je Solnce pravice za to življenje sijati začelo; ti nebeška skrinja zaveze, kjer je Beseda meso postala.

Bodi česena, Mati svojega Božjega Sina! ti si zares edino blažena, ker si izmed vsih žen vredna biti Mati svojega stvarnika. Vsi narodi te srečno imenujejo; vsi kralji te slavijo, vsi knezi ti svojo vdanost prisegajo; imenitni svoje prošnje pred-te pokladajo, vse svete device te častno posnemajo. O Marija! ako v tebe prav

zaupam, bom gotovo zveličan; ako sem pod tvojo brambo, se mi ni treba bati; zakaj, Gospod ti je zročil vse zveličanske pomočke, ktere le daje njim, ktere zveličati hoče.

**Pod tvojo pomoč pribežimo,
o sveta Božja porodnica!**

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Enajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Pokončani bodo, kateri se ločijo od tebe“, pravi kraljevi prerok David. — Sveta Terezija nas opominja, da bodimo vedno pri Jezusu, svojem ljubeznjivem Pastirju, da se od njega nikdar ne ločimo, njega nikoli izpred oči ne pustimo. V veliki čedi so le tiste ovce naj bolj srečne, ktere so zmeraj blizo pastirja. Tudi pastir tiste naj raji ima, jim naj boljši hrano daje, za nje naj bolj skrbi. Akoravno vsi svoji čedi oskrbuje dobro pašo, pa s tistimi, ki so vedno krog njega, se celo prijazno pogovarja, in velikrat jim da hrane, ki jo le za-se ima. In ako dober pastir počiva, ga še njegove

ljubljenke ne zapusté. Pri njem, krog njega poležejo, dokler se ne zbudi. Ako se kaže čedi kaka nevarnost, ga zbudijo. Zato jih pa tudi on še raji ima, ter jih miloserčno, rahlo boža.

O moj dober Zveličar! lej, kako blizo tebe sem! O ti Pastir moje duše, tù v zakramentu sv. Rešnjega Telesa pričujoči! lej, pri tebi sem. Pa veš, kaj želim? Daj mi, da te serčno, pa stanovitno ljubim!

O sveta vera! zahvalim se ti, ker me učiš, in me zagotoviš, da ta presveti Zakrament, ta nebeška mana, ni navadni telesni kruh; ampak, ti mi praviš, da tukaj je moj Zveličar, moj Odrešenik, Jezus Kristus, pravi živi Bog. Ti me učiš, da je on tù iz gole ljubezni do mene. O moj Gospod, moje vse! jaz verujem in spoznam, da si v tem zakramentu resnično pričujoč. Ako te tudi ne vidim s svojimi telesnimi očmi, te vendar spoznam v tej posvečeni Hostii večnega Kralja nebes in zemlje, te spoznam in častim svojega Zveličarja, te molim svojega Boga; ker sveta vera me to uči. In, o predobrotljivi Jezus! ker si ti moj Zveličar, ker si ti moja moč, moja tolažba in vse moje upanje;

ravno zato tudi serčno želim, le tebe ljubiti, le na-te misliti, le tebe želeči, le po tebi hrepeneti. To me naj bolj veselí, da si ti neskončno srečen, in da boš vekomaj tako srečen; to me bolj veselí, kakor vse dobro, kar jaz tukaj ali tam v večnosti doseči zamorem. Nezmerno se radujem, da si ti naj bolj popolnoma bitje. Gospodari torej, o Gospod in prečastni Kralj! gospodari celo mojo dušo! vso ti dam, ohrani jo zmeraj ko svoje lastno, resnično in pravično posestvo. Moja volja, moje čutila, moje nagnjenja, vse moje moči naj bodo sužnje tvoji ljubezni, in vedno naj le tebi dopadejo, tebi služijo, tebe častijo.

O Marija! tako je bilo tvoje življenje. Ti si prva, ti si naj bolj popolnoma ljubila svojega Jezusa. Ti, Mati Božja! Ti usmiljena Devica! o stori, da bom tudi jaz zanaprej živel tako, kakor si živela ti, ki si bila v svojega Boga vedno vsa zamaknjena.

O naj bom jaz ves tvoj, in ti bodi ves moj! — o Jezus!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Andreja Jéruzalemskega.)

O Mati usmiljena! prosi svojega Sina in potolaži njegovo pravično jezo, da nam bo milostljiv, da prizanese slabostim človeškim, ktere dobro poznaš, saj si živela na zemlji. Tù si bila skrita, ali zdaj tam v nebesih kraljuješ, in na te gleda ves grešni svet, ter ti kliče, da ga spraviš s svojim Sinom. Ti, ki si dobra, ne zaveržeš našega česeenja, akoravno je sila revno; zato prosi za nas, spravi nas z Bogom, sprosi nam gnado, da bomo vedno svetjši. Sprosi nam pomoč, da naši sovražniki nam škodovati ne morejo, da bodo zastonj se vzdigovali zoper nas, da jih srečno premagamo vse. To nam bodi v plačilo, ki tebe častimo.

O Marija! v tebe zaupam; za Bogom le od tebe pričakujem vsega dobrega!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Dvanajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Bog je ljubezen, in kdor ostane v ljubezni, ostane v Bogu in Bog v njem.“ (1. Jan. 4, 16.) — Kdor ljubi Jezusa, ostane pri Jezusu in Jezus ostane pri njem. „Ako me kdo ljubi“, pravi Jezus, „ga bo ljubil moj Oča, in bova k njemu prišla in pri njem prebivala“. (Jan, 14, 23.) Sv. Filip Neri je osemnajst let delal vse iz ljubezni do Jezusa, v čast in prid njegove svete cerkve in v zveličanje z drago Jezusovo krvjo odkupljenih duš. Ko se je pa bližal smerti, da bi se sklenil na vekomaj z nebeškim Ženinom, in je zagledal sveto popotnico, katero bi zadnjikrat sprejel, preden se poda v dolgo, neskončno večnost, takrat je ves gorel serčne ljubezni do Jezusa, ter je glasno zavpil: Glejte, tù je moja Ljubezen! za njo se poganjam, po nji hrepenim.

Oh, da bi vsak, da bi saj ti, moja duša! ravno tako serčno zdihniti mogla: Glejte, tù je moja Ljubezen! posebno zdaj, ko si pred ravno tistim Jezusom v najsvetejšem Zakramentu. O da bi tudi resnično izreči mogla: Tù je moja Ljubezen, tù so vse želje mojega serca v življenji in v smerti, zdaj in na vekomaj.

Moj Bog in moj Gospod! obljubil si ti v sv. evangelii in si rekel, da, kdor tebe ljubi, ga tudi ti ljubiš, da bota, ti in tvoj Oča, k njemu prišla, bota pri njem stanovala, ga ne bota nikoli zapustila; — o moj Jezus! kdo bi te ne ljubil, in sicer bolj ne ljubil, kakor vse drugo, kar nisi ti? In zato te ljubim tudi jaz, o predobrotljivi Jezus! In če me ljubiš ti, mi je ljubši, kakor ko bi mi dal vse kraljestva te zemlje. Pridi torej, o Jezus! ti angeljsko veselje! pridi in sam si pripravi stanovanje v ubogi hišici moje revne duše! Bodi v moji duši, pa tako terdno se vdomači, da je nikoli več ne zapustiš. Ali, prav za prav, prosim te, ne pripusti mi, da bi ti jaz še kdaj nezvest bil, da te s tem ne silim, zapustiti tega svojega stanovanja. Dobro vem, o moj Bog, da si rad, da te veseli, biti pri človeških otrocih, in da jih ne zapustiš, ako te sami nehvaležno ne spodijo od sebe. Pa, oh! to sem nesrečno sam že velikrat skusil, in tudi še zmeraj je strašno nevarno, da bi te spet ne zaverigel. O ne pripusti, da bi bil svet priča še kdaj take

gerde nehvaležnosti na tej zemlji, ktero si ti pomočil in posvetil s svojo drago kervjo že tam na Oljski, še bolj pa na Kalvarski gori. Ne pripusti, da bi te kdaj izgnal iz svoje duše, ktero si obogatil s tolikimi nezapopadljivimi gnadami. Zmeraj pa se tega bojim, trese se moja duša; zakaj, še zmeraj je to mogoče. Še se mi lahko pripeti taka nesreča. Zato pa, o moj Zveličar! naj raji umerjem, če ti je ljubo, da s smertjo bom s teboj sklenjen in s teboj vekomaj živim. O moj Jezus! to želim, po tem hrepenim, to tudi upam. Objamem te, ter te pritisnem na svoje ubogo serce. Daj, da te vedno in zmeraj ljubim, tukaj in tamkaj! Pa tudi ti me zmeraj ljubi! Preljubenzjivi Odrešenik! ves presunjen, prepričan tvoje gnade, rečem: Zmeraj te bom ljubil, pa tudi ti mi ne boš nikoli odrekel svoje ljubezni! Upam, o moj Bog! da se bova zmeraj ljubila. Amen. Amen.

O Jezus, nič družega nečem, kakor le, da ljubim tebe in da ti ljubiš mene!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Ildefonza.)

Prečastna Gospa moja! Mati mojega naj višega Gospoda! ti si preblazena med ženami, prečista med devicami, edina Gospa med deklami, Kraljica med svojimi verstnicami! Glej, kako te srečno imenujejo vsi rodovi! Daj mi, da oznanujem, kako si velika, daj, da pripovedujem, kako si lepa. In dokler premorem, dokler živim, naj te vedno ljubim, vedno častim. Daj, da tvoje Ime povzdignem, dokler bom mogel ga povzdigovati. Daj, da ti služim, dokler mi Bog živeti dá, da ti služiti morem.

Prosim te, o Mati preusmiljena! sprosi mi, da živim v duhu tvojega Sina, mojega Zveličarja, da vedno mislim in govorim od tebe, kar je resnično, tebe vredno, in da nič ne zamolčim, kar se od tebe lepega povedati dá in more.

Stori me vrednega, o presveta Devica! da oznanujem tvojo slavo!

(Presveta, neomadežaná Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Trinajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Posvetil sem to hišo, ki si jo sezidal, da postavim svoje ime ondi na večno, in da so moje oči in moje sercé ondi vse dni.“ (III. kralj 9, 3.) Kar je Bog že v stari zavezi obljubil, to je spolnil Jezus pri zadnji večerji; in ko je postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa, je tako posvetil naše cerkve, kjer on bistveno biva noč in dan.

O moj nebeški Jezus! ali bi ne bilo že dovolj, da bi bil le po dnevi pričujoč na naših altarjih? Tako bi te mnogi obiskovali, ter veselili se v tvoji presveti družini. Zakaj, čemu si še tudi po noči pričujoč tù v naših cerkvah, ko se cerkve zaprejo, te mi zapustimo in v svoje hiše odidemo, te samega pustimo in počivat gremo? Oh, moj dobri Jezus! jaz že vem, jaz že spoznam zakaj? — Ljubezen, ljubezen, ta edina je, ki te je nam sužnjega storila. Neskončna, prevelika ljubezen tvoja te je toliko navezala na nas, da se le za trenotek ne moreš odtegniti od nas. O preljubeznjivi Zveličar! ta tvoja preserčna

ljubezen bi mogla že dovolj močna biti, da bi vse ljudi navezala na té, in sicer tako terdno navezala na té, da bi le s silo se od tebe odtergati premogli. In ako bi prisiljeni te tudi zapustili, bi še svoje serca, svoje hrepenenje po tebi pri tvojih altarjih pustiti mogli. Saj le zato tukaj bivaš, da bi nam v vseh potrebah hitro pomagal in da bi z novo ljubeznijo sprejemal vse duše, ki te kadarkoli obiskati hočejo.

O Jezus, Ženin duše moje! naj si vender že enkrat prizadevam, da bi popolnoma dopolnil vse, karkoli je tvoja volja. Svojo voljo, svoje serce, vse, karkoli moja duša poželi, po čemur hrepeni; z eno besedo, kar je mojega in tebi dopade, darujem tebi popolnoma. In kadarkoli te bom moral zapustiti, naj bo ta moj, zdaj tebi posvečeni dar vedno tvoj! Oh, da bi vender mogel noč in dan misliti na-te! O neskončno veličastni Bog moj! kako srečni bi mi že bili, ako bi bil ti ta zakrament postavil le zato, da bi vedno bistveno bival blizo nas; pa namen tvoj je bil veliko boljši, veliko ime-

nitniši. Ne le, da bi bil vedno pri nas, je bila tvoja preserčna želja, temuč posebno zato hočeš v tem zakramentu vedno biti, da bi bil gotovi pomoček vsim dušam, ki želé vredno se skleniti s teboj v sv. Obhajilu. To je namen, da bistveno vedno prebivaš med nami. Pa, ako to vse bolj resnobno premišljujem, o moj veliki Bog! me zaboli serce, mi žuga in očita moja vest. Bojim se in ljubim te, strah in groza me je in hrepenim po tebi. Vse te nasprotne čutila občuti moja duša. Strah in groza me prešine. Kdo se bo namreč upal, stopiti k tvoji mizi, kjer se snidejo le vse čiste duše, da bi se poživile s to hrano božjo, ktera celo naj bolj popolnoma Serafinom ni dana. Nasproti pa me žene serce, me vleče nekako nenasitljivo poželenje le zmeraj in zmeraj k tebi, da bi se popolnoma ves sklenil s teboj, — eno bil s teboj, o moj Jezus! Svoje veličastvo zakriješ v podobo kruha, da bi tako šel v nas, da bi nas ne prestrašil s svojo neprenesljivo presveto blišobo. Ves hrepeniš po nas; ves goriš zato, da bi se sklenil z nami. Kakor ogenj nas vse po-

vžiti hočeš. — Pridi tedaj, o moj Jezus! želim te sprejeti, in bodi Bog mojega serca, pa tudi volje moje. Pri znožji tvojega posvečenega altarja, o predragi Zveličar! darujem tebi vse, kar sem in kar imam. Naj ti bo vse v žgavni dar! moje veselje, moja radost, vse moje razveseljevanje. O Ljubezen moja, o nezapopadljivo ljubeznjivi Bog! gospodari z menoj, kakor se ti poljubi. Vzemi me vsega v last. Zateri in poteri v meni vse, kar je mojega. Ne prizanašaj mi. Z ostrim mečem svoje ljubezni pokončaj vse hrepenenje in željenje, ki ni vredno tebe, ki si ves veličasten. Ne dopušaj več, da bi, ko te v sv. Obhajilu prejmem svojega Boga, in sem poln tvoje Božje nature, — ne dopušaj, te prosim, da bi kako stvar še bolj ljubil, kakor tebe. Ljubim te, o moj Bog! Ljubim te zmeraj in vselej! Ljubim le tebe in samo tebe.

Vleci me k sebi, o predobrotljivi Zveličar! vleci me z vezmi svoje ljubezni!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Ildefonza.)

Pred tebe, o previsoka Gospa in Zapovedovavka! poklekнем. S spoštovanjem, o ponižna dekla svojega Sina! padem pred-te! O edino vredna Mati mojega Boga! prosim te, sprosi mi odpuščenja vseh mojih grehov in popolnoma očiščenje moje duše. Daj in dodeli mi, da na novo častim tvoje presveto devištvo. Razsvetli mi pamet, da spoznam, kako lep, kako dober je tvoj Sin. Vterdi me, vnemi me, da le resnico ljubim. Sprosi mi gnado, da se nespremenljivo deržim Boga in pa tebe, da zvesto služim tvojemu Sinu in tebi; da služim njemu, svojemu stvarniku in tebi vredni Materi mojega stvarnika; njemu Vsegamogočnemu, tebi Materi Vsegamogočnega; njemu svojemu Odrešeniku, tebi, ki si začetek odrešenja mojega. On je plačal za me odkupšino, plačal pa jo je s tistim mesom, ktereга je od tebe prejel.

O Mati moja! daj, da zaupam v tebe, in da vselej k tebi pribežim!

(Presveta, neomadežana Devica; kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Štirnajsto obiskovanje.

(Molitev pred sledujim obiskovanjem, stran 17.)

„To je moje počivališče vekomaj in vekomaj; tukaj bom stanoval, ker sem ga izvolil“. (*Ps. 131, 14.*) — Tako mi govoriš, o moj ljubeznjivi Jezus! tù, v tem tabernakelju. Ako si tedaj ta altar zvolil sebi v stanovanje, da si vedno pri nas v naj svetejšem Zakramentu; ako te ljubezen do nas toliko žene, da tukaj bivaš, tukaj počivaš; o mar ne bomo tudi mi vedno radi pri tebi? mar naše serca ne bodo tudi tukaj počivale, tukaj zmeraj čule, tukaj, kjer teče v vsi obilnosti studenec vsega razveseljevanja? O srečne, presrečne ve ljubijoče duše! ki ne poznate na tem svetu prijaznejšega kraja, kakor je kraj, kjer je Jezus pričujoč; ki le išete in želite, biti blizu Jezusa v naj svetejšem Zakramentu. O kako srečen, presrečen bi tudi jaz bil, moj predobrotljivi Jezus! ako bi od danes zanaprej ne iskal nič družega, kakor le tebe; ne želel nič družega, kakor biti le pri tebi, misliti le na tebe in se pogovar-

jati s teboj v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, kjer ti noč in dan skerbiš in misliš le name. — O moj Jezus, koliko let sem zapravil, ko sem živel ločen od tebe, ko te nisem ljubil! O, ve nesrečne leta! o ko bi vas mogel zbrisati iz bukev svojega življenja! tebe pa, o neskončna milost in dobrotà, nezmerjena poterpežljivost mojega Boga! tebe hvalim in zahvalim, da si me tako dolgo prenašal, ki sem te, naj bolj nehvaležna stvar, vedno le žalil. In prizanašal si mi le zato, da bi me vender enkrat premagala tvoja milost, me vjela tvoja ljubezen, da bi bil ves tvoj. Gospod! zaveržem, prekličem nesrečni čas, ko sem se vstavljal tvoji dobroti. Ne bom, ne smem biti dalje nehvaležen. Téh svojih ur, ki mi jih milostljivo še dati hočeš, naj bodo kratke ali dolge, ne vem boljši obrniti, kakor da le tebi služim. To mi vleva pamet, ki je z lučjo svete vere razsvetljena. Lej, moj Zveličar! zdaj bom začel. Ti mi pa daj potrebno gnado! Saj mi je ne boš odrekel, ki te prosim za njo. Ljubeznjivo, prijazno si tako dolgo hodil za menoj in jaz sem bežal pred teboj;

svojo ljubezen si mi ponujal, silil si mi jo, pa od sveta preslepljen, sem zaničeval tebe. O koliko bolj me boš ljubil zdaj, ko te išem, za teboj hodim in te ljubiti želim! Daj mi gnado, da te res ljubim, o vse ljubezni vredni Bog! Ljubim te iz vsega serca, ljubim te čez vse. Bolj te ljubim, kakor sebe, bolj kakor svoje življenje. Žal mi je, da sem te kdaj žalil. O neskončna dobrotā! odpusti mi vse moje nehvaležnosti, in z odpušanjem mi daj še gnado, da te ljubim tako, kakor zaslužiš, zdaj in na vekomaj. Vsegamogočni Oča! pokaži svojo vsegamogočnost, da ves svet spozna, da je moja, tebi toliko nehvaležno dušo premagala moč tvoje gnade, ter jo je prestvarila tako, da te zdaj ljubi bolj, ko vse druge reči. Zato te prosim po zasluženji Jezusa Kristusa, Sinu tvojega. In edino to prosim za vse življenje svoje; in le po tem bom hrepenel vse svoje življenjske dni. Ti si mi dal te želje, daj mi tudi pomoč, da jih resnično speljam.

Neskončna hvala naj ti bo, o Jezus! da si me čakal tako dolgo.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Anzelma.)

O Gospa! za človeštvom Jezusa, tvojega Sina, presežeš ti v tvoji svetosti vse vstvarjene bitja. Spomni se prevelike gnade, da te je Bog toliko povzdignil in ti toliko moč dal, da pri njem vse premoreš. Ker si bila ti z gnadami vsa napolnjena, k toliki svetosti povzdignjena; oh, daj, da bomo tudi mi deležni tvoje svetosti! Ti, o mogočna Kraljica in usmiljena Gospa! prosi za nas, da zadobimo zveličanje, ker zato se je ponižal nezapopadljivi Bog in stvarnik nebes in zemlje ter se je v tvojem prečistem, deviškem telesu včlovečil. Ne presliši naših prošnjá, o Mati! in ne za-verzi našega zdihovanja. Saj, ako le poprosiš svojega Sina, pa te bo uslišal. Prav dobro veš, da tvoje prošnje nikoli še ni zaverigel. Saj ni treba nič družega, da nas le ti zveličane imeti hočeš, pa ne bomo pogubljeni. O blagor mu, kdor si je pridobil, naklonil tvoje materno sercé. Če pa ti z nami milosti ne boš imela, ti, ki si Mati vsega usmiljenja, kaj pa bo z nami, kadar bomo postavljeni pred sodbo tvojega Sina?

**O Marija, le pomisli nevarnost,
v kateri smo, in bodi milostljiva
nam!**

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanju, stran 25.)

Petnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Ogenj sem prišel na zemljo prine-
nest, in kaj hočem, kakor da se
vname“. (Luk. 12, 49.) Nobena
stvar pod solncem ni v stanu, člo-
veških src v ljubezni do Boga
tako vneti, kakor le zakrament sv.
Rešnjega Telesa. In po pravici terdi to slu-
žabnik Božji, oča Olimpi. To je tudi Jezus
menda sam pokazati hotel, ko se je nekda
čudovito prikazal neki posebni svoji prijatelji.
Take prikazni, v katerih se Gospod včasih
svojim izvoljenim že tukaj, v tem življenji
gledati da, so nasledek nerazdeljene ljubezni
in preserčnega zedinjenja pobožne duše s
svojim stvarnikom. In tako srečna je bila
serafinska ljubljenska Jezusova, sv. Katarina
Sienska. Večkrat je bila tako srečna, da se
ji je Jezus, njen prelubeznjivi ženin, pri-
kazal. Enkrat je vidila Jezusa v naj svetej-
šem Zakramentu zares prečudno: Kakor ve-
liko razbeljeno peč, iz ktere so se vderli

goreči valovi ljubezni Božje, ter so tako silno lili naprej, da so na enkrat zalili vso zemljo, da je bila enaka goreči krogli. Svetnica, vsa prevzeta te prikazni, stermé zavpije: „Oh! ali je mogoče, da na sveti še kdo živi, in bi ne gorel ves v ljubezni do tebe, o veliki Bog! ako vidi in premisli tvojo neskončno veliko ljubezen!“

O Jezus, moj Bog! naj gorim tudi jaz v ljubezni do tebe! Daj, da ne išem družega, kakor tebe; ne želim družega, kakor tebe; ne zdihujem po drugem, kakor samo po tebi. O srečen, presrečen bi bil, če bi me prešinil sveti plamen tvoje ljubezni, da bi v tem ognji zgorelo vse posvetno nagnjenje in vsahnile v meni vsa čutila do posvetne nečimernosti, kakor vsahujejo dnevi mojega življenja.

O Jezus, o nevstvarjena Beseda Božja! Vidim te iz ljubezni do mene vsega potertega, vničenega, zaklanega na tem altarji! Kdo mi pa braniti more, da bi se tudi jaz tebi ne daroval tako prostovoljno, pa tudi tako popolnoma, kakor si se ti daroval za-me? O moj Bog in moj naj viši kralj! tù, pred tvoje noge položim svojo dušo, svojo voljo, sebe in svoje

življenje tebi v dar. Večni oča! darujem ti samega sebe s tvojim Sinom vred; pa lej! ta svoj revni dar zedinim z neskončno vrednim darom, ktereга je moj Zveličar Jezus Kristus na križi doprinesel in ktereга še vsaki dan opravlja na naših altarjih. Neskončno zasluženje tega Jezusa naj te nagne, da milostljivo sprejmeš tudi moj revni dar. Glej! rane na njegovih rokah in nogah; glej! s ternjem kronano in prebodeno glavo; glej! njegovo odperto stran; in ta pogled naj gine tvoje ljubi-joče, očetovsko serce, da mi dodeliš gnado, da ponavljam vsaki dan svojega življenja to svojo daritev, in da umerjem v popolnoma darovanji samega sebe. O da bi zamogel s pomočjo tvoje gnade tudi jaz svojo kri preliti iz ljubezni do tebe, kakor jo je prelilo milijone tvojih zve-tih spoznovavcev! O kako rad bi dal svojo kri do zadnje kapljice! Vem pa, da nisem te gnade vreden; zato, o Bog mojega serca! dodeli mi saj to gnado, da svojo voljo in vse svoje življenje popolnoma podveržem tvojim čez vse modrim nared-bam, in da voljno sprejmem tisto smert,

ktero si mi ti po svojem nezapopadljivem sklepu odločil. Edini Gospod življenja in smerti! zagotovim te danes, da resnično želim umreti s tvojo voljo in po tvoji volji, in sicer zato, da bi te počastil s svojo smertjo in dopolnil tvojo voljo. Tebi izročim svoje življenje, pa tudi svojo smert, naj bo kakoršnakoli, kadarkoli in kakorkoli ti hočeš.

**Moj Jezus! kadar bom umerl,
naj umerjem iz ljubezni do tebe,
naj umerjem, da te več ne žalim.**

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Anzelma.)

Hiti nam pomagat, o preusmiljena Gospa! pa ne glej, kako velike so pregrehe naše, tudi ne, koliko jih je! Dobro veš, spomni se, da naš Bog in stvarnik ni človek postal, da bi grešnike na vekomaj zaverigel, temuč da bi jih večno zveličal. Ako bi te bil Bog zvolil Mater Božjo le zavoljo tvojega dobička, potem bi lahko rekel, da te malo skerbí, ali bomo mi zveličani ali pogubljeni. Pa veš!

Bog se je ozerl v tvoje meso, da bi tebe, pa tudi vse druge ljudi zveličal. Kaj bi tedaj pomagalo, ako bi sama bila tako mogočna, tako imenitna, ako bi pa ne skerbela, da bi bili tudi mi deležni tvoje sreče? Reši nas, o Mati našega Boga! in pod svojim varstvom nas imej. Saj dobro veš, kako potrebujemo tvoje pomoči. Tebi se izročimo. Na tvoji skerbi je, da ne bomo pogubljeni. To bo delo, to bo nasledek tvoje priprošnje, tvoje skerbi, ako bomo služili tvojemu Sinu, Jezusu Kristusu in vekomaj njega in tebe ljubili. To želimo, to prosimo, to tirjamo; če tudi nadležno.

O Marija! to je tvoje delo, da nas vekomaj zveličaš!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Šestnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

O da bi ljudje se vselej zatekali k Jezusu v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, in da bi v svojih potrebah in nadlogah pri njem pomoči iskali;

gotovo bi ne bili tako revni, tako ubogi, kakor so v resnici! Prerok Jeremija je nekdanj jokal in tožil, ko je vidil, kako oslepljeni so Judje, in jim je pravil, da jih bodo Kaldejci v sužnost odpeljali. „Ali ni več dišeče smole v Galaadu? ali ni ondi zdravnika? zakaj se tedaj ne zaceli rana hčeri mojega ljudstva?“ (*Jer. 8, 22.*) V arabski pušavi je gora Galaad, ki je bila polna dišečih zdravil. Po misli častitega Beda je ta gora predpodoba Jezusa Kristusa v naj svetejšem Zakramentu. Tù mi dobimo naj boljši, naj bolj gotove zdravila zoper vse svoje bolezni. Shranjene so v tem hribu, v sv. Rešnjem Telesu. Zakaj torej tožujete Adamovi otroci! nam kliče Jezus, zakaj zdihujete, da ste revni, ubogi, slabi, bolni, ranjeni? Saj imate tukaj v tem Zakramentu naj boljšega zdravnika in pa naj bolj gotove zdravila; vse je vedno pripravljeno. Pridite, pridite vsi, ki delate, ki se trudite, ki ste revni, ubogi, slabi, bolni, ranjeni na duši ali na telesi! jaz vas bom poživil; vam bom zbrisal vse solze, sam vam jih hočem zbrisati; vas bom potolažil; vaše rane zacelil in vaše duše razveselil.

O predobrotljivi Zveličar! rečem ti, kakor nekdanj žalostna sestra Lazarjeva: „Lej, kterega ljubiš, bolan leži!“ Lej, o Gospod! jaz sem tisti revež, ki ga ljubiš.

Lej, moja duša je bolna, hudo bolna; smertne rane so ji vsekale moje hudobije. O božji Zdravnik! kam se hočem obrniti? kje izdatne pomoči iskati? Ti sam me zamoreš in ti sam me tudi hočeš ozdraviti. Ozdravi torej, o Gospod! mojo dušo, ker zoper tebe sem se pregrešil.

Vleci me vsega k sebi in naveži me na-se, o moj Jezus! s svojo milo pa prečudno ljubeznijo. Ljubši mi je, da sem sklenjen s teboj, kakor vse bogastvo, kakor posestvo celega sveta. Druzega ne želim tù na zemlji, kakor le, da tebe ljubim. Res je, dobro spoznam, da čisto majhno je, kar ti dati morem; pa zagotovim te tù v tvoji pričujočnosti, da, ako bi imel krone in kraljestva vsega sveta, bi jih rad imel le zato, da bi jih iz ljubezni do tebe položil k tvojim nogam, in s tem pokazal, da se za vselej vsemu odpovem. Tedaj kar imam, to ti dam. Odpovem se iz ljubezni do tebe vsim svojim znancem, vsi zložnosti, vsemu razveseljevanju, še celo vsemu dušnemu veselju in tolažilju, ako bi tebi všeč ne bilo; tudi svoji prostosti, svoji volji se odpovem.

Vsi nagibi mojega serca naj bodo tvoji. Od zdaj za naprej ljubim le tebe, o neskončna dobrota! in upam, da te bom ljubil celo večnost.

**O moj Jezus! vsega se ti dam.
Vzemi me po svoji veliki milosti.**

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Petra Damjana.)

O presveta Devica! pomagaj jim, ki te kličejo na pomoč. Oberni se k nam! Bi mar mogoče bilo, da bi zdaj, ko si v svojem veličastvu tako rekoč vsa Božja, pozabila nas, ki smo, če tudi nevredni tvoji bratje, tvoje sestre? O to ne more biti! Ti prav dobro veš, v kakošnih nevarnostih si nas zapustila, ko si se ločila od nas. Poznaš naše reve in nadloge. Saj ni dano tebi, toliko dobri, toliko mili Materi, da bi pozabila nas, svoje revne otroke. Posluži se torej svoje moči, stori, kar lahko storiš, in reši nas; zakaj on, ki je vsegamogočen, je storil tudi tebe mogočno v nebesih in na zemlji, tebi ni nič nemogoče nam sprositi. Ti, pa ti

edina imaš tisto moč, da obudiš upanje večnega življenja v sercu tudi naj bolj zastaranega grešnika, ki že hodi po robu večnega brezna. Spodobi se tedaj, da si nam toliko bolj milostljiva, kolikor več moči ti je dal Gospod Bog!

O Marija! ti me zamoreš posvetiti. Upam, da me boš tudi res posvetila s svojo mogočno prošnjo pri svojem Sinu.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Sedemnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Dobro nam je tukaj biti.“ (Mat. 17, 4.) Prijatli, ki se resnično ljubijo, imajo naj večí veselje v družbi tistih, za ktere bije njih serce. Ako torej zares ljubimo Jezusa Kristusa, svojega naj bolj odkritoserčnega, naj boljšega prijatla, bomo se tudi najbolje veselili, kadar se ž njim veselimo. Jezus v sv. Rešnjem Telesu nas vidi in posluša naše pomenke. Mar mu nič ne vemo povedati? Oj, tolažimo se v njegovi pričujočnosti, veselimo se v njegovem veličastvu, radujmo se v tisti

njegovi ljubezni, v kateri gorijo svete duše do tega Zakramenta. Želimo in prizadevajmo si, da vender že enkrat vsi ljudje serčno ljubijo Jezusa v tem naj svetejšem Zakramentu, da njemu darujejo vse svoje serca. Saj mi darujmo njemu vse nagnjenje, vse hrepenenje, da le njega edinega ljubimo in poželimo. Oča Salezi, ud Jezusove družbe, je bil neizrečeno razveseljen, ko se je pogovarjal z Jezusom v naj svetejšem Zakramentu. Zato mu ni bil nikoli predolgi čas pri Jezusu. Kadar ga je kdo poklical k vratam, kadar se je vernil v svojo izbico, kadar je šel v šolo ali iz šole, je vselej obiskal svojega Zveličarja. Skorej je ni bilo ure po dnevu, da bi ne bil klečal pred sv. Rešnjim Telesom. In tako si je pridobil gnado, da je dal svojo kri, svoje življenje za Jezusa. Krivoverci so ga umorili, ko je ravno zagovarjal pričujočnost Jezusovo v naj svetejšem Zakramentu.

O da bi bil tako srečen tudi jaz! da bi prelil svojo kri v znamenje, da terdno verujem, da si ti Jezus, moj Bog! resnično pričujoč v tem presvetem Zakramentu. Saj si tudi ti ravno v tem zakramentu naj bolj pokazal, kako goreče nas ljubiš. V tvojem včlovečenji vidimo tvoje neskončno milo in usmiljeno serce zavoljo naše dušne reve, v katero nas je pahnil

nesrečni greh, ker si zapustil veličastvo Božje in si oblekel podobo hlapčevo. V tvojem tri in tridesetletnem življenji, v britkostih in revšini, v terpljenji in v smerti tvoji, spoznamo tvojo posebno pokoršino do tvojega nebeškega Očeta. Večno hvalležni molimo tvojo spravno daritev na lesu sv. križa, da si nas spravil z razžaljeno pravico svojega nebeškega Očeta, ter nam gnado in odpušenje zadobil. Ko si pa postavil naj svetejši zakrament sv. Rešnjega Telesa, pri tem pa moramo stermé spoznati ne le neskončno veliko ljubezen tvojo; še bolj se moramo čuditi tvoji goreči želji, s katero hrepeniš po naših sercih, s katero hočeš pridobiti in vjeti naše serca, da bi ljubile edino le tebe čez vse in večno zavergle pa vse drugo. Ob enem zagledamo v tem zakramentu, kakor v ogledalu, naj imenitniši skrivnosti tvojega življenja: tvoje poniževanje, ker si revne podobe kruha na se vzel, zaničevanja, zasramovanja, oskrunovanja v nevredni prejemi tvojega presvetega Telesa, v slabem, gerdem obnašanji v tvojih tempeljnih, v pričo tebe. Vidimo tvoje križanje v vsakdanjem

ponovljenju te svete daritve, da bi poplačal dolgove naših pregreh ter nam zadobil nove gnade. Poslednjič vidimo tù tudi tvoj pogreb v vredni prejemi tvojega Telesa, tvoje kervi. Vse, kar vidimo v tem zakramentu, vse je čudež tvoje vsemogočnosti, čudež tvoje milosti, čudež tvoje ljubezni. O predobrotljivi Jezus! toliko čudežev delaš v ti skrivnostni ljubezni, oh! še ta čudež stori, da me vsega na-se potegneš. Saj ti to sam hočeš, da sem ves tvoj, in saj ti to tudi zaslužiš. Daj mi le tudi moč, da te ljubim iz vsega serca. Dobrote tega sveta daj, komur jih dati hočeš; jaz se jim popolnoma odpovem, jih nič ne želim. Tudi v prihodnje nič družega ne želim, kakor le to, da tebe ljubim. Ljubim te, o Jezus! daj, da te zmeraj ljubim, samo to in edino to želim.

O Jezus, moj Zveličar! kdaj te bom vendar že resnično ljubil.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Petra Damjana.)

O Mati mojega Boga! bodi mi lepo pozdravljena, kakor te otrok ko svojo ljubeznjivo mater pozdraviti more. Prosim te pa, ne odverni svojih preljubih, premilih oči od nas! Dobro vem, da ti, o moja previsoka Gospa in Zapovedovavka! si polna dobrote, in nas ljudi ljubiš z nepremakljivo ljubeznijo, ktera daleč presega vse druge ljubezni. O kolikrat si že potolažila Božjega sodnika ravno takrat, ko bi bil nas že pogubiti mogel. Vsi zakladi milosti Božje so v tvojih rokah. O nikdar ne jenjaj za nas prositi; saj ljubeznjivo komaj čakaš, da bi kacega reveža zveličala, da bi mu svojo milost skazala. Veličastvo tvoje se nekako množi, kolikor več grešnikom gnado in odpušenje sprosiš pri svojem Bogu, ki po tem opravičeni pridejo v nebesa in te časté. Oberti tudi svoje milostljive oči v mé, da ne zgrehim svoje sreče, in kdaj gledam tvoje veličastvo. Naj boljši, naj častitljivši, mi bo, ako bom s tvojo pomočjo prišel pred Božje

obličje, ako te za Bogom vekomaj naj bolj ljubim, in sem že tukaj vedno pod tvojim varstvom. Tvoj Sin te s tem časti, da ti nikoli nič ne odreče, prosi ga in sprosi mi le to gnado.

O ti naj bolj popolnoma delo vsegamogočnosti Božje! Ljubim te in v te zaupam.

(Presveta, neomadežana Devica; kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Osemnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Vpričo angeljev ti bom prepeval“. (Ps. 137, 1.) V dolini Jozafat se bo Jezus ko sodnik prikazal na sedežu svojega veličastva; tukaj v najsvetejšem Zakramentu pa je na sedežu ljubezni. Ako bi se kak pozemeljski kralj tako ponižal, da bi prišel stanovat v revno pastirsko vas, samo zato, da bi ga pastir večkrat lahko obiskal in ga kake milosti ali dobrote prosil; ali bi ne bil ta revni pastir strašno nehvaležen, ako bi to opušal? Zares hudo bi se pregrešil, ako bi ne hotel k kralju hoditi in ga v svoji revšini dobrôt prositi.

Oh, moj Jezus! iz gole ljubezni do mene si ti, večni Kralj, zapustil sv. nebesa in stanuješ tukaj v zakramentu sv. Rešnjega Telesa med našimi hišami. O da bi mogel biti noč in dan pri tebi, v tvoji sveti pričujočnosti! Angelji nebeški se ne utrudijo, te neprenehoma molijo v tem zakramentu in se čudijo tvoji neskončni ljubezni do nas. Ali se ne spodobi, ali nisem dolžan tudi jaz te večkrat obiskati in stermeti nad tvojo dobroto, hvaliti in slaviti tvojo ljubezen? ker le zavoljo mene bivaš v tem tabernakelju. Zato ti bom s psalmistom vpričo angeljev prepeval. Moliti te hočem v tvojih svetiših, častiti tvoje presveto ime, ker si usmiljen in resnično milostljiv.

O ti, v podobi kruha skriti Bog! ti predragi angeljski kruh, ti presveta hrana božja! molim te, ljubim te iz vsega svojega serca. S to ljubeznijo pa nisem jaz zadovoljen, pa tudi ti ne, ker te premalo ljubim, te preslabo ljubim. Pa ti vendar, in edino ti storiti zamoreš, da popolnoma spoznam tebe, ki si neskončna lepota, nezmerna dobrota. Preženi iz mo-

jega serca vse posvetno nagnjenje, da biva v njem le sama tvoja ljubezen. Vsaki dan prideš z nebes na naše altarje, da bi me vžgal v ljubezni do sebe ter me sklenil seboj. Mar ne bom tudi jaz premišljeval, kako da bi te zmeraj bolj ljubil, te vredno molil, da bi tvoje božje serce bolj razveselil, mu bolj dopadel? Ljubim te torej, o predobrotljivi Jezus! Ljubim te z vso svojo dušo, z vsim svojim srcem. Ako hočeš poplačati to mojo ljubezen, plačaj jo s tem, da jo pomnožiš; torej ogrej moje serce, vnemi mojo dušo, da te še bolj ljubim, ti še bolj zvesto služim.

O Jezus, ljubezen moja! daj mi večji ljubezen!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Atanazija.)

O Kraljica nebes in zemlje! ni je nobene gnade, da bi ti je Gospod vsega veličastva ne bil dal. Od Božjega sedeža poslani angelj te imenuje „gnade polno“; ker preobilno te je oblagodaril sveti Duh, obsenčil te s svojo močjo. Sliši

našo molitev, o preblažena hči Davidova in Abrahamova! bodi milostljiva nam in ne pozabi svojega ljudstva. Dolžni smo te častiti in slaviti ko mater, gospo in kraljico svojo, ker si rodila njega, kterega molimo svojega Boga, svojega naj višega Gospoda. K tebi pribežimo, da se spomniš nas, o presveta, pred porodom in po porodu vsa čista Devica! Ti gnade polna! dodeli nekoliko svojih prevelikih zakladov tudi nam, ki te, če tudi slabo, vender le častimo. Veliki angelj te je pozdravil, kakor se še nikdar popred slišalo ni: „Češena, gnade polna, Gospod je s teboj! In vsi angeljski kori te slavijo in srečno imenujejo, ter ti z Gabrielom in Elizabeto soglasno kličejo: „Blažena med ženami in blažen je sad tvojega telesa!“

Te nebeške trume učijo tudi nas pozemeljske otroke, tebe slaviti, tebe častiti. Ti zveličani duhovi nam na jezik pokladajo besede: „Bodi češena, o Devica, gnade polna, Gospod je s teboj!“ Bodi nam besednica, ki si naša Gospa, naša Kraljica in vredna mati našega Boga; toliko bolj, ker si med nami rojena bila, on pa, ki

je v tvojem čistem naročji se sklenil z našo ubogo naturo, on je naš pravi Bog, kteremu smo vso čast in hvalo dolžni. Amen.

O Marija! ozri se na nas in pelji nas vse k svojemu in našemu Bogu!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Devetnajsto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Kadar človeka zadenejo hude nadloge, mu tergajo britke težave sercé, ga tarejo reve in nesreče; kdo mu bo dal gotovejši pomoč, kdo ga bo slajši potolažil, kakor zvest in resničen prijatelj? Ali ni za nas, uboge reve v tej solzni dolini, tolažljivo, da imamo med seboj naj boljšega, naj resničnejšega, naj zvestejšega prijatla, ki nam vse dobro dati zamore, ki nas resnično in serčno ljubi? Lejte! z Jezusom v naj svetejšem Zakramentu se lahko pogovarjamo, kadar hočemo in kakor hočemo, svoje serce mu lahko popolnoma odkrijemo, svoje britkosti reve in nadloge, naj bodo kakoršne koli hočejo, mu lahko vse po-

tožimo; z eno besedo: mi se tukaj s Kraljem nebes in zemlje, v teh skrivnostnih podobah, prav odkritoserčno lahko pogovarjamo. Kako srečen je bil Jožef, eden dvanajsternih sinov očaka Jakoba, kadar je bil Bog s svojo gnado prišel k njem v ječo, ter ga je ondi v njegovi nesreči tolažil, po spričevanji sv. pisma. „Lejte, gnada Božja tega pravičnega ni zapustila, ko je bil nedolžno prodan, nedolžno celo v ječo djan; ampak rešila ga je grešnikov in je šla z njim v jamo; in ga v vezéh ni zapustila, dokler mu ni prinesla kraljeve palice in oblasti zoper nje, kateri so ga zatérali in mu je dala večno svetlost“.

(*Modr. 10, 13, 14.*) Vse bolj srečni pa smo mi! Imamo v tej solzni dolini včlovečenega Boga, ki je bistveno pričujoč, nam z nezapopadljivo ljubeznijo, s serčno milostjo vedno na strani stoji, je zmeraj pri nas, vse dni našega življenja. Koliko tolažila ima nesrečni jetnik, ko najde resničnega prijatelja, ki ga vsaki dan obiše, ga tolaži, mu upanje daje, mu streže, za njega plačuje in kakor vé in zna skerbi, da bi ga rešil nesrečne, terdaječe, ali da bi mu jo saj polajšal. Lejte! tak dober, resničen prijatelj nam je ljubeznjivi Jezus, ki je v tem zakramentu le zato, da bi nas tolažil, nam serce dajal. Sam nam pravi: „Glejte! jaz sem z vami vse dni do konca sveta“. (*Mat. 28, 20.*) Z nebes sem prišel v to vašo ječo, le zavoljo vas, da vas

tolažim, da vam pomagam, da vas rešim. Sprejmite me torej vi, ki sem vas odkupil s svojo kervjo. Bodite mi vdani, pridite v moje naročje, terdno se me deržite; in ako to storite, bote tudi pri vsi svoji revšini, pri vsem svojem uboštvu, tudi v svoji ječi potolaženi, in pojdite za menoj v moje kraljestvo in storil vas bom vekomaj srečne.

O predobrotljivi Bog! o nezapopadljiva Ljubezen! Toliko dober si nam, toliko se ponižaš, da celo bivaš na naših altarih, da bi se z nami prijazno pomenkoval, med nami osebno vedno bil. O zato si hočem tudi jaz prizadevati, da bom storil vse, kar ti želiš. Večkrat bom prišel tū sem k tebi. Kadarkoli bom mogel, se bom veselil s teboj v tem presvetem Zakramentu. O kdo bi ne bil vesel tvoje pričujočnosti, ki je zapopadek vsega razveseljevanja vsih nebeščanov! O da bi mi bilo dano, te vedno moliti celo svoje življenje! Ker pa moja slabost ne premore, mi ne pripusti, da bi te neprenehoma častil in ti očitno kazal svojo ljubezen, zato, o moj preserčni Bog! spodbudaj mojo dušo, kadarkoli bi bila lena, merzla, v posvetne reči zapletena in bi te obiskati

ne hotela. Daj, da tvoje veličastvo s tem častim in molim, da dopolnujem na tanko dolžnost svojega stanu, da vse, tudi naj manjši, naj slabši dela iz ljubezni do tebe opravljam. Vžgi v meni serčne želje, da hrepenim po tebi, da želim vedno biti blizu tebe v tem presvetem Zakramentu. O ljubeznjivi Jezus! oh, da bi te bil vedno ljubil! da bi bil vse za te storil! O koliko bi si bil lahko pridobil! koliko za telo, koliko za dušo; koliko za časno, koliko za večno srečo? Samo to me še tolaži, da mi boš v svoji milosti še časa dal, da nadomestim saj nekoliko svojo lenobo. Vse čem popraviti. Resnično te ljubiti hočem in le tebe, naj viši dobroto! tebe svoje predrago bogastvo in moje vse!

Moj Bog! pomagaj mi, da te ljubim.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počesenje Matere Božje.

(Molitev sv. Rajmunda Jordanskega.)

Vleci me, o preblazena Devica Marija! da tekam za teboj, posnemam tvoje čednosti, ki tako lepo dišijo. Pa potegni

me, ker moje pregrehe pa tudi moji hudobni sovražniki me vklenjenega deržé. Kakor nobeden ne pride k tvojemu Sinu, kakor le, kogar večni Oča k sebi potegne, tako, na ravnost rečem, ne pride tudi nobeden k tvojemu Sinu, ako mu ti poti ne kažeš, mu ti vrat ne odpreš. Le ti nas učiš prave modrosti. Ti, presveta! si, ki sprosiš gnado grešnikom; tvoje delo je, da jih spraviš z Bogom. Večno krono obe-taš njim, ki se k tebi obernejo. Ti si pre-dragi zaklad nebeškega Kralja, ti delivka gnad Božjih.

**O zveličanje vsih, ki kličejo
v te, zveličaj tudi nas!**

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po per-
vem obiskovanji, stran 25.)

Dvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Tisti dan se bo odperl studenec Davidovi hiši in jeruzalemskim prebivalcem v očiševanje grešnika“. (Cahar. 13, 1.) Ta od preroka napovedani studenec, vsakemu odpert, je Jezus Kristus v naj svetejšem

Zakramentu. V tem studencu, ako le hočemo, očistimo svoje duše vsih pregrešnih madežev, s katerimi se vsaki dan oskrunimo. Ako si v svojih dolžnostih nepopolnoma, storiš male grehe; kaj ti bo boljšega, da se spet očistiš, kakor če pritečeš hitro s skesanim srcem pred najsvetejši Zakrament?

Zatorej, moj Jezus! sem resnično sklenil, da bom zanaprej le k tebi pritekal, pri tebi pomoči iskal, kadarkoli bi se po nesreči kaj pregrešil. Ako bom po svoji slabosti ti nezvest postal, v mislih, v besedah, v djanji, v opušenji dobrega; ako bom prelomil katero tvojih zapoved, ali svojih dolžnosti ne bom na tanko opravil, ali bom vnemar pušal navdihljeje tvojega svetega Duha, vselej bom k tebi tù semkaj pritekel. Posebno zato, ker dobro sem prepričan, ker ti si mi razodel, da voda tega prečudnega studenca ne opere le mojih nepopolnost, ta voda mi da tudi spoznanje, me razsvetljuje, da ne zaidem s pota tvoje postave, mi da moč, da ne padem v tolikih nevarnostih tega življenja, da prenašam voljno vsakdanje britkosti. Ta voda mi pogasi vse nespodobno poželenje in ogreva, vname

moje serce v ljubezni do tebe! Vem, da le zato me tukaj čakaš. Vem, da vse svoje obiskovalce, ki te ljubijo, prijazno sprejemaš, jih s predragimi gnadami obdaruješ.

Oh, moj Jezus! operi tedaj mojo dušo vsih nepopolnost, ktere sem že danes storil! Zato in le zato jih obžalujem, ker so zoper tvojo sveto voljo in se ti studijo. Pomagaj mi, da ne padem več! Ogrej moje serce tako, da te preserčno ljubi! O srečen, kdor zamore vedno pri tebi biti! Tako srečna je bila zvesta služabnica Božja Marija Diac, ki je živela o času sv. Terezije. Abulanski škof ji je privolil, da je smela stanovati na cerkvenem koru, kjer je bila takorekoč vedno pred sv. Rešnjim Telesom. Ta kraj je le tedaj zapustila, kadar je šla k spovedi in k sv. Obhajilu. Jezusa v naj svetejšem Zakramentu je navadno imenovala svojega ljubega soseda. — Častiti oča Frančišk od Jezusa, Karmelit, se ni mogel premagati, da bi ne bil obiskal sv. Rešnjega Telesa, ako je šel memo kake cerkve, kjer je bilo shranjeno. On pravi: „Nespodobno bi bilo, ako bi šel memo hiše svojega pri-

jatelja, pa bi se ne oglasil pri njem in bi ga saj ne pozdravil.“ Ni pa bil s tem zadovoljen, da bi bil le Jezusa pozdravil, temuč pri njem je ostal, ž njim se pogovarjal, veselil, dokler je mogel, dokler mu je čas pripustil, da le ni s tem zamudil svojih dolžnosti, ali da ni nepokoren bil svojemu spredniku.

O ti moja edina, neskončna dobrotā! Spoznam, da le zato si postavil ta zakrament, zato si pričujoč na naših altarjih, pa bi te vsi ljudje tukaj ljubili in molili. Tudi meni si dal pripravno serce, te ljubiti. Oh! pa zakaj te ne ljubim? ali če te kaj ljubim, zakaj te tako malo ljubim? O zares ni prav, ni spodobno, da tako slabo ljubimo tebe, neskončno dobrotā! Ljubezen, s katero me ti ljubiš, zasluži vse večī nasprotno ljubezen. Pa ti si Bog neskončno velik in veličasten, jaz pa ubogi červ zemlje. S čem ti hočem poverniti tvojo ljubezen? Ako bi dal svoje življenje za-te, kaj bi to bilo, ker si ti za-me popred že umerl, ker bivaš zavoljo mene v tem presvetem Zakramentu, ker se za-me vsaki dan nekervavo daruješ na naših al-

tarjih svojemu nebeškemu Očetu. Ti si neskončne ljubezni vreden. Dodeli mi gnado, da te ljubim, da vse storim, da tebi dopadam, in vse, kar ti tirjaš od mene.

Moj ljubljeneec je moj in jaz sem njegov.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Rajmunda Jordanskega.)

O preljubeznjiva Devica! milost si našla pri Bogu. Obvarvana madeža izvirnega greha, si bila napolnjena z Duhom Božjim, ter si v svojem deviškem telesu spočela Sinu Božjega. Bog te je vstvaril, o presveta Devica! da je bila po tvojem preblaženem sadu prenovljena, zboljšana vsa natura. Ponovila si nedolžnost življenja, Boga si s človekom spravila (po svojem Sinu) in hudobo si premagala. „Ti ji boš glavo sterla“, pravi sv. pismo od tebe. V tem življenji si milostljiva pobožnim in hudobnim; pomagaš pravičnim in grešnikom; perve ohraniš v gnadi Božji, zato te kliče cerkev Mater vsih gnad; te pa peljaš k milosti Božji. Te in une va-

ruješ v smertni uri, jih braniš pred zapeljivim in zalezljivim hudobnim duhom. Zato ti kliče cerkev: „Varuj nas hudobnega duha.“ Še po smerti nam pomagaš, ker sprejmeš duše v svoje milostljive roke, ter jih v nebesa peljaš. Zato ti kliče spet cerkev: „Sprejmi nas o smertni uri!“ Amen.

O Marija, blagor mu, ki služi tebi in zaupa v té!

(Presveta, neomadežana Devica; kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Enoindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kjerkoli bo truplo, tam se bodo zbirali tudi orli“. (*Luk. 17, 37.*) Sveti ljudje mislijo, da to truplo je naj svetejši Telo Jezusa Kristusa. Orli pa so pobožne duše, ki niso navezane na ta svet, ki se, kakor orli, lahko in urno odtergajo od zapeljive nečimernosti tega sveta, ter se vzdignejo proti nebesom, po katerih vedno hrepenejo in zdihujejo. Te duše, dokler so še tukaj, so na to umerljivo telo navezane, uživajo pa nebeško, otrokom tega sveta neznano veselje in radost tam, kjer biva Jezus Kristus

v najsvetejšem Zakramentu. Oné vživajo tukaj tako radost, da se je nikakor nasititi ne morejo. Ako hitijo orli tje, kjer hrano čutijo, mar mi ne bomo urno tekli k Jezusu v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, ki je najsladkejši, naj dražji hrana naši duši? nas vpraša sv. Hieronim. Kar posvetni ljudje zapopasti ne morejo, po tem svete duše vedno tako serčno hrepenijo, da bi skorej se odtergale iz te solzne doline, da bi, kot odžeje zevajoči jelen, urno hitele k temu nebeškemu studencu. Kadarkoli je častiti oča Baltazar Alvarez imel kako težavo, ali je v kaki potrebi bil, ali hotel kaj imenitnega početi, je vselej svoje misli, pa tudi svoj obraz obrnil tje, kjer je bilo shranjeno presveto Rešnje Telo. Ni mu bilo pa dovolj, da je po dnevi večkrat obiskal ta zakrament; tudi po noči je molil pred Jezusom, včasih vso noč. Velikrat je objokoval preslepljene ljudi, ko je vidil, da so kraljeve hiše polne posvetnjakov, kateri toliko strežejo človeku, se mu toliko prikupujejo in prilizujejo, pa od njega za vse to družega pričakovati ne morejo, kakor le mervo minljive časti ali nekoliko minljivih dobrot. Nasproti pa je hiša Kralja vsih kraljev, hiša pravega živega Boga, kjer biva naj viši Gospod nebes in zemlje, ki ponuja neprecenjene zaklade vsim, ki ga obišejo, ta hiša je prazna in zapušena. Naj bolj srečne šteje tiste, ki v kaki duhov-

ski družbi stanujejo blizu hiše Božje; zato, ker lahko v svojih tempeljnih noč in dan obiskujejo Jezusa Kristusa, kar ne morejo tako lahko drugi ljudje, ki po svetu živé.

Veliki Bog! ti vidiš, kako malo spoznam tvojo ljubezen, kako nehvaležen sem. Pri vsem tem pa si mi ti vender toliko dober, da me pri moji merzloti tolikanj ljubeznjivo k sebi kličeš, ter me vabiš, da naj k tebi pridem. Ker si toliko dober, bolj ko očetovsko dober, ali mi ne bo ta tvoja ljubezen serčnosti dajala, da bom opustil vso nezaupnost, vso boječnost, s katero me straši moj revni dušni stan in mi očita, da ne zaslužim, da bi me ti tako ljubil. O moj Oča, kakor zgubljeni sin pridem k tebi nazaj, da me ti po očetovsko objameš. Ali prestvari me! tvoja vsemogočna gnada mi zamore dati nazaj mojo prvo dušno lepoto, zamore spremeniti moje sedajno nagnjusno, sprideno podobo. Posuši vse mlake nespodne ljubezni v meni, zateri vse nagnjenja, vse želje, ki pa ne išejo tebe. Nič, kar ni tebi dopadljivega, naj ne misli moja duša; ker želim in hrepenim in resnično hočem edino le tebe

ljubiti, za tebe živeti. Saj ti zaslužiš ljubljen biti; zato tudi le tebe iz vsega serca ljubiti želim. Stori, moj Bog in moje vse! da nobena stvar pri meni nič nima, pa tudi jaz pri nobeni nič. Tako me naveži na-se, da mi ne bo mogoče odtergati se od tebe, ne v tem, ne v večnem življenji.

O predobrotljivi Jezus! nikdar me ne izpusti!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. škofa Gvilielma.)

O predobra Mati mojega Boga! k tebi pribežim. Ali te mar cerkev zastonj imenuje besednico, pribežališe grešnikov, zastonj Mater usmiljenja? O ne, ti, ki si rodila studenec milosti Božje za ves svet, nisi še nikdar nobenega brez pomoči pustila, ki je k tebi se zatekel. Bi mar mogla grešnikom odreči svojo priprošnjo, ki je Bogu vselej ljuba in je on nikdar ne zaverže. Brezštevilnokrat si že pokazala, kako velika je tvoja dobrota ubogim grešnikom vesoljnega sveta. Dovolj si nas že prepričala, da smemo in zamoremo na-te

terdno se zanesti, da smemo in zamoremo v vsih potrebah pri tebi pomoči iskati. Sam sebi si delam sveto upanje, da ti neskončno bolje za-me prositi znaš in zamoreš, kakor jaz sam znam in premorem; pa tudi to terdno upam, da mi boš sprosila veči gnade, kakor bi si jaz prederznil, prositi za-nje. O Mati usmiljena! nobenega nisi ločila od svoje dobrote, ki je z resničnim zaupanjem se k tebi obrnil. Tudi jaz si misliti ne morem, da bi edini nesrečni bil in zastonj klical na tvojo pomoč, ko me obdaja strašna nevarnost, pasti v večno pogubljenje.

O Marija! saj sem tvoj služabnik, stori, da bom zveličan.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Dveindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Nevesta v visoki pesmi Salomonovi je neprenehoma iskala svojega ljubljence. Ko ga pa najti ni mogla, je poprašala po njem: „Ste ga li vidili, ki ga moja duša ljubi?“ (Vis. pes. 3, 3.) Takrat ni bilo še

Jezusa na zemlji. Ako pa dan današnji kaka ljubijoča duša iše Jezusa, ga lahko najde vselej v naj svetejšem Zakramentu. Častiti oča Avila je večkrat rekel: Izmed svetih krajev ne vé lepšega, ne imenitnejšega, pa tudi ne želi prijetnejšega, kakor je hiša Božja, kjer je shranjeno presveto Rešnje Telo.

O neskončna ljubezen mojega Boga! vredna si tudi neskončne nasprotne ljubezni! O Jezus, nevstvarjena Beseda večnega Očeta! kako si se vender toliko ponižal, da bivaš v revnih podobah belega kruha, le zato, da bi z nami se pogovarjal, z nami se zedinoval. O včlovečeni Sin Božji! ta tvoja ponižnost je brezkončna, kakor je ljubezen tvoja brezkončna. Kako te ne bom ljubil iz vsih svojih moči, ko mi je prav dobro znano, koliko si za-me storil, da bi me nagnil, tebe ljubiti? Ljubim te, moj Bog! kolikor premorem. Ljubši mi je tvoje dopadajenje kakor vse, kar bi mi koristiti ali me razveseliti moglo. Moja radost, moje veselje je v tem, kar zamore dopasti tvojemu sercu, o preljubezni mi Jezus! Vžgi v meni serčno hrepenenje po tebi, da bom vedno blizo tebe, da bom večkrat se sklenil s teboj v svetem Obhajilu.

Res je, o moj Bog! tvoje veličastvo me plaši in me straši, da bi nasitil svojo željo, se večkrat s teboj skleniti; pa tvoja dobrota, ker me vabiš, da bi pristopil k tvoji sv. večerji, ali da bi saj tukaj se s teboj po duhovno obhajal, ta dobrota tvoja oserčuje mojo pobito dušo. Zares bi bil nehvaležen, ako bi ne poslušal tvojega toliko ljubeznjivega, toliko prijaznega vabljenja. Zateri in poteri v meni vse nagnjenja do vsih stvari! Saj ti hočeš in želiš, da jaz drugzega nočem in ne želim, kakor le tebe, predrazega svojega stvarnika. In tako naj tudi bo! Preljubeznjiva dobrota! ne išem pri tebi nič drugzega, ko tebe samega! Ne želim, da bi bilo meni dobro, išem le to, kar tebi dopade, tebe razveseljuje. Ako to dosežem, sem popolnoma zadovoljen. Sprejmi, o Jezus! to dobrovoljo revnega grešnika, ki je sklenil, tebe ljubiti! Pomagaj mi, daj mi svojo gnado, da ko sem do zdaj bil sužnji peklenški, bom služabnik tvoje ljubezni za naprej in na vekomaj. Amen.

Tebe, o moj Jezus! moja največi dobrota! čez vse ljubim.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Gvilielma.)

O ti prelepa in prečastna porodnica Božja! Po svoji dobroti ne moreš zavreči nobenega grešnika, ko bi bil tudi naj hudobniši. Se mar moti sv. cerkev, katero je tvoj Sin tako drago sozidal, kateri je obljubil, da se ne bo nikdar zmotila, ko te kliče Gospo in pribežališe revnih grešnikov? Nobena še tako velika hudobija spokornih grešnikov te ne oplašči. Vsakemu, ki le hoče, milost skazuješ, mir deliš, upanje daješ in ga gotovo rešiš. Iz njive tvoje presvete čistosti je pritekel studenec milosti Božje za vesoljni svet. Ni mogoče, da bi ti branila piti iz tega studenca grešniku, ki ga je naj bolj potreben. Tvoje delo je, da mir delaš med Bogom in ljudmi. Dodeli tudi meni svojo milost, ki je veliko večji, kakor so pregrehe moje.

Moja prelubeznjiva Mati! stori, da bom za Bogom tudi tebe hvalil, ko v nebesa pridem s tvojo pomočjo!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Triindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Kdor mene najde, najde življenje“.
(Preg. 13.) Veliko vernih se podaja na dolgo, težavno, tudi nevarno pot v sveto deželo, da bi obiskali in počastili posvečene kraje, kjer je bil naš Zveličar Jezus Kristus rojen, kjer je hodil in učil, kjer je terpel in umerl. Ni nam treba se tudi podajati na tako težavno pot, ne v tolike nevarnosti. Blizo nas je ravno tisti Zveličar, tisti Kralj in Gospod. Nektere stopinje od našega doma, in hitro smo v njegovi hiši, v njegovem tempeljnu, kjer noč in dan biva na sedežu svoje neskončne milosti. Srečni se štejejo romarji, pravi sv. Pavlin, ako dobijo mervico prahu tistih jasic ali kamniček tistega groba, kamor je bil položen Jezus. O koliko bolj srečne se smemo imenovati, pa koliko bolj vneti bodimo mi pri obiskovanji svetega Rešnjega Telesa, kjer je Jezus Kristus osebno pričujoč. In zato nam ni potreba nobenega, ne težavnega, ne nevarnega pota.

Pobožna nuna, ktera je imela posebno ljubezen do naj svetejšega Zakramenta, je preserčne čutila svojega serca tako-le popisala: „Spoznam, da moja duša ima vse dobro, kar ima, le od naj svetejšega Zakra-

menta. Darovala sem se popolnoma Jezusu Kristusu v teh skrivnostnih podobah. Vidim v Jezusu nekako neizrečeno veliko željo, s katero bi rad gnade delil. Pa te gnade le pri Njem ostajajo, zato ker ga ni, da bi ga obiskal v tem zakramentu, ki bi sprejel te gnade. O vsega češenja vredna skrivnost! o božja Hostija! kje nam je Bog bolj pokazal svojo vsegamogočnost, kakor ravno v tem nebeškem kruhu, ki zapopade vse, karkoli je nam Bog storil? Nočemo ne zavidati svetnikov; saj imamo tukaj na zemlji ravno tistega Boga pri sebi, ki je tam v nebesih svetnikom zapopadek vsega zveličanja. Vživamo tukaj njegovo pričujočnost tako prečudno, da se morajo čuditi vsi narodi nad tim očitnim spominom ljubezni Božje. Gospod! stori, da darujejo vse svoje serca temu tvojemu zakramentu vsi, ki slišijo tvoj glas! Ne morem si kaj, da tako govorim, ker ta zakrament me vso prevzame; pa tudi ne morem jenjati od njega govoriti, ker zasluži, da ga mi vsi ljubimo in slavimo. Sama ne vem, kaj bi počela iz ljubezni do tega zakramenta“.

Oh! brezšteviline trume nebeških duhov obdajajo ta sedež preljubeznjivega Kralja. Na legijone prečistih Serafinov svete ljubezni vnetih stoji pred njim, ki razlivajo svojo čisto ljubezen njegovemu veličastvu v znamenje svoje vdanosti; pazljivi na nje-

gove povelja povikšujejo s svojo lepoto njegovo blišobo. Oh, kdo bi mislil? ta nebeški Kralj ni tukaj zavaljo njih, ampak zavaljo nas. Oh, da bi mogel le količkaj te goreče angeljske ljubezni poserkati v svoje serce; ali pa, o če bi mi bilo dano, da bi v tem ognji ljubezni zgorel v dopadljivi dar ljubezni Božje.

O Jezus! daj mi, da spoznam, kako močno nas ljubiš, da te bom še bolj ljubil in le tebi dopasti želel! O res, ljubim te, vse ljubezni vredni Bog! In vedno te ljubiti hočem, da tebi samemu dopadem.

O Jezus! verujem v tebe, upam v tebe, ljubim te čez vse. Popolnoma se ti darujem.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Avguščina in sv. Bernarda za spreobrnjenje grešnikov.)

Spomni se, o preusmiljena Devica Marija! da še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapušen, kdor je pod tvojo brambo pritekel, v tvojo pomoč klical, se tvoji prošnji priporočal. Ti prosiš za vse,

o preblážena porodnica Božja! S tem zaupanjem poterjen, k tebi, o devic Devica! pribežim, k tebi, o Marija, o Mati Jezusa Kristusa! k tebi pridem; pred teboj jaz revni grešnik zdihujem, o Kraljica, o Gospa vsega sveta! Ne zaverzi, o Mati večne Besede, moje besede, temuč milostljivo me sliši in usliši, ki ubogi revež v tej solzni dolini k tebi kličem iz dna serca: Mati! pomagaj mi, prosim te, v vsih britkostih, zdaj in vselej, posebno ob moji smertni uri. O dobrotljiva, o milostljiva, o ljubeznjiva Devica Marija!

Pod tvojo pomoč in brambo pribežim, o sveta Božja porodnica!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Štirindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Resnično, ti si skriti Bog, Bog Izraelov Zveličar!“ (Iz. 45, 15.)

V nobenem delu ljubezni Božje se tako očitno ne kaže resnica prerokovih besedi, kakor ravno v presvetem Zakramentu, kjer biva ne-

zapopadljivo skrivnostno v podobah kruha in vina, kjer je pravo Telo, prava Kri Jezusa Kristusa, kjer je skrit naš véliki Bog sam. V včlovečenji je zakrila večna Beseda svojo Božjo naturo, ter je postala enaka drugim ljudem na zemlji. Tù pa, kjer je in biva med nami v naj svetejšem Zakramentu, je zakril celó svojo človeško naturo; tù nam kaže le ubogo podobo kruha, da bi, kakor uči sv. Bernard, nam pokazal miloserčnost svoje neskončne ljubezni do nas.

O predobrotljivi Jezus! ako premišljujem, kako nam tù kažeš svojo ljubezen, spoznam in vidim, da nikjer in nikoli od začetka sveta je nisi tako očitno pokazal, kakor tukaj; in če tvojo preobilno ljubezen premišljujem, sem ves iz sebe ter ne vem, kaj bi rekel. Ti stopiš iz visocih nebes, kadar te pokliče na altar tvoj, včasih tudi nevredni služabnik, in skriješ svoje veličastvo v ponižne podobe kruha in vina. In ko bivaš na naših altarjih v teh ponižnih podobah, si tukaj le zato, da nas ljubiš, da nam skazuješ in kažeš svojo neskončno ljubezen. Kako ti pa mi povračujemo to tvojo ljubezen, o Jezus, ti pravi Sin živega Boga? — O Emanvel! o upanje Izraelovo! ti to-

lažba vsem narodom! naj ti odkritoserčno povem, kaj mislim in sodim od tvoje ljubezni, od tvojega nagnjenja do nas ubogih ljudi. Ta ljubezen te je premagala, vsega prevzela, te tako dalječ peljala, da si se odpovedal svoji pravični časti samo zato, da bi nas povzdignil in srečne storil. Mar nisi vedil, kolika nečast, koliko oskrunjenje bo zadelo to skrivnost tvoje neskončne ljubezni, s katero si hotel vse serca nase navezati? Vedil si, predenj si ti ta svoj namen izpeljal, da bo veliko tacihi ljudi, ki te v tem zakramentu ne bodo spoznali in te ne molili. Previdil si, da bo veliko ravno teh ljudi, ki bodo iz prestrašne prederznosti s temi posvečenimi, v tvoje Telo spremenjenimi Hostijami neznano gerdo počenjali, da jih bodo hudobneži iz posvečenih posod na tla metali, peklenško zdivjani jih z nogami taptali. In vendar vse to ni premoglo tvoje ljubezni pogasiti, ter te odverniti, da bi ne bil postavil tega presvetega Zakramenta. Žalostno pa je, da še celo tisti, ki verujejo v té in tvoje resnice, ki spoznajo pričujočnost tvojo v tem zakramentu, si nič ne prizadevajo, da bi

take oskrunjenja zbrisali, dá bi saj oni te goreče molili, skesano obžalovali take hudobije in jih saj nekoliko popravili. Tudi te ne obiskujejo na sedeži milosti tvoje, ne zaljšajo zadosti tvojih cerkvá, morebiti ti še večne luči ne ohranijo, ali ti celó nečast delajo s svojim nespodobnim zaderžanjem, s svojim gerdim obnašanjem v tvojih tempeljnih.

O predobrotljivi Zveličar! da bi jaz zamogel s svojimi solzami, ali tudi s svojo kervjo omiti tiste kraje, kjer je bilo tako strašno žaljeno tvoje ljubijoče serce v tem zakramentu. Ako pa tega ne premorem, saj želim in terdno sklenem, s ponižnim in skesanim srcem te moliti, kakor te molim danes, da bi s tem vsaj nekoliko popravil zaničevanje, ktero so ti storili nehvaležni ljudje v tem božjem Zakramentu. Sprejmi, o večni Oča! ti to moje, če tudi revno počastenje, ktero ti danes jaz naj ne vrednejši skazujem. Naj to poravná vse oskrunjenja, ktere so se kdaj zgodile tvojemu ljubeznivemu Sinu v tem presvetem Zakramentu! Sprejmi to povračilo, sklenjeno z neskončno častjo, ktero ti je Jezus

Kristus na križi skazal in ktero ti še vsaki dan skazuje v tem zakramentu. Oh, moj Jezus! da bi jaz kako storiti mogel, da bi te vsi ljudje po vsem svetu ljubili v tem zakramentu, kjer si toliko ljubeznjiv!

O prelubeznjivi Jezus! naj te spoznajo vsi ljudje in stori, da te vsi ljubijo!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Avgušтина.)

„Stopimo z zaupanjem k sedežu gnade, da usmiljenje dosežemo in milost najdemo ob času potrebne pomoči.“ (*Hebr. 4. 16.*) Ta sedež gnade si ti, o preblazena porodnica mojega Zveličarja! Po tebi, na tvojo prošnjo deli Gospod vse gnade ljudem. Ti želiš, o prelubeznjiva Kraljica! da bi bili rešeni vsi grešniki. Poglej! o mogočna pomočnica v vsih potrebah, poglej! tebi pred nogami kleči tukaj eden naj večih grešnikov, ki kliče na tvojo pomoč. Reši me, o mogočna Gospa vsih ljudstev, pa reši me urno. Naj bo čast tvoji milosti, da rešiš dušo, ki je že tisučkrat pekel zaslužila.

Saj je vsemogoča tvoja priprošnja, s katero prosiš svojega Sina zame. Ti me lahko posvetiš. Stori to iz ljubezni, s katero ljubiš Jezusa Kristusa. O Marija, ti si moja gotova, pa edina srednica, na te se popolnoma zanesem! ti si vzrok vsega upanja mojega!

O Marija! milostljivo se ozri name in usmili se me!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Petindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Sv. apostelj Pavel hvali pokoršino Jezusa Kristusa do njegovega nebeškega Očeta in pravi: „Bil je pokoren do smerti, smerti pa na križi.“ (*Fil. 2, 8.*) S temi besedami nam kaže sv. apostelj, da pokoršina Jezusova do njegovega večnega Očeta tukaj na zemlji je šla do zadnjega zdihljeja njegovega življenja, katero je sklenil na križi. V tem presvetem Zakramentu je pa Jezusova pokoršina še dalje šla. Tukaj ni le pokoren svojemu nebeškemu Očetu, tu je pokoren celo ljudem. Tukaj ni jenjala

njegova pokoršina z njegovo smertjo, tukaj hoče biti pokoren do konca tega sveta; tako, da se po pravici reče: Pokoren je postal do konca sveta. On, Kralj nebeški, stopi iz nebes, ter je pokoren človeku. Na naših altarjih biva, pa le zato, da je ljudem pokoren. V podobi kruha je tukaj, ter se ne gane. Človek ga prenaša; zdaj ga dene v tabernakelj, zdaj v kelih, zdaj ga očitno postavi v monštranci, zdaj ga nese po ulicah in tergih, čez polja in travnike, v naj slabši hišico ubozega kmeta, ali v imenitno palačo kraljevo. „Gospod Bog mi je odperl ušesa, jaz pa nisem zoper govoril, se nisem umaknil. (Izaija 50, 5.) V sv. Obhajilu se dá vsakemu, kdor ga sprejeti hoče, naj bo krivičen ali pravičen. Nisem zoper govoril, nisem se umaknil. Ko je tù na zemlji živel, piše sv. Lukež, je bil pokoren Mariji in Jožefu. V tem zakramentu pa je pokoren toliko ljudem, kolikor je mašnikov na zemlji. „Jaz pa ne govorim zoper, se ne umaknem.“ Tvoje božje serce, o Jezus! ti naklada to tako ostro pokoršino.

O božji Zveličar! dovoli mi, da te smem odkritoserčno nagovoriti. O čez vse ljubeznjivo serce mojega Jezusa! Iz tebe tečejo vsi sveti zakramenti. Posebno pa ta skrivnost tvoje ljubezni je vsa iz tvojega serca. Hočem in želim te častiti, te hva-

liti, te slaviti. Vem, da imaš tukaj na altarji tisto in tako gorečo ljubezen do mene, ktera in kakor je gorela tam na lesu križa, ko si sklenil svoje presveto življenje za-me. Razsvetli, o božje serce! vse, ki te ne spoznajo. Oh, po svojem neskončnem zasluženji oprosti iz nesrečnih vic verne duše, ki so že tvoje večne in ljubeznjive neveste, ali vsaj jim polajšaj hude bolečine. Molim te, hvalim te, ljubim te združen z vsimi tistimi dušami, ki te v nebesih in na zemlji, zdaj, v tem trenutku resnično ljubijo. O prečisto Jezusovo serce! očisti ti samo moje serce, odtergaj ga od vsih stvari, pa napolni ga s svojo sveto ljubeznijo. Vzemi, o presladko serce! v večno posestvo moje ubogo serce, tako, da od danes zanaprej živi le za-te, da bom vselej z aposteljnomo reči zamogel: „Kdo me bo ločil od ljubezni Kristusove?“ (*Rim. 8, 35.*) O presveto serce! zapiši v moje serce vse tisto neizrečeno terpljenje, ktero si prestal celo svoje tukajšno življenje zavoljo mene, da ga vedno imam pred očmi, da tako tudi jaz ljubim terpljenje, ali da vsaj poterpežljivo, vdano

prenašam vse britkosti svojega življenja. O ponižno serce Jezusovo! spreoberni moje napuhnjeno, svojeglavno serce, da zanaprej nič noče, nič ne želi, kakor edino le to, kar ti hočeš, kar ti želiš. O serce Jezusovo, presladko, premilo serce! daj tudi meni te Božje sladkosti, preženi iz mojega serca tisto napako, ktera mi škoduje, ktera bližnjega nedlegova in ktera je tvojemu premilemu sercu nagnjusna. Vravnaj moje serce po svojem sercu, da bo zmožno, vselej spolnovati, kar ti želiš. Naj živim, pa le zato, da sem tebi pokoren, da tebe ljubim, da tebi dopadem. Oh, koliko sem ti dolžan! Premalo bi bilo, ako bi se v tvoji službi tudi vsega povžil!

**O serce Jezusovo! ti edino
bodi gospodar mojega serca!**

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Kraljica nebeška! moja Božja Gospa in zapovedovavka! Ti si neusahljivi zaklad Božjih gnad, ti imaš spravljene velike gnade

in milosti, ktere nam je Bog odmenil; pa ti jih tudi deliš, ti sama praviš: „Pri meni je bogastvo in čast, preobilno premoženje in pravica, — da jih bogatím, kateri mene ljubijo, in njih zaklade napolnujem.“ (Pregov. 8, 18, 21.) Ti si torej tista, ki obogatiš z Božjimi gnadami vse, ki te ljubijo. O Mati moja! lej, jaz sem res ubog grešnik, ki naj bolj revno živim, in sem potreben vsega, kar le koli potrebuje kaka duša. Pa spomni se in pomisli, da te ljubim iz vsega serca: da za Bogom nič ne ljubim tako zlo, kakor le tebe, ki si za Bogom naj bolj vredna, čez vse ljubljena biti. Usmili se me tedaj in nikar me ne zaverži. Pomagaj mi v življenji in ob smerti, da bom kdaj v nebesih, pri tvojih nogah, prepeval tvojo slavo!

O Marija! svoje zveličanje upam le po tebi od Boga doseči.

(Presveta, neomadežana Devica; kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Šestindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Radujte se in hvalite, sionski prebivavci, ker velik je v sredi tebe Izraelov Sveti.“ (*Izaj. 12, 6.*) — O veliki Bog! kakšno veselje, kakšno radost bi mi občutiti mogli, kako bi moglo naše serce v veselji goreti, ako bi pomislili, da v naši deželi, v naših cerkvah, blizo nas, biva v zakramentu sv. Rešnjega Telesa Kralj vsih kraljev, Kralj vse svetosti, pravi živi Bog nebes in zemlje! On, ki v nebesih svoje izvoljene nasituje s svojo pričujočnostjo, on ki je ljubezen sama, on biva med nami. Sv. Bernard spričuje in pravi: „Ta zakrament ni le skrivnost ljubezni, je ljubezen sama; je Bog sam, ki se zavoljo neskončne ljubezni do stvari ljubezen imenuje in je ljubezen“. On prebiva med nami.

„Bog je ljubezen.“ (*Jan. 4.*) O pre-dobrotljivi Jezus! slišim te, kako se pri-tožiš v tem zakramentu, in nam očitaš, kakor boš očital kdaj pri sodbi: „Bil sem ptujec, pa me niste pod streho vzeli; bil sem v ječi, pa me niste obiskali.“ Oh, moj Gospod in moj Bog! pač je res, da si le zavoljo nas prišel na ta svet, in

mi nehvaležni te nočemo sprejeti, te nočemo obiskati. Spoznam, sram me je, da sem tudi jaz eden tistih nehvaležnikov, ki sem te samega pustil, te obiskati nisem hotel. O zares, sramota za-me! Kaznuj me zato, moj Bog, moje vse! tepi me, kakor se ti poljubi; pa vender ne kaznuj me po moji vrednosti, ne kakor sem res zaslužil, da bi namreč nikdar ne gledal tvojega obličja. Za naprej pa se vsega poboljšati hočem. Večkrat te bom obiskaval, pa tudi pri tebi hočem ostajati tako dolgo, dokler bom le mogel, s teboj se bom radoval, tebe bom molil. O predobrotljivi Zveličar! dodeli mi gnado, da ti bom vedno zvest in da s svojim zgledom še druge privabim, te obiskavati v tem naj svetejšem Zakramentu.

Judovsko ljudstvo je slišalo pri reki Jordanu, pa tudi aposteljni so slišali na gori Taboru prečudne nebeške besede: „Ta je moj ljubeznjivi Sin, nad katerim imam vse dopadajenje svoje.“ Te besede nebeškega Očeta tudi jaz slišim. O Jezus! večni Oča ima nad teboj vse svoje veselje, vse svoje dopadajenje, ti si mu zmeraj nova radost; in jaz, ubogi červ zemlje,

bi se ne veselil pričujočnosti tvoje? in ali meni revežu ne bo nobena radost, da se prijazno pogovarjam s teboj, svojim Bogom, tù v tej solzni dolini? O ti prijetni, vse povživajoči ogenj božje ljubezni! vniči v meni vse nagnjenja do posvetnega, da me ne zapeljajo, da ti nezvest ne bom, da me ne ločijo na večno od tebe. Ti to lahko storiš, o Jezus! ti ljubijoči ženin moje duše! Saj si uslišal gobovega, ko te je klical in prosil. Lej, tudi jaz te prosim in kličem: O Gospod! ako le hočeš, me lahko očistiš. Toliko si mi že storil, stori mi še to. Izženi, izpodi iz mojega serca vso ljubezen, ki ne ljubi tebe. Lej, vsega, čisto vsega se ti darujem. Danes posvetim vse svoje žive dni, kar mi jih mili tvoj Oča še dá, le temu naj svetejšemu Zakramentu. Ti, tukaj skriti Jezus! me pokrepčaj, da te ljubim v življenji; ob moji smertni uri pa mi bodi popotnica v dolgo neznano večnost. Skleni se takrat z menoj in spremeni me v svoje večno kraljestvo. Amen. Amen. Tako upam! Tako naj bo!

O Jezus! kdaj bom prišel in gledal tvoje presveto obličje!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Marija! z besedami tvojega ljubljenca, sv. Bernarda, te tudi jaz ogovorim: Ti si Kraljica milosti Božje, mi pa smo služabniki vsi revni! Ti si mati preusmiljena in jaz sem naj bolj ubogi grešnik, tvoj suženj. In ravno zato gospoduj čez me, o usmiljena Kraljica! ozri se s svojim milostljivim srcem name, ki sem naj večji revež tvojih revnih služabnikov. Ako hočeš, se me lahko bolj usmiliš. O Kraljica! moja edina pomočnica! moje edino upanje! usmili se me!

O Marija, pribežališe moje! prosi Jezusa za-me!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Sedemindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

Sveta cerkev poje v svojih duhovnih molitvah od naj svetejšega Zakramenta: „Ni ga drugzega ljudstva tako velicega, da bi imelo bogove tako blizo, kakor je naš Bog blizo pri vsih naših molitvah.“ (5. Mojz. 4, 7.) Celo neverniki, ki slišijo od ljubezni našega Boga, se čudijo in pravijo: „O kako dober je vender Bog kristijanov!“ In zares! neverniki pripisujejo svojim bogovom take lastnosti, kakoršnekoli si v svoji ubogi domišljiji izmisliti morejo; take lastnosti, katere vsim njih hudim strastim strežejo. Pa naj kdo prebira vse popise, vse izmišljenja, vse pesni in basni, v katerih govorijo neverniki od svojih bogov; nikdar nikjer ne bo našel, da bi bil kdaj kateri teh pisavcev le enemu izmed toliko tisuč svojih malikov pripisal take lastnosti, toliko ljubezen do ljudi, kakoršno naš pravi, živi Bog v resnici ima. Nimajo vsi neverniki nobenega tacega malika, ne prilastujejo nobenemu tolike ljubezni. Kje je Bog, kateri bi svojo ljubezen tako veličastno kazal svojim častivcem in molivcem, kateri bi jih tako bogatil in blagoslovil, kateri bi jih tako prečudno ljubil, da bi noč in dan hotel bivati z vso svojo

pričujočnostjo na altarjih, kateri bi se skril v revne podobe kruha, da bi le bil vedno blizu njih, da bi se nikdar ne ločil od njih? „Spomin svojih čudežev je naredil milostljivi in usmiljeni Gospod“. (*Ps. 110, 4.*)

Storil si, o Jezus! ta svoj naj večji čudež, da si zadostil svojim, nam nezapodljivim željam, biti pri nas, biti vedno blizu nas! Oh, zakaj pa ljudje bežijo pred to tvojo pričujočnostjo? Zakaj te tako po malem obiskujejo? In če včasih tudi pridejo za četrtno ure k tebi, o kako dolgi čas jim je ta trenutek v tvoji pričujočnosti! Kakor dolge leta se jim to zdi, zato, ker ne marajo za-te. O poterpežljivi Jezus! kako velik si ti, ki toliko poterpiš, toliko prizanašaš! Tvoja prizanesljivost je zares velika, ker je velika ljubezen tvoja. Le ta ljubezen te nagiba, da si vedno med nami, akoravno smo tako nehvaležni.

O pravični Bog! ki si neskončno popolnoma, zato tudi neskončno ljubeznjiv, oh! ne pripusti, da bi bil tudi jaz še kdaj taki nehvaležnik, kakor sem bil dozdej! Dodeli mi tako ljubezen do tebe, kakoršna se spodobi tvoji časti, tvojemu zasluženju, in kakoršno sem ti dolžan. Sram me je

in bitko spoznam, da je tudi meni merzelo, zoperno mi je bilo biti pri tebi, zato ker te nisim ljubil, ali pa, ako sem te kaj ljubil, je bila ta ljubezen merzla, pre-slaba. Kadar bo pa s tvojo gnado se moje serce ogrelo v ljubezni do tebe, potem mi ne bo več težavno, biti vedno pri tebi v tem naj svetejšem Zakramentu.

Večni Oča! tvojega edinorojenega Sina ti darujem, poglej ga! sprejmi ga, in zavoljo njegovega zasluženja te prosim, vlij v moje serce gorečo ljubezen do tega zakramenta, da vedno mislim na njega, vedno hrepenim po njem, do komaj pričakujem časa, ko mi bo pripušeno biti pri njem, ga moliti v tem svetišu.

O moj Bog! zavoljo Jezusove ljubezni mi daj močno ljubezen do tega naj svetejšega Zakramenta!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

Moja premilostljiva Gospa! Rekla si neki svoji služabnici: „Naj bo grešnik še tako velik, ako se pa zares skesano oberne

k meni, sem vselej pripravljena, ga sprejeti. Ne gledam njegovih brezštevilnih in velikih pregreh, vidim le njegovo voljo, s katero pride k meni. Nič se mi ne studi, rada umivam in celim njegove rane, zato ker sem res, kakor mi pravijo: Mati usmiljena“. — O Marija! ti ne zaveržeš tedaj nobenega grešnika, če je tudi še tako velik, ako se le oberne k tebi z resnično voljo, poboljšati svoje življenje. In ti ga hočeš, pa tudi zamoreš ozdraviti, ako je tudi smertno ranjen. Lej, obernem se k tebi! Ti si Kraljica, ki imaš v svojih rokah vse nebeške zdravila za naše duše. Ponižaj se, o zdravje bolnikov! in zaceli in ozdravi hudo ranjeno dušo mojo! Prosi svojega Sina, saj ti nič odreči ne more, da mi odpusti in mi svojo ljubezen dá.

O Marija, o upanje moje! od tebe pričakujem vse, kar me večno osrečiti zamore.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Osemindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred sledujim obiskovanjem, stran 17.)

„Kako, da bi nam ne bil tudi ž njim vsega podelil?“ (*Rim. 8, 32.*) Bog nam je dal svojega edino-rojenega Sinu, Kako bi se bali, da bi nam odrekel kaj družega? Večni Oča ni prizanesel svojemu lastnemu Sinu, temuč ga je za nas vse dal. „Kako, da nam ne bi bil tudi ž njim vsega podelil?“ Dobro vemo, da je Jezus Kristus dal vse, kar ima. „Vedoč, da mu je Oča vse v roke dal“. (*Jan. 13, 3.*) Zato pa tudi zmeraj, brez prenehanja častimo in hvalime svojega dobrotljivega, milostljivega in radodarnega, preljubeznjivega Boga. On nas je obogatil z vsimi svojimi dobrotami, s vsimi svojimi gnadami, ko nam je dal Jezusa, svojega Sina v naj svetejšem zakramentu Rešnjega Telesa. Sv. apostelj nas preserčno opominja, da pre-mišljujemo to svojo srečo, ko pravi: „Po njem ste obogateli tako, da vam ne manjka nobenega daru.“ (*1. Kor. 1, 5, 7.*)

Zveličar v vsem sveta, o včlovečena Beseda Božja! terdno tedaj upam, da si moj; ves moj, ako le jaz hočem. Ali pa morem tudi tako terdno misliti, da sem jaz ves tako tvoj, kakor ti mene imeti želiš? Oh, moj

Zveličar! zabrani mi ti, da ne bo svet priča take in tolike nehvaležnosti, da bi jaz ne hotel biti tako tvoj, kakor ti želiš, ko si ti popolnoma moje posestvo, kadar te imeti hočem. Oh nikdar, nikdar naj se to ne zgodi, in če se je popred godilo, naj se saj zdaj nikdar več ne! Terdno, nepreklicano se ti od danes zanaprej vsega in popolnoma darujem in dam. Za zdaj in za večno ti izročim svoje življenje, svojo voljo, svoje mišljenje in želenje, svoje djanje in nehanje, svoje terpljenje in svojo britkost. In tako sem ves tvoj, tvoje posestvo. Kakor klavni dar, posvečen edino tebi, neskončni Bog! zagotovim, da se odpovem vsim stvarjem, da nimajo nikdar več nobenega deleža v meni. Povžij me ti v plamenu svoje Božje ljubezni! Nikoli se ne sme več zgoditi, da bi še kdaj kaka stvarica se polastila le količkaj mojega serca! Da me boš res sprejel zdaj, ko ti nazaj ponudim, kar sem ti bil hudobno vzel, to je, moje serce; da me boš sprejel zdaj, ko sem te ljubiti začel, k temu mi upanja daje tvoja ljubezen, s katero si me takrat ljubil, ko te jaz nesrečen

ljubiti nisem hotel. — Večni Oča! danes ti darujem vse čednosti, vse preserčne zdihljeje presvetega serca Jezusa, tvojega ljubeznjivega Sina. Sprejmi jih milostno, da ti popolnoma zadostijo moje pomankljivosti. Zavoljo neskončnega zasluženja tvojega Sina jih sprejmi. Po pravici, lahko jih tebi darujem, ker vse, akoravno neskončne, vse so moje posestvo. On sam mi jih je dal, on mi jih prilastil. — Predobrotljivi Oča! daj mi zato tiste gnade, ktere Jezus od tebe za-me tirja. To njegovo zasluženje ti darujem v zahvalo za vse, kar si mi milostljivo že skazal. To zasluženje ti darujem v zadostenje, v plačilo za tiste dolgé, ktere sem tvoji pravici storil s svojimi pregrehami. To zasluženje ti darujem v prosivni dar ter upam, da mi boš zato dal vse gnade: odpušenje mojih grehov, odpušenje zasluženih kazni, stanovitnost v dobrem, večno življenje in čez vse veliko gnado, da te ljubim. Vem, da bom sam kriv, ako ne dobim zavoljo tega toliko imenitnega darú od tvojega veličastva vsega tega, kar želim. Pa tudi tukaj mi ti lahko pomagaš, o predobrot-

ljivi Bog! Tudi za to gnado te prosim zavoljo ljubezni Jezusa Kristusa, ki pravi: „Karkoli bote Očeta v mojem imenu prosili, vam bo storil.“ (*Jan. 14.*) Ne moreš mi torej odreči. Gospod! saj nočem nič drugega, kakor le to gnado, da se tebi vsega darujem, in le to gnado, da ne bom nikdar več tako nehvaležen, kakor sem dozdaj bil. O premilostljivi Bog! ozri se na-me in usliši me! Veliko let sem nesrečno živel brez tvoje ljubezni. O nesrečni dnevi! da bi jih nikdar več nazaj ne bilo! Danes pa naj bo tisti naj bolj srečni dan mojega življenja, da se nepreklicljivo popolnoma k tebi spreobrnem in da nikdar več ne bom jenjal tebe samega ljubiti. Ljubim te, o moj Bog! ljubim te, o neskončna dobrotà! o edina moja ljubezen! moj ràj! moje življenje! moje vse!

Jezus, moj Bog! moje vse! ti želiš mene, tudi jaz ne želim drugega, ko tebe!

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počeseenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Marija! kako prijetno, ljubeznjivo je mojemu sercu lepo pozdravilo, s katerim te kličejo tvoji ljubljenci! „Mater amabilis!“ „Mati preljubeznjiva!“ Gospa moja! zapovedovavka moja! Ti edina si ljubeznjiva med Davidovimi hčerami! Prečudna lepota, prevelika dobrota tvoja je ginila celó serce Kralja vsih kraljev, ki pravi: „Kako lepa si ti, prijateljica moja! Ti si vsa lepa in madeža ni nad teboj!“

Ako te pa Bog sam tako ljubi, kaj čem početi jaz ubogi grešnik, kteremu si ti že toliko dobrot in milost skazala? Dolžnost me veže, da te ljubim. O ljubim te, preljubeznjiva Kraljica moja! želim biti prvi tvoj ljubivec! Naj ti dopadejo te moje želje, o Gospa vesoljnega sveta! in sprosi mi pri Bogu to ljubezen, za katero te prosim! ker vem, da Bogu je posebno dopadljivo, da te ljubim.

O moja preljubeznjiva Mati! stori, da te serčno ljubim.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Devetindvajseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Glej, stojim pri vratih in terkam.“ (*Raz. 3, 20.*) O nebeški, preljubeznjivi Božji pastir! ti nisi bil zadovoljen s tem, da si bil na terdem lesu svetega križa zaklan; memo tega si se zakril v ta božji Zakrament na naših altarjih, da bi bil vedno blizo nas, da bi vedno terkal na vrata naših serc in bi tako ložej prišel v naše serca. Oh zakaj nisem tako moder, da bi tvojo pričujočnost v prid obračal, kakor je modra bila tvoja nevesta v visoki pesmi. Svetega veselja vsa prevzeta, se srečno šteje, ko najde svojega ljubega Ženina. O da bi te zares ljubil, da bi te ljubil tako, kakor zaslužiš ljubljen biti, ti presveti Zakrament! gotovo bi želel noč in dan bivati pri tebi tukaj na tem altarji. Tukaj bi hotel zmeraj biti, tù pri tvojem veličastvu, ktero je na videz zakrito v posvečene podobe revnega kruha. Tukaj bi tudi jaz okušal tisto angeljsko radost, tisto nebeško veselje, ktero vleče

k tebi vse duše, ki te zares ljubijo. Potezni me sedaj na-se s svojo prijetnostjo, naveži me na-se z vezmi svoje nezapopadljive ljubezni in lepote. „Vleci me! za teboj potečemo, za duhom tvojih mazil.“ (*Vis. pes. 1, 3.*) Res, moj Zveličar! da bom lažje, hitreje pritekel k tebi, o ti v tem zakramentu skriti, prečastni Kralj! zapustim zdaj, v tem trenutku, vse stvari, vse pozemeljsko. „Tvoji otroci so kakor mlade oljke okoli tvoje mize“, pravi psalmist (*127, 3.*), take so tudi duše, ki klečé okoli mize Gospodove, polne dobrega sadú, vnete svete serafinske ljubezni. Pa, oh, moj Jezus! sram me je, ki sem tako merzel, prazen, gol, brez vsih čednosti; sram me je, stopiti pred te. Ti Izraelcem prepoveduješ, da se nobeden ne sme bližati tvojemu posvečenemu altarju, ako ne prinese seboj darú. (*II. Mojz. buk. 25.*) Kaj hočem tedaj jaz storiti? Ali mar ne smem več pred-te stopiti? O to bi te ožalilo. Pridem pred-te, čeravno sem reven in ubog, brez darú, brez vsega. Ti mi boš popred že dal tiste darove, ktere tebi prinesiti moram. Dobro vem, da si v tem zakra-

mentu ne le, da bi poplačeval svoje molivce, svoje ljubljence, temuč tudi zato si tukaj, da bi dajal vse dobro ubogim, izmed katerih sem tudi jaz. Začni tedaj precej danes z menoj, o Gospod! Molim te, o Kralj mojega serca! Ti, ki tako resnično ljubiš ljudi, ti zvesti, vedno čuječi pastir svojih ovac. Bližam se danes sedežu tvoje svete ljubezni. Ker ti pa nimam kaj dati, ti vendar ponudim svoje revno sercé! Ti ga posveti, da bo tebe ljubilo, tebi dopadlo. Pripravno je, te ljubiti. S tem svojim sercem te hočem ljubiti, kolikor premorem. Potegni ga k sebi, naveži ga na svojo sveto voljo, da, kakor nekdanj apostelj Pavel, veselo porečem: „Vjeti jetnik Jezusa Kristusa sem.“ Gospod! skleni me popolnoma seboj, da pozabim vse, kar nisi ti, da pozabim tudi sebe; da sem pripravljen zgubiti vse; in da za vse to dobim tebe in te večno ljubim. Ljubim te, o moj Jezus! sklenem in združim se s teboj. Daj mi gnado, da te dobim. Daj mi moč, da te ljubim. Pomagaj mi, da te nikoli več ne zgubim.

O Jezus! ti sam si mi zadosti.

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O nam čez vse milostljiva Kraljica! tvoji služabniki te imenujejo besednico vsih grešnikov, ki pri tebi pomoči išejo. Tvoje delo je, da varuješ grešnike, ki k tebi pribežijo. Tudi jaz danes k tebi pribežim, o veličastna Mati Božja! Kličem ti s tvojim zvestim služabnikom: No, naša mogočna besednica! spolni svojo službo. Potegni se za nas! Vem, da sem se prehudobno pregrešil nad tvojim Sinom, pa storjeno je. Nobeden me ne more rešiti, ako me ti ne rešiš. Samo povej svojemu božjemu Sinu, da si me ti pod svojo brambo vzela. To edino bo dovolj, to ga bo nagnilo, da mi bo odpustil in večno življenje dodelil.

O moja preljubeznjiva Mati!
reši me in pomagaj mi, da bom
zveličan.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Trideseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

„Zakaj skrivaš svoje obličje?“ (*Job* 13, 24.) Pobožni stari očak Job je bil žalosten, bal se je, ko je vidil, da je Bog svoje obličje zakril pred njim. Vse drugač pa je, ko mi vidimo, da Jezus Kristus svoje božje veličastvo zakrije našim očem v posvečenih podobah kruha. To obnašanje našega Zveličarja pa mora v našem srecu obuditi vse drugačne čutila, kakor jih je imel Job. Jezus se je skril v te podobe, da bi nas navdal z zaupanjem in oživil našo ljubezen; in ravno s tem je pokazal, kako neskončno nas ljubi. Zato pravi neki pobožen učenik: „Ko Gospod naš Bog v tem zakramentu zakriva svoje obličje, nam odkriva svojo neskončno ljubezen“. Zares! kdo bi se kdaj prederznil pred njega stopiti, ter mu odkriti svoje želje, svoje nagnjenje, ako bi bival na altari v svoji nebeški, kraljevi blišobi!

O Jezus, kako ljubeznjiva znajdba je to, da se v tem presvetem Zakramentu skriješ v revne podobe belega kruha, da vsak lahko brez strahú k tebi priteče, te vsak lahko ljubi, vsak lahko najde, kdor le hoče! Po pravici opominja prerok Izaija

vse ljudi, naj pripovedujejo in oznanujejo vsemu svetu, da zvedó in vedó vse ljudstva po vsi zemlji, kako nas naš Bog neskončno ljubi. „Oznanujte med ljudstvi njegove dela. Pojte Gospodu, ker je storil veličastne reči; oznanujte to po vsi zemlji.“ (Iz. 12, 4, 5.) — O preljubeznjivo serce mojega Jezusa! ti si vredno, da posedeš serca vseh stvarí! O Božje serce! polno, zmeraj prepolno neznane, goreče ljubezni, ti si ogenj, ki vse povžiješ; povžij tudi mene in daj mi novo življenje, življenje čiste ljubezni in gnade! Tako me skleni seboj, da mi ne bo mogoče, se še kdaj odtergati od tebe. O premilo serce mojega Jezusa! sulica je prebodla tvojo stran, da imajo verne duše pribežališe, zavetje v tebi. Tudi jaz hočem biti med njimi. O nezapadljivo serce mojega srednika! Vidim te vtopljenega v neznane bolečine tam na križi visečega. Vse pregrehe vesoljnega sveta so te v neizmerno britkost potonile. Naj občutim tudi jaz saj nekoliko teh bolečin, da se bo tudi moje serce utopilo v britko žalost in kesanje zavoljo storjenih grehov. Saj imaš v tem zakramentu tisto

ljubezen, ktera te je nekda j na Golgato v smert, v smert na križu peljala. In ta ljubezen je obudila v tebi neskončne želje, se z menoj skleniti. Ali bi bilo mogoče, da bi se še dalje vstavljaj tvoji ljubezni, s ktero me tako ljubeznjivo k sebi vabiš? Glej svoje zasluženje, o preljubeznjivi Jezus! in usmili se me! Rani moje serce, kakor si nekda j ranil serce svoje ljube neveste, svete Terezije. Z vezmi svoje ljubezni me okleni; pritisni me na svoje božje persi in s svojim presvetim sercem me popolnoma skleni. Danes nepreklicljivo obljubim in zaterdim, da s tvojo gnado si hočem resnobno prizadevati, dopasti le tebi, živeti le tebi.

Svojo veljavo, svojo posvetno čast, svoje nagnjenje, terpljenje, razveseljevanje, vse, vse, karkoli bi tvojemu Božjemu sercu le nekoliko nasprotovalo, vse položim zdajle, v tem trenutku, kakor žgavni dar na altar. Daj, oh daj, o véliki Bog! da vse moje mišljenje, djanje in nehanje ne iše drugega, kakor dopasti le tvojemu presvetemu sercu! O nepoznana, večna, ljubezen mojega Boga! preženi iz mojega serca vsako

drugo vstvarjeno ljubezen! — O Marija! upanje moje! ti vse premoreš pri Bogu, zadobi mi gnado, da bom, kot zvesti hlapec, ljubil svojega Boga do konca svojega življenja. Amen. Tako upam, tako naj bo zdaj in na vekomaj!

Kdo me bo ločil od ljubezni Jezusa Kristusa?

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O veličastna, čez vse povzdignjena Gospa! Mati vsih sirot! Sirote tega sveta so ubogi grešniki, ki so zgubili Boga, svojega Očeta. K tebi, o Mati preusmiljena! zdihujem. Zgubil sem svojega Očeta, ker sem z grehom njegovo gnado zgubil. V tej strašni nesreči, kdo mi bo pomagal, kakor le ti? Saj ti me moreš rešiti, ker si ti Mati moja. Kdo te je kdaj klical, vpraša neki velik služabnik Božji, in bi ga ne bila ti uslišala? Kdo te je kdaj prosil in bi ne bil pomoči zadobil? Kdo je bil pogubljen, kateri je bil k tebi pribežal? Le on bo pogubljen, kdor k tebi

priti noče. O Mati moja! k tebi pribežim. Bodi mi milostljiva in usmiljena, pomagaj mi in ne zapusti me!

Mati Božja! z zaupanjem k tebi pribežim.

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

Enointrideseto obiskovanje.

(Molitev pred slednjim obiskovanjem, stran 17.)

O prelepi pogled! ko je naš predragi Zveličar, ves truden po dolgi poti, sedel in počival pri Jakopovem studencu, ter je ljubeznjivo čakal Samarijanke, da bi jo podučil, poboljšal, večno zveličal. Ravno tako dela tudi še dandanašnji z nami. Kakor takrat, hrepeni še zdaj, da bi zveličal naše duše, za ktere je toliko delal, se toliko trudil, Kri in življenje za-nje dal; in le zato biva na naših altarjih, kakor pri studencu svojih božjih gnad. Čaka in vabi neprenehoma vse verne duše, da bi prišle k njemu, saj za nekatere trenutke, da bi jih s svojo prijetnostjo vnel popolnoma za Božjo ljubezen. Zdi se mi, kakor da bi Kristus z vsih altarjev, kjer prebiva, nam na ušesa klical: „O človeški otroci! zakaj bežite pred menoj? Zakaj ne

pridete k meni? Zakaj nočete biti pri meni? Mar ne veste, da vas serčno ljubim? da le iz ljubezni do vas tu bivam, da le zavaljo vas sem se toliko ponižal? Zakaj se me bojite? Saj zdaj še nisem prišel vas sodit. Ta skrivnost moje ljubezni me le zato tukaj zakriva, da bi vam dobro storil; da bi zveličal vsacega, ki se zateče k meni; ker nisem prišel, da bi svet sodil, temuč, da bi svet zveličal.“ (*Jan. 12, 47.*) Pomislimo pa še tudi to-le tolaživno resnico: Kakor Jezus vedno v nebesih živi, da za nas prosi (*Hebr. 7, 25.*), tako je tudi v tem zakramentu noč in dan pričujoč, da nam je naš besednik, ker se, kot klavni dar, nebeškemu Očetu vedno daruje, da nam zadobi milost in preobilno gnad. Zato pravi zveličani Tomaž Kempčan: Serčni, brez strahú in neboječi se moramo bližati Jezusu. Prav prijazno, kakor z naj boljšim, naj zvestejšim prijatlom, se moramo ž njim pogovarjati, kakor se pogovarja prijatel s svojim prijatlom.

Predobrotljivi Bog! zares, posebno milostljiv si, ker se toliko ponižaš, da pripustiš, da smem jaz ubogi revež se pogovarjati s teboj. Ker je temu tako, o prečastni Kralj! naj ti z otročjim zaupanjem odkrijem vse svoje serce! Vem in spoznam, dobro vidim, kako nehvaležni

so ti ljudje, o moj Jezus, o moj Zveličar! Kako preserčno jih ljubiš; pa oni te ne ljubijo. Vedno in obilno jim dobrote skazuješ, zato pa so ti nehvaležni ter te zaničujejo. Gnade jim ponujaš, oni jih zametujejo. Kličeš jih, oni pa te ne poslušajo; njih serca so oterpnjene. O Jezus, o Jezus! tudi jaz sem bil med temi nehvaležniki in tudi jaz sem smertno ranil tvoje preljubeznjivo serce. Oh, le preveč je to! Vender zdaj sem terdno sklenil, da se bom poboljšal. Vse prihodnje življenje, ktero še upam od milosti tvoje, bom v to obračal, da popravljam razžaljenja in za nje zadostujem, ter si prizadevam spolnovati tvojo presveto voljo. O Gospod, govori! poslušam te. Zapovej, kar hočeš; vbogal te bom. Pokaži mi svojo sveto voljo, pokoren ti bom, ker upam, da bom s tvojo gnado vse natanko in zvesto spolnil. Moj Bog in moj Gospod! danes terdno sklenem, da nič ne bom opustil, karkoli bo v tvoje veči počastenje. Pripravljen sem vse dati, da spolnim ta sklep. Znance, prijatle, starše, brate in sestre, žlahto, čast in premoženje, veselje,

zdravje, celó svoje življenje, vse naj za-
 zmeraj zgubim, ako bi mi to kaj opove-
 ralo, da bi ne spolnoval tvoje pravične
 volje, ali da bi tebi ne dopadel. Vse naj
 bo zgubljeno, da boš le ti povelečevan
 med ljudmi do konca sveta. O srečna
 zguba! če z njo razveselim tvoje prelju-
 beznjivo serce! O Gospod! Bog moje duše!
 jaz te ljubim. O previsoka, čez vse lju-
 beznjiva dobrota! svoje revno in ubogo
 serce, ktero pa te ljubiti želi, sklenem s
 serci vsih nebeščanov, ki vsi v sveti lju-
 bezni gorijo; sklenem s srcem Marijnim,
 ktera te je med vsimi stvarmi tukaj na
 zemlji naj bolj ljubila; sklenem ga s tvo-
 jim presvetim srcem samim. Ljubim te z
 vsim, kar sem in kar imam. Zdaj in ve-
 komaj želim tebe, edino tebe ljubiti čez vse.

**Moj Bog, o moj Bog! jaz sem
 tvoj in ti si moj!**

(Zdaj duhovno obhajilo, stran 15, 16.)

Počešenje Matere Božje.

(Molitev sv. Alfonza.)

O Marija! ti si turn Davidov, ki imaš
 na tisuč škitov in orožja, da braniš vse,

ki k tebi pribežijo. „Tvoj vrat“, pravi ženin v visoki pesmi, „je turn Davidov, ki je zidan z branili; na njem visi tisuč škitov, vse orožje močnih“. (*Vis. pes. 4, 4.*)

Ti si torej, o Božja Mati! naj močnejši bramba vsim, ki se bojujejo na tem bojiši. O kako strastno, kako močno me napadajo, brez nehanja, moji sovražniki, da bi mi vzeli gnado Božjo in prijaznost, brambo tvojo. Pa ti si moje braniše, moje pribežališe, moj škit. Varuj me in vojskuj se za-me, o usmiljena Mati! da pod tvojim vodstvom srečno premagam vse svoje sovražnike!

O Marija! tvoje presveto ime je moja gotova bramba!

(Presveta, neomadežana Devica, kakor po prvem obiskovanji, stran 25.)

„Češeno, hvaljeno naj vedno bo! presveto Rešnje Telo! Amen.“

Pa tud' Marija, prečista, neomadežana Mati-Devica, hvaljena naj bo! Amen.

Serčni zdihljeji k Jezusu

v zakramentu

svetega Rešnjega Telesa.

(Ti zdihljeji so práv pripravní za sv. Obhajilo, pred ali potlej; tudi pri sv. maši, ali véliki teden, ali pri popoldanski službi Božji, ali sploh pri obiskovanji sv. Rešnjega Telesa.)

1.

„Pridite, sionske hčere, in pogledjte kralja Salomona s krono, s katero ga je kronala njegova mati dan njegovega zaročenja in dan veselja za njegovo serce.“
(Vis. pes. 3, 11.)

O vé hčere, ki ste v gnadi Božji, vé bogoljubne duše! pridite iz temote tega svetá in pogledjte Jezusa, svojega Kralja, kronanega s sramotno, bolečo, ternjevo krono, s katero ga je kronala njegova mati, to je, brezbožna shodnica ali judovska cerkev, dan njegovega

zaročenja, to je, dan njegove britke smerti, ko se je na križi zaročil z vašimi dušami. Pridite zdaj in pogledjte tû njega premilega, prelubeznjivega, ki je prišel, da bi se zaročil z vami v tem zakramentu svoje neskončne ljubezni.

O moj prelubeznjivi Jezus! toliko si tedaj storiti mogel, da bi se sklenil z nami v tem presvetem zakramentu! Tako sramotno, pa tako britko smert si si zvolil! O pridi, hitro pridi in skleni se z mojo dušo! Res je bila popred tvoja sovražnica, zdaj pa bo s tvojo gnado tudi nevesta tvoja. Pridi, o nebeški Ženin! obljubim ti vedno zvestobo; pa tudi ti obljubim, da te hočem ljubiti kot resnična nevesta, in da hočem le to misliti, kar tebi dopade. Tebe edinega hočem ljubiti, tvoj hočem popolnoma biti. O moj Jezus! ves, ves hočem biti tvoj.

2.

„Moj ljubi mi je, ko šopek mire, ki mi v nederji tiči.“ (Vis. pes. 1, 12.)

Ako se šopek mire odreže, teče iz njega zdravilno mazilo. Naš prelubeznjivi Jezus je hotel na svojem presvetem telesu ranjen biti, ter vso svojo presveto Kri preliti, da nam jo more podeliti v tem kruhu večnega življenja.

O predragi šopek mire! o ljubezni polni Jezus! pridi k meni. Ako te pre-mišljudem na križi ranjenega, te milujem; ko te pa v tem presladkem Zakramentu prejmem, si mi ljubeznjivši, prijetniši, kakor naj žlahtnejši grojzd žejnemu človeku. Pridi v mojo dušo, okrepčaj, nasiti jo s svojo sveto ljubeznijo. O koliko veselje me navdaja, če pomislim, da bom zdaj prejel v svoje sercé tistega Zveličarja, kateri je zavoljo mojega zveličanja vso svojo Kri prelil, na križi umorjen bil. O moj Jezus! ne dopusti, da bi te še kdaj pregnal iz svojega serca, da bi te še kdaj posilil, mene spet zapustiti. Zmeraj te hočem ljubiti, zmeraj s teboj zedinjen, sklenjen biti. Zmeraj hočem biti Jezusov, zmeraj naj bo on moj, zmeraj, zmeraj.

3.

„Kadar je kralj na svojem ležišu, daje svoj duh moja narda. (Vis. pes. 1, 11.)

Kadar pride Jezus pri sv. Obhajilu v kako dušo, o kako na tanko vidi in spozná ta duša svojo revšino, svoje uboštvo; ker razsvetljena je z lučjo, ki jo je prinesel seboj nebeški Kralj. Kakor je narda revna cvetica, tako se poniža tudi duša; in ravno to poni-

ževanje daje prijetni duh, ki toliko dopada Božjemu Kralju. In to ravno zato vabi tako dušo, da se sklene ž njim vedno bolj in bolj.

Moja duša! ako želiš, da bi Jezus v tebi prebival, dobro premisli svojo revšino, svoje uboštvo, — kdo da si in kaj si zaslužila. Ponižuj se, kolikor le premoreš; preženi iz svojega serca vse svoje lastno čislanje, ktero Jezusa odvraca, k tebi priti in v tebi prebivati. — O preljubi moj Zveličar! oh! pridi, pridi s svojo nebeško svitlobo in mi pokaži, da popolnoma spoznam, kako reven, kako ubožen, kako slab sem, da boš mogel z dopadajenjem v meni prebivati in me nikdar več ne zapustiš.

4.

„Mislite dobro od Gospoda.“ (Modr. 1, 1.)

Zakaj, moja duša! si tako klaverna, zakaj tako maloserčna? Saj vidiš neskončno dobroto in ljubezen svojega Zveličarja. Zakaj mu ne zaupaš? — Zdaj, ko si pripravljena, sprejeti Jezusa Kristusa, se mora tvoje mišljenje strinjati z neskončno dobroto tvojega Boga, ki se ti samega sebe popolnoma dá. Zaupaj! Res so njegove sodbe strahovite napuhnjenim in terdovratnim; mile in ljubeznjive pa so vsim ponižnim in skesanim, ki

ga ljubiti hočejo, ki njemu dopasti želijo. Te sodbe izvirajo iz serca, ki je prenapolnjeno z očetovsko ljubeznijo in z Božjo dobroto. Ko jih je David premišljeval, je zaklical ves vesel: „Na tvoje pravice se popolnoma zanesem.“ — „Tvoje pravice so prijetne.“ — Spominjam se tvojih sodbá od nekdaj in se tolažim.“ (*Ps. 118.*)

O naš véliki Bog je čez vse ljubeznjiv in prijazen vsacemu, ki ga iše z ljubijočim sercem. O kako dober je Bog vsim, ki si prizadevajo njegovo voljo spolnovati, njemu dopasti!

O moj Bog! moje upanje, moja ljubezen! ne želim nič drugzega in ne hrepenim po ničemur drugem, kakor le tebe resnično in vselej ljubiti, le tebi dopasti in spolnovati tvojo presveto voljo. Daj mi gnado, da to v resnici storim in te nikdar več ne zapustim!

5.

„Moje serce čuje. Glas mojega ljubega je, ki terka!“ govori nevesta. Ženin pa ji pravi: „Odpri mi, moja sestra, moja prijateljica, golobica moja, neomadežana moja!“ (*Vis. pes. 5, 2.*)

Tako kliče Jezus v presvetem Zakramentu in terka na serce tistega, ki njega ljubi in ga iše. Odpri mi, duša moja! svoje serce, ji pravi, da vanj grem in se sklenem

ž njim; da boš meni podobna in po tej podobnosti „moja sestra“; da boš po prejetih mojih darovih „moja prijateljica“; da boš po svoji keršanski priprostosti „golibica moja“ in da boš po čistosti svojega srcá, ki jo boš od mene prejela, „nemadežana moja“.

In še dalje kliče: „Odpri mi, ker moja glava je polna rose in moji lasje polni nočnih kapelj.“ (*Vis. pes. 5, 2.*) Kakor da bi hotel reči: „Lej, ljuba duša moja! Vso noč tvojega pregrešnega življenja sem čakal — do danes. Poglej me zdaj: Ne pridem, da bi te tepel s svojo pravično jezo, pridem pa v tej skrivnosti z lasmi, prenapolnjenimi nebeške rose, da bi v tebi nečisto ljubezen do stvari pogasil in zažgal ogenj svete, čiste ljubezni do mene.

Jezus, lej! odperta so vrata v moje serce. Pridi, le pridi, pa pridi urno in delaj v meni, kar ti dopade! Odpovem se vsaki drugi ljubezni, da bom ves tvoj, in stori z menoj, kar želiš, da me za svoje svete namene vsega popolnoma prenarediš.

6.

„Naj pride moj ljubi na svoj vert in naj je sad svojih jabelk.“ (*Vis. pes. 5, 1.*)

S temi besedami vabi duša Jezusa, ki ga v sv. Obhajilu želi prejeti. Pridi,

moj ljubi! v moje serce, kjer so bili popred sovražniki tvoji, z gnado tvojo pa so izgnani, in serce je za te pripravljeno.

„Naj pride in je sad svojih jabelk.“

Pridi in okusi sad tistih čednost, ktere boš sam seboj prinesel! O Gospod, moj Bog! očisti mojo dušo, ker to tirja tvoja čast, čast tvojega veličastva; ozaljšaj jo, da ima sladki sad, prijetni duh tvoje ljubezni. Stori jo dopadljivo tvojim očem, da ti bo vedno pripravno stanovanje, te v se sprejeti.

7.

„Na persih vas bodo nosili.“ (Iz. 66, 12.)

Te ljubeznjive besede govori Jezus našim dušam v naj svetejšem Zakramentu. Pridite in nasesajte se na persih mojega Božjega mleka, ktero vam ponujam v tem zakramentu, v katerem vam dajem piti svojo lastno Kri.

— Kje je pastir, vpraša sv. Krizostom, ki bi redil svoje ovce s svojo kervijo? Dojnicam prepušajo matere svoje otroke, da jih redijo; ti pa, o božji Pastir! hočeš v svoji preveliki ljubezni napajati naše duše z lastno Kervjo.

— O kako prav in kako dobro je delala sv. Katarina Sienska! Kadar je šla k sv. Obhajilu, je tako hrepenela po Jezusu, kakor hrepeni lačno dete po maternih persih. Prav ima tudi sveta nevesta v visoki pesmi, sleherna

pobožna duša, ki čez vse pozemeljske sladkosti visoko ceni nebeške gnade, ki nam tečejo iz presladkega serca Jezusovega v tem naj svetejšem Zakramentu.

O Jezus! ti me hočeš v sv. Obhajilu napojiti s svojo lastno Kervjo. Spodobi se, da ti zato tudi jaz darujem vse veselje in sladkosti, ktere in kakoršne mi ta svet dati premore. Darujem ti jih, pa tudi te zagotovim, da raji preterpim vse hudo, da sem le sklenjen s teboj, kakor da bi vžival vse dobro, pa bil ločen od tebe. Dovolj, čez vse dovolj mi je, da le tebi, o moj Bog! dopadam, da le tebe razveseljujem. Saj ti sam si tega vreden. Za-se prosim le tvoje gnade, le tvoje svete ljubezni, in dovolj sem bogat. (Sv. Ignacij.)

8.

„Jejte prijatli, in pite, in napite se, preljubi.“
(Vis. pes. 5, 1.)

Kteri so še le postali prijatli Božji in so še le nastopili pot čednosti, taki si morajo pri sv. Obhajilu, pri prejemi presvetega Rešnjega Telesa, z vso močjo prizadevati, da jim bo ta Božja jed teknila v večno življenje. Kteri so pa na poti čednosti dalje prišli, ne potrebujejo tolikega prizadevanja. Popolni pa, ki so ljubljenci Božji, to je, v čisti lju-

bezni Bogu vse vdane, od Boga preserčno ljubljene duše, te se pri zavživanji te Božje hrane, zavoljo močne ljubezni tako rekoč vpijanijo, tako da pozabijo vse posvetno, tudi sebe, in so v Boga samega vse vtopljene ter nič družega ne mislijo, kakor le, da bi Bogu dopadle.

Preljubeznjivi moj Jezus! tako popolnoma pač jaz nisem. Ti pa me lahko storiš tako popolnega. Zavoljo velikih pregreh in mnogih svojih pomanjkljivost se ne morem šteti med tvoje ljubljence. Lahko pa je tebi, da tudi mene deneš med te srečne. O kraljeva ljubezen! pridi in posedi vso mojo dušo. Napravi in vterdi v moji duši kraljestvo svoje ljubezni, da mi le ona zapoveduje, da pa tudi le njo poslušam in sem le nji pokoren. Vzemi me meni in pridruži me sebi. Stori, da pozabim vse stvari, vse pozemeljske veselja, da pozabim tudi sebe in vse svoje želje, da ne poželim nič družega, kakor le tebe in kar je tebi dopadljivega. O edina dobrota moja, o neprecenjeni moj zaklad, moj Bog in moje vse! To prosim, to želim od tebe po zasluženji tvojega britkega terpljenja in tvoje smerti.

9.

„Podperajte me s cvetlicami, osujte me z jabelki, ker od ljubezni omedlujem.“ (Vis. pes. 2, 5.)

Duša, pozabljivši sebe in vse svoje, omedluje in le misli, ker je slaba, kako da bi s svetimi željami, ki so cvetlice, in z dobrimi deli, ki so sad ljubezni Božje, novo moč dosegla.

O moj, tukaj v presvetem Zakramentu skriti Bog! Ker hočeš, da sem ves tvoj, stori z menoj, kar ti dopade. Naj vse pozabim, kar me ne pelje k tvoji ljubezni. Pomnoži mi želje, da tebi dopadem. Pa dodeli mi tudi, da to cvetje ne ostaja le cvetje, temuč da sad obrodi, da iz ljubezni do tebe veliko storim, veliko terpim, ker si ti za-me toliko storil, toliko terpel. Daj mi gnado, o Bog! da te ljubim, predenj smert pride; pa da te ljubim resnično, ne le z besedo, ampak tudi v djanji.

10.

„Moj ljubi je bel in rudečkast, zbran izmed tavžentov.“ (Vis. pes. 5, 10.)

Naš ljubi Jezus je ves bel v svoji nedolžnosti in čistosti; je pa tudi rudečkast v ognji svoje Božje ljubezni. O moje nedolžno, neomadežano, v ljubezni do mene

goreče Jagnje Božje! kdaj vender me boš storilo sebi podobnega! Kdaj bom čist, kakor si ti čist, enak sneženo-beli liliji. Kdaj se bom vnel v ljubezni do tebe, kakor ti goriš v ljubezni do mene? Odpovem se vsi drugi ljubezni, in zvolim si tebe, naj večji, naj boljši dobroto. Bežite, vé stvarí! kaj hočete od mene? Poberite se, naj vas ljubi, kdor vas iše! Jaz pa išem in želim le Boga samega. Njegovo je moje serce in moja ljubezen.

11.

„Prikazala se je ljubezen in dobrota Boga, našega Zveličarja. (Tit. 3, 4.).

Ko se je Sin Božji včlovečil, je pokazal svojo dobroto vsemu svetu. Ko je pa pričujoč v tem zakramentu, o kam ga je peljala njegova mila ljubezen? Sv. Avguštin pravi: „Komur vere manjka, ali se mu ne bodo neumné zdele besede: „Jejte moje Telo in pite mojo Kri?“ O ljudje! hoče Jezus reči, da bote vender spoznali, kako močno vas ljubim, pridite in se nasitite z mojim lastnim Mesom. O sveta vera! kdo izmed nas bi bil kdaj kaj takega želeti, kdo le misliti mogel, ako bi ne bil Jezus Kristus sam tega hotel, sam tega storil? Kadar so slišali Kristusovi učenci iz njegovih ust, da jim hoče dati svoje Telo

v jed, se jim je zdelo terdó to govorjenje, kakoršnega niso mogli poslušati, še manj pa verjeti. To govorjenje je terdó, in kdo ga more poslušati?“ (*Jan. 6, 61.*) Zato so ga celo nekteri zapustili, — in vendar je to govorjenje gotova resnica, ki jo vsi verovati moramo.

In kaj hoče Jezus Kristus za vse to, kar nam je storil? Nič drugega ne, kakor da ga ljubimo. Gospod Bog je nekđaj rekel: „In zdaj, Izrael, kaj hoče Gospod tvoj Bog od tebe, kakor da ga ljubiš, mu služiš iz vsega svojega serca in iz vse svoje duše?“ (*5. Mojz. 10, 12.*)

O preljubeznjivi moj Jezus! Kaj ti vse obetaš, kaj ti vse ponujaš njemu, ki te ljubi? Ti ga zagotoviš svoje nasprotné ljubezni. „Ljubim njé, ki mene ljubijo.“ (*Prip. 8.*) Obetaš mu, da ga hočeš prijazno, ljubeznjivo objeti, ako bi se bil tudi popred od tebe obernil. „Spreobernite se k meni in se bom k vam obernil.“ (*Cah. 1, 3.*) Obetaš, da hočeš z Očetom in s sv. Duhom k njemu priti in v njegovem sercu stanovati. „Kdor pa mene ljubi, bo ljubljen od mojega Očeta . . . in bova k njemu prišla in pri njem stanovala.“ (*Jan. 14, 21, 23.*) Kaj bi bil še obljubiti zamogel, da bi ljudi

bolj k sebi vabil? O moj preljubeznjivi Bog in Gospod! zdaj spoznam, da hočeš, naj te tudi jaz ljubim. O moj Bog! naj se to zgodi! Ljubim te, kolikor te moje serce ljubiti premore. In če te ne ljubim prav, uči me, kako naj te ljubim, in daj mi gnado, da te ljubim, kakor ti ljubljjen biti hočeš!

12.

„Ne glejte me, da sem zagorela, ker solnce mi je barvo vzelo.“ (Vis. pes. 1, 5.)

Prevelika vročina mi je barvo vzela, pravi sv. nevesta. Jaz pa, o moj preljubeznjivi Jezus! moram reči: Moje pregrešne nagnjenja so me ogerdile in počernile. „Črna sem, pa vender lepa.“ (*Vis. pes. 1, 4.*) Tudi jaz moram to spoznati: Čern sem zavoljo svojih djanj, pa lep sem zavoljo tvojega zasluženja, moj božji Zveličar! Čern, gerd sem bil tisti nesrečni čas, kadar sem se ločil od tebe; zdaj pa, s teboj sklenjen, me je tvoja gnada, tvoja ljubezen lepo prenovila. Češen in hvaljen bodi zato, o moj Jezus! Ne pripusti pa, da bi še kdaj zgubil svojo sedajno lepoto, ali da bi se omadežal še kdaj! Ljubim te, o nevstvar-

jena, neskončna lepota! želim in hrepenim, da bi se ta lepota moji duši zmeraj bolj in bolj vcepila, da bi vedno bolj dopadel tvojim božjim očem, da bi me ti vedno tudi ljubil.

13.

"Vleci me! za teboj potečemo, za duhom tvojih mazil." (Vis. pes. 1, 3.)

Ker se v tem sedajnem življenji, o moj Jezus! ne morem k tebi v nebesa povzdigniti, zato si pa ti z nebes prišel, da se v tej skrivnosti neskončne ljubezni s teboj skleniti morem. Vleci me tedaj popolnoma k sebi, o neskončna dobrotja moja! Ne prosim te, da bi me zato potegnil k sebi, da bi se s teboj veselil, radoval; prosim te pa, da me s svojo sladkostjo potegneš na-se zato, da bi z naprej nič drugega ne želel, nič drugega ne počel, kakor da spolnujem tvojo presveto voljo. Saj se tudi spodobi, da se v vsem vsega podveržem tvojim premodrim naredbam. Terdno me združi seboj, da bom rešen, rešen pozemeljskih želj, hodil s teboj po potu svetih čednost, in našel mir v spolnovanji tvoje presvete volje, da bom tukaj in tamkaj srečen.

14.

„Peljal me je v vinski hram in je ljubezen v meni vredil.“ (Vis. pes. 2, 4.)

Sveti Bonaventura pravi, da ta vinski hram je sv. Obhajilo. Duša, ktera se tukaj zedini z božjim Kraljem, pokuša in pije vino ljubezni Božje, ki v nji slabí želje po stvaréh, nasproti pa oživlja v nji pravo ljubezen, da sama sebe zmerno ljubi, svojega bližnjega v djanji, kakor samo sebe, Boga pa iz vsega serca, čez vse.

O preljubeznjivi moj Jezus, o Gospod in Kralj moje duše, peljal si tudi mene v hram svoje ljubezni, namreč v sé, ki si se v tem zakramentu sklenil z menoj. O moj Bog! čutim, da je drugačno moje serce, da se je prenaredilo. Nekako sveto željo čutim v sebi, ki me mirnega dela, mi nečisto ljubezen pristuduje ter v meni sveto ljubezen do tebe, o Jezus! vnema. O predobrotljivi Jezus! ker si mi dovolil priti v ta presrečni hram, ne dopusti, da bi ga še kdaj zapustil. Vleci me zmeraj bolj od pozemeljske ljubezni in zveži me zmeraj terdneje seboj, da se tako kdaj približa tisti srečni dan, ko bom s teboj v nebesih vekomaj zedinjen. In tam te bom gledal z obličja v obličje, te vžival brez nehanja, te ljubil vso dolgo večnost.

15.

„Moj ljubi je šel doli na svoj vert k gredici dišav, da bi se na vertu pasel in lilij natergal.“ (Vis. pes. 6, 1.)

Presladki Zveličar moj! stopil si iz nebes v mojo dušo. S svojo gnado jo naredi sebi v prijeten vert, kjer si boš natergal lepih lilij (lepih čednost) in sadú (dobrih del). Odpusti mi, ker sem te bil zapustil. Sprejmi me, akoravno sem ti bil nezvest, saj pridem skesan k tebi. Daj mi tako čistost sercá, kakoršno od mene hočeš. Daj mi pa tudi moč, da storim vse, kar tirjaš od mene. Daj mi svojo sveto ljubezen, potem ti bom gotovo tudi dopadel. Vsega se ti darujem in hočem in želim le samo tebi dopasti.

16.

„On je ves zaželen.“ (Vis. pes. 5, 16.)

Jezus je dušam, ki ga ko svojega ženina ljubijo, ves zaželen, naj jih že tolaži, ali pa naj jim pošilja britkosti in težave; vselej jim je zaželen, ker dobro vedó, da stori vse zato, ker jih ljubi, in zato, da bi ga one ljubile.

Zato, o Jezus! delaj z menoj, kakor ti je všeč. Ljubil te bom, zmeraj in resnično te bom ljubil, ali me nebeško to-

lažiš ali pa mi britkosti in terpljenje pošiljaš. Vem, da vse pride iz tvojega preljubeznjivega serca, katero mi zmeraj le dobro hoče. Pripravljeno je moje serce, moj Bog! pripravljeno je. Poglej me! vse mi je ljubo, kar mi ti poslati hočeš. Vedno bom hvalil svojega Gospoda. Kadar se mi bo dobro godilo, pa tudi kadar se mi bo hudo godilo, vselej te bom hvalil in ljubil, moj Bog, moj Gospod! Ne hrepenim po tvoji tolažbi, ker je ne zaslužim. Le to hočem, kar ti hočeš. Ako je tebi ljubo, moj Bog! sem zadovoljen z revšino in uboštvom. Jezus, moj Jezus! bodisi kjerkoli hočeš, blizo ali dalječ, vedno si mi ljubeznjiv, vselej zaželen. Nikoli ne bom jenjal te ljubiti, te hvaliti in slaviti.

17.

„Kdo je ona, ki pride iz pušave, polna oveseljenja, naslonjena na svojega ljubega?“ (Vis. pes. 8, 5.)

Kje so tukaj na zemlji take duše, ki to zemljo za pušavo imajo, ki so vse pozemeljsko slekale, le za Boga živijo, le od Boga vedó, le njega ljubijo, le njemu v vsem dopasti želijo? Kje so, ki se povzdignejo čez to zemljo in uživajo veselje, kakoršno okušajo le one, ktere samo Boga išejo, le v njega samega zaupajo?

Ktere so vender tiste srečne duše? Morebiti oné, ki se pogostoma s čisto, resnično ljubeznijo z Jezusom v naj svetjšem Zakramentu sklepajo? O moj Bog! te so tiste srečne duše. Oh, da bi bil tudi jaz njim prištet! da bi tudi jaz s tvojo gnado se odtergal vsemu pozemeljskemu, da bi bil tvoje posestvo! Bodi mi od zdaj zanaprej ta svet pušava! V tej pušavi ne bom nič družega želel, nič družega mislil, kakor le na tebe, moj Bog! kakor da bi ne bilo tukaj nič družega, kakor le ti, moj Bog, in jaz, tvoja stvar! Na-te popolnoma zaupam. V té naj bo obernjena vsa moja ljubezen, o Bog mojega serca, o moje upanje, o moja preljubeznjiva dobrota, o moje vse!

18.

„Ako je zid, zidajmo na njo sreberna branila; ako je ko vrata, izdelajmo jih s cedrovimi deskami.“
(Vis pes. 8, 9.)

Kar pripoveduje tù ženin od svoje, svete ljubezni polne neveste, to stori Jezus duši, ko pride v sv. Obhajilu k nji. On vidi, kako slaba je duša, da bi se peklenskim naklepom ustavljati zamogla; zato jo vterdi, ji zida sreberne branila, to je, razsvitljuje jo ⁸

svojim Božjim razsvetljenjem. Vidi, da je podobna červivim vratam, ki se podérajó; zato jo zadela s terdnimi, močnimi cedrovimi deskami, ki nikdar ne strohnijo, to je, on jo napolni s strahom Božjim, z velikim studom do vsega posvetnega, ji dá veselje do molitve, svete želje, pred vsim pa svojo Božjo ljubezen, in s tem jo poterdi v srečni stanoovitnosti.

Oh, moj Jezus! je li še kdo slabši, nezvestejši, kakor jaz? Ti dobro veš, kolikokrat me je sovražnik premagal in se mojega serca polastil. Kolikokrat je poderl moje vrata, to je, mojo voljo, in je prišel v moje serce, ter me je oropal tvoje prijaznosti, me vsega razdjal. Oh, prosim te, vterdi me s svojimi navdihljeji, s svojimi gnadami, da se mi ne zgodi nikdar več taka nesreča. Moj ljubeznjivi Gospod in Zveličar! ko bi te utegnil še kdaj žaliti, naj raji umerjem ta trenutek, ko vendar upam, da sem v gnadi Božji! Nikakor nočem več živeti brez tebe, o preljubi Jezus! pa sam sebi nič več ne zaupam. Dokler tukaj na zemlji živim, sem spremenljiv in ti lahko spet nezvest postanem. Torej mi ti pomagaj, stoj mi na strani,

bodi mi milostljiv! — O presveta Devica, o Mati usmiljena! sprosi mi od svojega Jezusa gnado stanovitnosti. S terdnim zupanjem jo pričakujem od tebe, s tvojo priprošnjo jo dobiti upam.

19.

*„Našla sem njega, ki ga moja duša ljubi; pri-
jela sem ga in ga ne izpustim.“ (Vis. pes. 3, 4.)*

Tako naj govori vsaka duša, ki se z Jezusom sklene v najsvetejšem Zakramentu. Proč, vé stvari, bežite vse iz mojega serca; ljubila sem vas nekoliko časa, todo takrat sem bila preslepljena. Zdaj pa se popolnoma od vas odtergam, ne morem vas več ljubiti, ker sem dobila družega, ki je neskončne ljubezni vreden; dobila sem v svoje serce Jezusa, ki je s svojo lepoto toliko ljubezen v mojem sercu vnel, da sem se mu popolnoma vdala. Vzel me je ko svojo preljubljeno nevesto. Zato nisem več sama svoja, in seboj ne morem zapovedovati. Spravite se torej, vé stvari, vé nimate nič pri meni, pa tudi nikoli več nič imele ne bote. Sem in hočem vedno biti le Jezusova. Tudi on je moj in naj bo na vekomaj moj! „Prišla sem ga in ga ne izpustim.“ V svetem Obhajilu sem se sklenila ž njim in v ljubezni se ga držim in ne pustim, da bi se kdaj od mene ločil.

O moj preljubeznjivi Zveličar! dovoli mi, da se te oklenem, tako, da se nikdar več ne ločim od tebe. Glej, o Jezus! moje serčne želje, glej bolj na zdihovanje mojega serca, kakor na besede moje, ker tega nikakor dopovedati ne morem, kar čutim v svojem sercu. Ljubim te, o Jezus! — ljubim te, o Jezus! — in želim te ljubiti, kakor zaslužiš ljubljen biti. To naj bo moje veselje, to naj me upokoji, da te ljubim, da si vedno prizadevam, tebi dopasti. Zapovej, o moj Bog! vsem stvarjem, da naj me pri miru puste in ne podérajo mojega mirú. Reci jim: „Zarotim vas, ne zbuajte in ne predramujte (moje) ljube!“ (*Vis. pes. 2, 7.*) Kaj pa pravim? Če sam nočem, saj me vse stvari ne morejo nikdar prisiliti, da bi te zapustil. Zato te prosim: Le poterdi in vterdi mojo voljo. Zedini moje serce s svojim Božjim sercem, da želim le to storiti, kar je tebi dopadljivega. Tako upam, o moj Bog! tako naj se tudi zgodi!

20.

„Sever vzdigni se in pridi jug! prepihuj moj vert in cedé naj se njega dišave.“ (Vis. pes. 4, 16.)

Beži od mene, škodljivi in pokončavni veter pozemeljskega nagnjenja, in pridi, o pohlevni in gorki jug ljubezni sv. Duha, ki pihljaš iz serca mojega Jezusa, skritega v naj svetejšem Zakramentu. Ti prepihuj, ti ogrevaj moje revno serce, ki si ga je Jezus zvolil za vert, da v njem prebiva. Prepihuj ga ti, moj Jezus (s svojo gnado), potem bo nov lep duh svetih čednost iz mene izhajal. Tebi, o Jezus! ja lahko mogoče, to storiti. To od tebe jaz terdno upam zadobiti.

21.

„Požel sem svojo miro s svojimi dišavami.“ (Vis. pes. 5, 1.)

Duša, ki je prejela Jezusa, naj le to misli, kako bi nabrala mire, da vedno diši iz nje duh tistih čednost, ktere so nasledek zatajevanja. „Jedel sem satovje s svojim medom.“ (*Vis. pes. 5, 1.*) Bogoljubna duša ni zadovoljna s samim medom, ona hoče tudi satovje, zato pravi svojemu Jezusu:

O Gospod! tvoje tolažbe me ne nasitijo, ako se mi ti samega sebe ne daš; ker le v tebi samem je vsa tolažba. Kaj

mi pomaga sladkost tvoje ljubezni, ako se mi pa ne daš samega sebe, ki si zapadek moje ljubezni? Zatorej ti rečem, o moj Jezus! Le ti sam si mi zadosti. Zato sem pripravljen, se odpovedati vsem tolažbam, ako imam le tebe, svojega Boga, svojo naj večí dobroto! Ljubim te, o moj Bog! pa ne išem svojega dobička, ne svojega tolažila. Ljubim te, pa le zato, ker hočeš ljubljen biti in si vreden, da te ljubijo vse duše, pošiljaj jim že sladkosti ali britkosti.

22.

„Nič mi ne bo manjkalo; na pašnik tja me je postavil.“ (Ps. 22, 1, 2.)

O predobrotljivi Jezus! kaj bi mi manjkalo, ker me povabiš k mizi svoje ljubezni, ker me nasituješ s svojim lastnim mesom? Gospod je moja luč, moja pomoč, koga se bom bal?“ (Ps. 26, 1.) Oh, spremljaj me s svojo gnado in s svojo ljubeznijo, in potem delaj z menoj, kar hočeš. Terdo delaj z menoj, celo, kakor da bi bil jezen na-me; pošlji mi, kar hočeš, tudi nesrečo, celó smert; vedno bom klical s pobožnim Jobom: „Ako bi

me tudi umoril, bom vanj zaupal.“
(*Job. 13, 15.*) Če sem le tvoj, če le tebe ljubim, sem prav zadovoljen, če tudi še tako terdo delaš z menoj, če me tudi popolnoma vničiš, če potem tebi dopadem.

23.

„Glej, na svoje roke sem te zapisal; tvoji zidovi so vedno pred mojimi očmi.“ (*Izaj. 49, 16.*)

Lej! kako skerbi Bog za dušo, katero si je zvolil. Na svoje roke si jo je zapisal, da bi je ne pozabil. Celó pravi, da popred bi pozabila mati svojega deteta, kakor bi on pozabil duše, ki je v njegovi gnadi. „Ako ga tudi ona pozabi, te jaz ne bom pozabil. — Tvoji zidovi so vedno pred mojimi očmi.“ Vedno čuje s svojim Božjim očesom nad tako dušo, da bi ji sovražniki kaj ne škodovali. Naš dobri Bog nas obdaja s svojo voljo, kakor z nepremagljivim oklepom, ter nas varuje vsih nevarnost: „kakor s škitom si nas kronal s svojo dobro voljo.“ (*Ps. 5, 13.*)

O moj Bog, moja neskončna dobrot! ki me bolj ljubiš, kakor vsi drugi, ki le moje zveličanje želiš, tebi se vsega izročim. Naj mi zgine vse posvetno upanje, ako si le ti z menoj! Pa tudi jaz si moram prizadevati, da spolnujem tvojo presveto voljo. Toraj: „O Gospod! kaj hočeš, da naj

storim?“ — Jaz družega ne vem. Lej, pripravljen sem storiti le to, kar je tvoji presveti volji všeč! „Gospod, tvoja volja naj se zgodi!“ Nočem družega, kakor le, kar ti hočeš; pa pomagaj mi, sicer ne premorem nič dobrega storiti. Pokaži mi, ne le, kar hočeš, da naj storim, ampak stori tudi v meni, da premorem to storiti. „Uči me spolnovati tvojo voljo.“ O nebeški Oča! o da bi tudi jaz v resnici mogel reči, kar je rekel Jezus, tvoj preljubeznjivi Sin, ko je tù na zemlji bil: „Jaz vselej storim voljo svojega nebeškega Očeta!“ To, o moj Bog! in le to je, kar jaz želim. In to upam od tebe po zasluženji Jezusa Kristusa, Sinu tvojega, in po priprošnji presvete Device Marije!

24.

„Daj mi, moj sin! svoje sercé. (Preg. 23, 26.)

Duša moja, lej! kaj želi Bog od tebe, kadar pride te obiskat; on hoče tvoje sercé, tvojo voljo. On se ti vsega dá, nič si ne prihrani; kaj ni pravično, kaj se ne spodobi, da se mu tudi ti vsega daš ter si prizadevaš, vselej spolnovati njegovo sveto voljo? „Gospod se bo k tebi vernil in se bo veselil nad vso tvojo srečo. (5. Mojz. 30, 9.) Spolnuj tedaj Jezusovo voljo, da se te bo veselil, kadar te bo vnovič obiskat prišel.

O moj Jezus! prizadevati si hočem, da ti v vsem dopadem. Podpiraj me le s svojo gnado in delaj z menoj, kakor ti je dopadljivo.

25.

„Kaj bi bil mogel svojemu vinogradu še storiti, in nisem storil?“ (Iz. 5, 4.)

Le poslušaj, duša moja! kaj pravi tvoj Bog: Kaj bi bil še več storiti mogel in nisem že storil? Iz ljubezni do tebe sem človek postal, iz Gospoda hlapec. Tako dalje me je gnala ljubezen, da sem hotel rojen biti v hlevu, kjer biva le uboga neumna živina. Ponižal sem se do smerti, do smerti na križi. Kaj bi ti mogel še več storiti, da bi ti bil pokazal svojo ljubezen, ko sem dal svoje življenje za té? — In vender! še dalje me je gnala ljubezen moja. Po svoji smerti sem hotel v tem zakramentu še hrana tebi biti. In zdaj mi povej: kaj bi bil mogel še storiti, da bi te nagnil, da resnično mene ljubiš?

Oh, moj Gospod, moj Zveličar! resnico govoriš. In kaj ti hočem odgovoriti? Nimam je besede. Predober, neskončno radodaren si mi bil, jaz pa sem ti bil le nehvaležen. Ne morem se dovolj čuditi nad tvojo neskončno dobroto; tudi ne vem, kako da sem tako nehvaležen biti mogel. K tvojim presvetim nogam se veržem in

britko zdihujem: Milost, o Gospod! milost, o Jezus! usmili se me grešnika, ki sem ti tvojo neskončno ljubezen povračeval s toliko nehvaležnostjo. Mašuj se nad menoj, mašuj se in tepi me, pa ne tako, da bi me zapustil. Kaznuj me, pa ob enem me tudi spreoberni. Ne dopusti, da bi te zopet žalil. Daj, da te saj iz hvaležnosti ljubim, in preden umerjem, naj saj nekoliko povernem tvojo preveliko ljubezen.

26.

„Deni me ko pečat na svoje serce.“ (Vis. pes. 8, 6.)

Moj preljubi Jezus! v znamenje svoje ljubezni si me globoko vtisnil v svoje Božje serce; naj pritisnem tudi jaz tebe ko pečat ljubezni na svoje serce, saj sem ti ga z vsemi željami vred dal, da bo tako zapečateno ter zaperto vsi posvetni ljubezni in da s tem pokažem vsem stvarerem, da je moje serce tvoje posestvo, da me le sam ti vsega v lasti imaš. Pa, o moj Bog! slaba in revna je ta moja volja, slaba in revna obljuba in želja moja, ako mi ne pomagaš ti s svojo mogočno gnado. Jaz, uboga in revna stvar, nič ne premorem, samo da ti dam svoje ubogo serce,

ti pa delaj ž njim, kakor ti je drago. Lej, tukaj pred tvojimi nogami je, tebi ga darujem in nočem ga več nazaj. Če ga ljubiš, ga boš tudi varoval. Naj ne bo nič več moje, naj nimam nobene oblasti do njega, sicer bi ti ga spet vzel.

O preljubeznjivi moj Bog! o čista, sveta ljubezen! naj živim samo zato, da tebe ljubim in s tem dopolnujem tvojo voljo. Ker si že čudež storil, da bi v tem zakramentu bil meni v duhovno jed, stori še tudi ta čudež nad menoj, da se ti vsega dam v posestvo, v lastino; pa prav vsega, popolnoma, brez izjeme, tako da tukaj na zemlji in vse večnost govorim: Ti si moj Bog, Gospod mojega serca, moj preimenitni delež, moje neskončno bogastvo.

O Marija! Mati moja! upanje moje! pomagaj mi in potem bom gotovo uslišan. Amen.

Molitev k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu. Sv. Alfonza.

(Posebno lepa po sv. Obhajilu.)

O moj Jezus! ki si edino pravo življenje, ker si prišel v moje serce, stori tudi, da odmerjem temu svetu in živim le tebi! O moj Zveličar! požgi s svojo gorečo ljubeznijo v mojem sercu vse, kar tebi ne dopade, in vnemi v meni pravo željo, le tebi v vsih rečeh dopasti.

Daj mi pravo ponižnost, da ljubim vse zaničevanje in zasramovanje; da nikdar ne želim pred svetom kaj veljati. Daj mi duha zatajevanja, da se odpovem vsemu, kar ne pelje k tvoji ljubezni, in da mi bo ljubo vse, kar je zoperno mo-

jemu poželenju. Daj mi, da se popolnoma vdam tvoji sv. volji, da radovoljno sprejem bolečine in bolezn, britkosti in težave; da mi ne bo hudo, ako tudi vse posvetno zgubim, ako me tudi vse zaničuje, vse zasramuje, da le vem, da ti to hočeš. Vsega se ti dam, da z menoj delaš po svojem dopadajenji. Daj mi tudi to gnado, da večkrat ponovim ta svoj sklep, zlasti ob smertni uri! Daj mi, da ti takrat darujem vse svoje življenje, z vsim svojim nagnjenjem, in da ta svoj dar sklenem s tistim darom tebe samega sebe, kterega si ti daroval svojemu večnemu Očetu. O moj Jezus! razsvetli me, da spoznam tvojo dobroto in svojo dolžnost, te ljubiti zlasti zavoljo tvoje ljubezni, ker si me tako ljubil, da si za-me umerl in da si se mi samega sebe dal v zakramentu sv. Rešnjega Telesa.

Prosim te, razsvetli tudi vse nevernike, ki te ne poznajo, tudi krivoverce, ki niso v tvoji sv. cerkvi, in vse grešnike, ki ne živijo v tvoji gnadi. O Jezus! daj se jim spoznati! stori, da te ljubijo! Priporočim ti tudi vse uboge duše v vica,

posebno pa te duše: I. I. Polajšaj jim bolečine, okrajšaj jim njih terpljenje, da te pred vidijo in uživajo; stori jim to zavolje svojega zasluženja in zavoljo zasluženja presvete Device in vsih svetnikov.

O moj Bog! vžgi me s svojo sveto ljubeznijo, da ne išem nič drugega, kakor le tebi dopasti; da mi nič drugega ne dopade, kakor samo to, kar dopade tebi, in da preženem iz svojega serca vse, kar se tebi studi. Stori, da iz vsega serca reči zamorem: Moj Bog, moj Bog! le tebe hočem in nič drugega ne. O moj Jezus! daj mi tudi gnado, da preišlujem tvojo presveto ljubezen ter vedno pred očmi imam tvoje terpljenje in tvojo smert; da se bom potem vnel v ljubezni do tebe in ti saj nekoličko povernem tvojo neskončno veliko ljubezen. Daj mi tudi preserčno ljubezen do naj svetejšega Zakramenta, kjer nam kažeš svojo neskončno, nezapopadljivo ljubezen.

Potem te še to prosim, daj mi tudi pobožno ljubezen do svoje presvete Materice Marije. Daj mi gnado, da jo zmeraj ljubim, ji zmeraj služim, se zmeraj

spominjam njene mogočne priprošnje, in da tudi druge napeljujem, da ljubijo tvojo Mater, da k nji pribežijo in da zaupajo na njeno pomoč. Meni in vsim daj, da terdno zaupamo na tvoje zasluženje in na Marijno priprošnjo.

Prosim te tudi, moj Bog! daj mi, da srečno umerjem. To mi daj, da te takrat z veliko ljubeznijo prejmem v sveti popotnici, da te preserčno objamem, s sveto ljubeznijo vžgan po tvojem obličji hrepenim, in ko tako zapustim ta svet, se pri tvojem pogledu veržem tebi k nogam.

Čez vse te pa zdaj še prosim, daj mi gnado molitve, da se vedno priporočujem tebi in tvoji presveti Materi, posebno pa, ko me nadlegajo skušnjave. Tudi te prosim, zavoljo svojega zasluženja mi daj gnado stanovitnosti in svoje svete ljubezni. Blagoslovi me, o moj Jezus! blagoslovi mojo dušo in moje telo; blagoslovi vse moje čutila, vse dušne in telesne moči. Pred vsim blagoslovi moj jezik, da le to govori, kar je tebi v čast. Blagoslovi moje oči, da nič ne gledajo, kar bi me zapeljevalo ali kar bi tebi ne dopadlo.

Blagoslovi moje gerlo, da te ne žalim s požrešnostjo ali pijanostjo. Blagoslovi vse moje ude, da vsi tebi služijo, da te nobeden ne žali. Blagoslovi mi spomin, da mislim le na tvojo ljubezen, na tvoje dobre. Blagoslovi moj um, da spoznam, kako si mi dober, pa tudi, kako sem dolžan te ljubiti; da spoznam, kaj mi je storiti, kaj opustiti, da bom vedno delal po tvoji sveti volji. Blagoslovi tudi mojo voljo, da noče nič drugega, kakor le tebe ljubiti; da ne poželi nič drugega, kakor le tebi dopasti; da se ne veseli nič drugega, kakor le tvoje časti.

O moj Kralj! pridi in gospoduj le sam v mojem sercu, tako ga posestvaj, da bo le tvoji ljubezni služilo in pokoršino skazovalo.

O moj Jezus! da bi se jaz mogel tebi tako dati, kakor si se ti za-me dal!

O Jagnje Božje! na križi darovano, spomni se, da sem tudi jaz ena tistih duš, ktere si odrešil s tolikim trdom, s tolikimi bolečinami. Stori, da te nikdar več ne zgubim! Vsega si se mi dal, stori, da se tudi jaz tebi vsega dam in nič drugega

ne želim, ko tebi dopasti. Ljubim te, o neskončna dobrota! pa ljubim te le zato, da bi ti dopadel; ljubim te, ker si vse ljubezni vreden. Nič mi ni hujšega, kakor to, da sem tako dolgo že na svetu, pa tebe nisem ljubil. O moj ljubi Zveličar! daj mi čutiti, koliko si ti terpel v vertu Gecemani zavoljo mojih pregreh. Oh, da bi bil popred umerl, preden sem te razžalil! O ljubezen mojega Jezusa! ti si moja ljubezen, moje upanje! Raji zgubim svoje življenje, raji zgubim tisuč življenj, kakor pa da bi zgubil gnado tvojo! O moj Bog! ako bi bil takrat umrl, ko sem bil v grehu, bi te ne mogel zdaj ljubiti. Čast in hvala ti bodi, da si mi še dal čas in me vnovič kličeš, te ljubiti. Zdaj, ko mi je še mogoče, te hočem iz vsega serca ljubiti. Le zato imaš z menoj tako dolgo usmiljenje, da bi te ljubil; lej! zares te hočem ljubiti. Ne pripusti, zavoljo svoje drage prelite Kervi ne, da bi te še kdaj žalil! „Na-te, o Gospod! sem zaupal in na vekomaj ne bom osramoten.“ Ne ta svet, ne bogastva, ne posvetno veselje, ne čast, o ne vse to, ampak le Bog, le

Bog sam bodi moje posestvo. Ti sam, o moj Bog! si mi zadosti, ker si neskončna dobrota. O moj Jezus! prikleni me na svojo ljubezen, vzemi vse moje nagnjenja, tako da mi ne bo mogoče, kaj družega ljubiti, kakor tebe samega. Stori, da preden umerjem, sem ves tvoj.

O moj Bog! dokler živim, sem še zmeraj v nevarnosti, te zgubiti. O da bi se skoraj zaznal tisti srečni dan, da bom reči mogel: „Zdaj, o moj Jezus! te ne morem več zgubiti.“

O večni Oča! prosim te zavoljo Jezusove ljubezni, ne obrni se od mene, sprejmi me v svojo ljubezen, daj mi svojo sveto ljubezen! Rad te hočem imeti tukaj, da te serčno ljubim tamkaj.

O neskončna dobrota! ljubim te. Pa stori, da to dobroto, ktero ljubim, tudi prav spoznam. Daj mi ti sam takošno ljubezen, kakoršno hočeš od mene! Daj, da vse premagam, da le tebi dopadem.

Druga molitev

k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu.

(Sv. Bonaventura.)

O presladki moj Jezus! rani naj bolj notranje mojega serca s pšicami svoje sladke ljubezni, da vedno hrepenim po tebi, da omagujem od ljubezni in hrepenenja po tebi in da želim zato zapustiti ta svet, da bi te nikoli več ne žalil in da bi bil vekomaj s teboj popolnoma sklenjen. O angeljski kruh, ti moj v zakramentu skriti Jezus! stori, da bom vedno lačen tebe! O čisti studenec življenja, daj, da me vedno žeja po tebi! Tebe želim, tebe išem, s teboj samim hočem govoriti, daj mi te dobiti, daj mi, da do konca svojega življenja delam le tebi v čast in hvalo. Ti, moj Zveličar! ti sam si moje upanje, moje bogastvo, moja tolažba, moje veselje, moje pribežališe, moja modrost, moj delež in moj zaklad, k tebi samemu hočem obračati svojega duha in svoje serce. Amen.

PESEM K JEZUSU.

Pred sv. Obhajilom.

Se odperle so nebesa,
 Lej! že Kralj nebeški gre;
 Duša! vzdigni se 'z Telesa
 In nasiti si želje!
 Truma angeljev se zbira
 Tam na altarji, moli ga;
 Tam studenec gnad izvira,
 Lej tam svoj'ga Ljubega.

Oh, ne čakaj, Jezus mili!
 Pridi, pridi, ljubi moj!
 Prosim, naglo se usmili
 Mene, — skleni se z menoj!
 Res, Gospod! da nisem vreden,
 Da pod mojo streho greš;
 Kak pa tebe sem potreben,
 To naj bolj samo ti veš.

Saj ne morem več živeti,
 Če ne prideš, o Gospod!
 Tebe serčno čem objeti;
 Jaz popred ne grem od tod.

Torej, Jezus ljubeznjivi!
 Pridi in nasiti me,
 Da v ljubezni nevgasljivi
 Večno s tabo sklenem se.

Po sv. Obhajilu.

Zdaj, o duša moja! pevaj:
 Jezus tvoj
 Je s teboj.
 Zdaj zročuj,
 Zdaj zdihuj,
 In v ljubezni se ogrevaj!

Zdaj vesela glas zaženi:
 Jezus moj!
 Res si moj!
 In kot zdaj
 Vekomaj —
 Prosim — moraš biti v meni!

In tak dolgo bom prosila:
 Jezus moj!
 Bod' z menoj!
 Da s teboj,
 Ljubi moj!
 Po nebesih bom hodila.

Dnevnice

v čast naj svetejšemu Zakramentu.

ZORNICE.

Oče naš. Češena si Marija. Vera.

Človek vživa kruh angeljski, in miza
Gospodova mu je pogernjena.

V. Gospod, odpri moje ustnice.

O. In moje usta bodo oznanovale tvojo
hvalo.

V. O Bog, glej na mojo pomoč;

O. Gospod, hiti mi pomagat!

V. Čast bodi Očetu, in Sinu, in sv. Duhu!

O. Kakor je bila od začetka, in zdaj in
vselej, in na vekomaj. Amen. Aleluja!

(Od prve predpepelnične nedelje do vélike
sabote pa namesto „Aleluja“ rekaj: Čast
bodi tebi, o Gospod! Kralj večne
slave!)

Hvala in prošnja.

Jezik, poj skrivnost častito, — Hvali
Jezusov' Telo, — Sveto Rešnjo Kri prelito,
— Ki je svet odkupljen ž njo; — Ker je s
smertjo grozovito — Rešil Jezus vso zemljo.

Predpev.

O sveta večerja! kjer se Kristus vživa, spomin njegovega terpljenja obhaja, duša z gnado napolnuje in se nam zastava prihodnje slave daje.

V. Kruh z nebes si jim dodelil,

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

V. Gospod, usliši mojo molitev,

O. In moje vpitje naj do tebe pride.

Molitev. O Bog, kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Perva ura.

Oče naš. Čečena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Od Marije, čiste D'vice — Nam je grešnim rojen bil. — Hodil, oznan'val resnice, — Pot nebeško je učil. — Iz ljubezni za ovčice — Čudno sebe sam daril.

Predpev.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

Tretja ura.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Zadnji večer počastiti, — Preden sam v terpljenje gre, — Vse zapov'di dopolniti, — Še z učenci jagnje jé. — Dá se sam'ga sebe vžiti — Čudno iz lastne roke.

Predpev.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

Šesta ura.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

S kruha on, Meso, Beseda, — Res meso z besedo st'ri, — Ino vino, konc' obeda — Spreoberne v svojo Kri; — Kar oko nad tem ne ogleda, — Živa vera nas uči.

Predpev.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

Deveta ura.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Ti, o Jezus, nam premili! — Si nam svoje dal Telo; — Da bi v tebi se vterdili, — Nas nasitiš milostno. — Da s teboj se veselili — Bomo, vzemi nas v nebo! —

Predpev.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

VEČERNICE.

Oče naš. Češena si Marija.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Zakrament naj véč' svetosti — Počastimo iz sereá; — Verujmo nove skrivnosti, — Stara šega ne veljá. — Naj počutkom v njih slabosti — Terdna vera vidit' da.

Predpev.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

KONČNICA.

Človek vživa kruh angeljski i. t. d. (kakor pri zornicah).

Hvala in prošnja.

Bod' Bogu Očetu hvala, — Tudi častimo Sinú, — Kter'ga Kri nas je oprala. — Slava Duhu svetemu! — Večna čast se bo dájala — Svet'mu trojnemu Bogu!

Predpev.

O sveta večerja! i. t. d. (kakor pri zornicah).

Sklep.

Preljubi Zveličar, moj Bog in moj Gospod! tebi naj bo ta molitev darovana! O moj Jezus ljubeznjivi, ki si iz gole ljubezni postavil ta zakrament, daj, da ga vredno prejmem, preden se ločim iz tega sveta, in da te vekomaj vživam tam v nebeškem veselji. Amen.

LITANIJE

v čast sv. Rešnjemu Telesu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oča nebeški, vsegamogočni Bog,

Sin, vsega sveta rešnji Bog,

Sveti Duh, resnični Bog,

Sveta Trojica, en sami Bog,

Jezus, kateri si pri zadnji večerji samega
sebe svojim učencem zavžiti dal,

Jezus, kateri si v presvetem Zakra-
mentu resnično pričujoč, z dušo in
s telesom, s Kervjo in z Mesom, po
Božji in človeški natori,

Jezus, živi kruh, kateri si z nebes prišel,

Jezus, kruh angeljev,

Jezus, kruh izvoljenih,

usmili se nas!

Jezus, kruh močnih,
 Jezus, kruh čeznatorni,
 Jezus, skriti Bog in Zveličar,
 Jezus, studenec vsih gnad,
 Jezus, vedni in naj čistejši dar,
 Jezus, nekervavi dar nove zaveze,
 Jezus, nedolžno Jagnje Božje,
 Jezus, skrita mana,
 Jezus, Beseda, ktera je meso postala
 in vedno med nami prebiva,
 O naj svetejši Zakrament,
 Naj veči skrivnost Božja,
 Spomin naj večih čudežev Božjih,
 Prečudno znamenje naj veči ljubezni
 Božje,
 Zakrament večne ljubezni,
 Skrivnost vere,
 Dar sprave za žive in mertve,
 Naj veči moč v skušnjavah,
 Naj močnejši orožje zoper hudobnega
 sovražnika,
 Naj imenitnejši vsih darov Božjih,
 Presveti spomin Gospodovega terp-
 ljenja in njegove smerti,
 Presveta Gospodova večerja, pri kateri
 angelji strežejo,

usmili se nas!

Naj veči veselje pobožnim dušam,
 Naj veči dobrota vernim kristjanom,
 Naj slajši živež našim dušam,
 Moč slabim,
 Tolažba žalostnim,
 Pomoč zapušenim,
 Popotnica vsim, ki v večnost gredó,
 Zastava večnega življenja,
 Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o Jezus!
 Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!
 Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Nevrednega prejemanja tega presve-
 tega Zakramenta,
 Poželenja mesa,
 Poželenja oči,
 Prevzetnosti življenja,
 Vseh pregrešnih priložnost in nevar-
 nost,
 Skrivnih skušnjav in zalezovanja hu-
 dobnega duha,
 Vseh nesreč,
 Nagle in neprevidene smerti,
 Večne smerti,
 Z ljubeznijo, s katero si ta sv. Zakra-
 ment postavil,

usmili se nas!

reši nas, o Jezus!

- Z ljubeznijo, s katero si pri zadnji večerji svoje aposteljne obhajal,
 Z ljubeznijo, s katero tudi nas s svojim presvetim Rešnjim Telesom pozivljaš,
 Z ljubeznijo, s katero se v tem presvetem Zakramentu za nas daruješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem daru Božji pravici zadostuješ,
 Z ljubeznijo, s katero nevrednim kristjanom zanašaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem zakramentu tolikanj nečasti preterpiš,
 Z ljubeznijo, s katero s stola svoje milosti tako usmiljeno na nas gledaš,
 Z ljubeznijo, s katero nas tako dobrotljivo poslušáš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem presvetem Zakramentu tolikanj gnad skazuješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem presvetem Zakramentu do konca sveta pri nas ostaneš,

reši nas, o Jezus!

Mi ubogi grešniki,
 Da nam zanesesh,
 Da nam vse naše grehe odpustiš;
 Da nas v živi veri v ta presveti Za-
 krament poterdiš in obderžiš,
 Da v naših srcih terdno zaupanje v
 ta naj svetejši Zakrament obudiš,
 Da v naših srcih gorečo ljubezen do
 tega naj svetejšega Zakramenta po-
 množiš,
 Da naše češenje in našo pobožnost k
 temu presvetemu Zakramentu po-
 množiš in ohraniš,
 Da nam gnado daš, vselej z dobro
 pripravo k tvoji Božji mizi pri-
 stopiti,
 Da nam sad tega presvetega Zakra-
 menta obilno dodeliš,
 Da resnično češenje tega naj častit-
 ljivšega Zakramenta med nami po-
 množiš,
 Da vso nečast od te naj častitljiviši
 skrivnosti Božje zavaruješ in od-
 verneš,
 Da svojo sveto cerkev vižraš in
 ohraniš,

prosimo te, usliši nas, o Jezus!

Da vsim nevernikom luč prave vere
dodeliš,

Da naše misli k nebeškim željam po-
vzdigneš,

Da naše serca s svojim milostljivim
obiskovanjem razveseliš in očistiš,

Da nam vselej veselje nad tim pre-
svetim Zakramentom daš,

Da vedno v nas ostaneš in mi v
tebi,

Da nas konec našega življenja s to
nebeško popotnico previdiš in ove-
seliš,

Da nas poslednji dan k večnemu živ-
ljenju obudiš,

Da vsim dušam večni mir in pokoj
dodeliš,

Da nas na sedežu svoje milosti do-
brotno uslišiš,

Jezus, Sin Božji,

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
zanesi nam, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usliši nas, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usmili se nas, o Jezus!

prosimo te, usliši nas, o Jezus!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče nas. Češena si Marija.

V. Dobrotljivi in usmiljeni Gospod je spomin svojih čudežev storil.

O. Dal je hrano njim, ki se ga bojé.

V. Kruh z nebes si nam dodelil.

O. Ki vse razveseljenje v sebi ima.

V. S tvojega altarja, o Gospod! prejemo Kristusa.

O. Nad katerim se razveseljujeta naša duša in naše telo.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje vpitje naj do tebe pride.

Molitv. O Bog, kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Duša Kristusova.

(Molitev sv. Ignacija Lojolarskega.)

Duša Kristusova, posveti me!
 Telo Kristusovo, odreši me!
 Kri Kristusova, napoji me!
 Voda Kristusove rane, operi me!
 Terpljenje Kristusovo, poterdi me!
 O predobrotljivi Jezus, usliši me!
 V svoje svete rane, skrij me!
 Od tebe ločiti se, ne pripusti mi!
 Pred sovražnikom, brani me!
 O moji smerti, pokliči me!
 K tebi priti, reci mi!
 Da s tvojimi svetniki hvalim te —
 V tvojem kraljestvu vekomaj! Amen.

Razložena ravno ta molitev.

Duša Kristusova! z vsemi darovi in gnadami sv. Duha ozaljšana Duša Kristusova! posveti me z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo, ktere ne končá ne britkost, ne težava, tudi smert ne. O ti presveta duša Kristusova! bodi s svojo gnade-polno pričujočnostjo in s svojo močjo tudi z mojo dušo in posveti jo s pobožnimi mislimi in željami. Bodi duša

in življenje moji duši; saj je brez tebe vse mrtvo.

Telo Kristusovo, ktero ni le bilo dano v grenko smert, ampak je tudi našim dušam zveličavna hrana, neumerjoče zdravilo in vedna daritev. O to sveto Telo, naj tudi mene zveliča! O glava Božja! zaklad nebeške modrosti in nebeškega spoznanja, ti me vodi! O vé blažene oči, s solzami tolikrat oblite, na me se ozrite! O jezik Zveličarjev, ki imaš besede večnega življenja, uči tudi mene! O vé vsega-mogočne roke! ki ste z dotikljejem bolezní preganjale, slepe ozdravljale, mrtve obudovale, vzemite mi vse slabosti, vse bolezni, dušne in telesne, ozdravite mojo slepoto in dajte mi gnado, da duhovno živim. O vé presvete nogé mojega Zveličarja, ki ste prinesle zveličanje vsemu svetu, oh! da bi zamogel z Magdaleno vas objeti in kuševati, da bi zadobil odpušenje vsih svojih grehov! O ljubezni polne persi, svetost Boga samega, altar svete ljubezni, zedinite se z mojim srcem in vžgite ga s svojo ljubeznijo! Potem mi bo Kristus življenje, smert pa mi bo dobiček.

Kri Kristusova, ki si tekla iz ljubezni do mene, napoji me, da bom zmeraj pripravljen, dati ljubezen za ljubezen, smert za smert, da bom pripravljen, dati raji tudi svojo kri, kakor še kdaj grešiti.

Voda Kristusove rane, ki si tekla iz odperte strani, oh, operi še mene! Operi me bolj in bolj, očisti me mojih pregreh, da bom vreden, iti skozi odperto stran Kristusovo in objeti njegovo pre-sveto sercé.

Terpljenje Kristusovo, to pre-veliko terpljenje, ki so ga zadolžile vse pregrehe naše, o poterdi me v vsih britkostih in dodeli mi moč, da serčno pre-našam vse zasramovanje in zaničevanje iz ljubezni do Gospoda svojega, Jezusa Kristusa!

O predobrotljivi Jezus! Ti studenec in zapopadek vse dobrote, usliši me, akoravno sem res velik grešnik; saj ti, ves milostljiv in dobrotljiv, poslušáš in uslišiš tudi grešnike.

V svoje svete rane skrij me, ktere si odperl obteženim v pribežališe, da me sovražniki ne oropajo, in da ne

padem v roko razžaljenemu Bogu! V teh svetih ranah sem gotov! In zato bom hvalil na vekomaj tvoje usmiljenje, o pre-dobrotljivi Jezus!

Ne pripusti mi, od tebe se ločiti, akoravno sem te, o Jezus! obilno in hudo razžalil. Tega te prosim po za-služnji tvojih presvetih ran, tvoje drage Kervi, tvojega britkega terpljenja in tvoje smerti. Ako bi se od tebe ločil, bi me zadele besede: „Bog ga je zapustil; poj-dite za njim in primite ga, ker nobenega ni, ki bi ga branil.“ Zato bom zmeraj zdihoval, o moj Jezus! Na vekomaj ne pripusti, ločiti se od tebe!

Pred hudobnim sovražnikom, ki kakor rjoveč lev hodi okoli in iše, koga bi požerl, me brani in varuj, da nikdar ne more reči: Premagal sem ga.

V smertni uri, ko me bodo za-pustile vse stvari, ko bom s strahom in grozo se podajal na dolgo pot iz tega min-ljivega sveta v neznano neskončno večnost, o takrat, o moj Jezus! me pokliči, pokliči svojo zgubljeno ovco, ki je tolikrat pre-slišala tvoj glas; o pokliči me takrat, če

tudi ne zaslužim se imenovati tvojo ovco, ker tvoje ovce poslušajo tvoj glas. Pokliči me takrat, ne po mojem zasluženji, ampak po svojem usmiljenji. Kaj mi bo pomagala tvoja rešnja Kri, ako bom veržen v večno pogubljenje?

Reci mi, da pridem k tebi, ki si moja naj večji, edina dobrota! Ki si me vstvaril za-se, naj tudi k tebi pridem. Nič drugega ne želim, kakor le tebe. Kaj bi bile tudi nebesa za-me brez tebe? Kaj bi poželel na zemlji, če ne tebe? Ti si Bog, Bog mojega serca, ti si moj delež, moj Bog na vekomaj. Amen.

Da s tvojimi svetniki hvalim te; če sem tudi nevreden take in tolike svete družine, vender pa preserčno želim in prosim po tvoji milosti, o Jezus! v njih družbo priti, da bom tebe, svojega Boga in Zveličarja, z njimi vred hvalil in častil v tvojem kraljestvu na vekomaj. Amen.

Oh, moj Jezus! kdaj bom prišel v tvoje kraljestvo in stopil pred tvoje obličje? Oh, premili Jezus! daj mi k tebi priti.

Molitev k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu.

O moj Gospod Jezus Kristus! ti pravi živi Bog in človek skupaj! Spoznam, da si tukaj resnično pričujoč; ponižno te molim, terdno, nedvomljivo verujem, da si tukaj v tem naj svetejšem Zakramentu resnično bistveno pričujoč z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom, kakor Bog in človek. O da bi te mogel tako premišljevati, tako spoznati, tako ljubiti, tako častiti in hvaliti, kakor te toliko tisuč svetih angeljev s preserčno radostjo premišljuje in spozna, ljubi, časti in hvali — tam v svetih nebesih!

Oh, kako sem dolžan te hvaliti, ki si iz gole ljubezni do mene prišel z nebes, ki si na altarji svetega križa za me se daroval in ki si se v tem naj svetejšem Zakramentu samega sebe mi zapustil, le zato, da mi kažeš, kako serčno me ljubiš. — Oh, oh, gorje meni! ako ti ne bom povračeval z ljubeznijo te tvoje neskončne ljubezni!

Božje čednosti.

Vera.

Moj Bog! verujem v tebe, pravega, živega Boga, edinega v natori in trojnega v osebah: Očeta, Sina in svetega Duha. Verujem, da je Sin Božji, druga oseba v sv. Trojici, za nas človek postal, terpel in umerl; da je tretji dan od smerti vstal in da po svojem vnebohodu sedi na desnici Boga Očeta in bo prišel soditi žive in mertve. Verujem, da je Jezus Kristus svete Zakramente postavil, da nobeden brez vere in kersta, in potem, kadar v greh pade, brez pokore zveličan ne bo. Verujem, da je gnada Božja vsim potrebna. Verujem tudi, da ti, moj Bog, vse dobro z dobrim, vse hudo s hudim plačuješ, da nam naše zasluženje samo skozi tvoje pomaga. Verujem neumerjočnost človeške duše. Verujem zadnjič tudi vse, kar si ti po svoji kato-liški cerkvi zapovedal verovati, in da zunaj tiste nobeden zveličan ne bo. Vse to pa zato verujem, ker si ti to razodel, kateri si večna modrost in resnica. V tej in za

to katoliško vero želim živeti in umreti.
O moj Bog, potrdi me s svojo gnado v
ti sveti veri!

Upanje.

Moj Bog! terdno upam po zasluženji, terpljenji in smerti svojega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa zadobiti odpuščenje vsih svojih grehov. Zaupam s tvojo gnado in pomočjo, tvojo voljo dopolniti, greha se varovati in tako večno veselje in zveličanje doseči, in vse to upam zato, ker si ti, moj Bog! to obljubil, ker si vsegamogočen, neskončno dober in zvest v svojih obljubah, kateri ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. Moj Bog in Gospod! stori še večji to moje upanje!

Ljubezen.

Ljubim tebe, moj Bog! iz celega serca in čez vse, ker si ti sam v sebi naj vekši, vse ljubezni in časti vredna dobrota in lepota. Iz te ljubezni proti tebi je meni močno žal zavoljo vsih grehov mojega celega življenja, ker sem s tistimi tebe, svojega Boga razžalil. In sklenem

od zdaj na dalje, tebe, svojega Boga, nikoli več ne razžaliti, tebi samemu želim služiti, tebi v vsih rečeh dopasti; svojega bližnjega hočem zavoljo tebe kakor samega sebe ljubiti; in tako želim v tej ljubezni živeti in umreti. O Bog, vžgi v meni ogenj svoje ljubezni, da bom v svojem serci gorečo ljubezen proti tvoji dobroti vedno ohranil. Amen.

(Za obujenje Božjih čednost je papež Benedikt XIV. 1754 te-le odpustke dodelil: 7 let in sedemkrat 40 dni, kadarkoli vero, upanje in ljubezen obudiš. Popolnoma odpustek en dan v mesecu, kadar svete Zakramente yredno prejmeš in navadne molitve zato moliš, če te čednosti vsak dan obudiš. Popolnoma odpustek tudi ob smértni uri tistim, kateri so v življenji zvesto te čednosti molili. Tudi se zamorejo ti odpustki dušam v vicah obrniti.)

Drugi del.

Navadne molitve in pobožnosti.

Jutrajna molitev.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina
in sv. † Duha. Amen.

**Češeno in hvaljeno naj vedno bo presveto
Rešnje Telo!**

O moj večni Gospod in Zveličar! ki si
v sv. Rešnjem Telesu kakor Bog in člo-
vek resnično pričujoč, ozri se na-me, ki
s ponižnim srcem pred tvojim Božjim veli-
častvom klečim in te preserčno prosim,
da me blagosloviš v začetku dneva, kte-
rega si mi dobrotljivo spet dodelil.

Hvalim te in te poveličujem zavoljo
tvoje neskončne lepote, ter se ti zahvalim,
da si me preteklo noč z očetovsko ljubez-

nijo varoval in ohranil. Serčno želim biti le pri tebi; zato te častim precej zjutraj. To svoje počešenje pa sklenem z vsim drugim češenjem, katerega boš danes prejel po vsem svetu: sklenem ga z vsimi sv. mašami, ktere se bodo darovale danes od solnčnega vzhoda do zahoda.

Oča nebeški! kateri si iz ljubezni do mene svojega Sina na svet poslal in kateri si vse pozemeljske stvari ljudem v prid in veselje vstvaril, varuj me, da nobene stvari v zlo ne obračam, na njo sercá ne navezujem in zavoljo nje tebi svoje ljubezni ne odtegujem. Naj me vse stvari le k tebi nepeljujejo, ker one vse oznanujejo tvojo vsegamogočnost, tvojo dobrotljivost, modrost in lepoto.

Gospod Jezus Kristus! moj prelju-beznjivi Zveličar, naj bo tvoj zgled, tvoja pokoršina proti nebeškemu Očetu meni vedno pred očmi, da vse svoje življenje ravnám po tvojem zgledu, da bo po tvojem zasluženji vse moje djanje in nehanje neprenehoma molitev, tvojemu Očetu in tebi prijetna služba.

Bog sveti Duh! molim te in te prosim, poterdi me s svojo gnado in posveti

vse moje namene, da bo dopadljivo tebi vse, kar bom danes mislil in želel, govoril in delal, meni pa teknilo v večno življenje.

Preljuba devica Marija! v tvoje materno varstvo izročim danes telo in dušo, vse svoje djanje in nehanje. Prosi milosti svojega Sina, da posnemam njegov zgled, da mu služim s čistim telesom in dopadem z očiščenim srcem.

Angelj Božji, ki si moj varh! mene tebi izročenega po zgornji milosti danes razsvetluj, varuj, vladaj in vodi! (100 dni odpustka za to molitev.)

Molitev sv. Elizabete.

Kaj li me bo še danes zadelo? Moj Bog! tega celó ne vem. To pa vem: nič me ne bo zadelo, kar bi ne bil ti že od vekomaj previdil, ukazal in sklenil. To mi je dovolj, o moj Bog! to mi je dovolj. Jaz molim tvoje večne in neizvedljive sklepe; iz ljubezni do tebe se jim podveržem iz vsega serca, vse hočem z vdanostjo tako sprejeti, kar in kakor ti hočeš. Vse ti darujem in to daritev sklenem z daritvijo Jezusa Kristusa, svojega Božjega

odrešenika. Prosim te, nebeški Oča! v njegovem imenu in po njegovem neskončnem zasluženju, daj mi gnado poterpežljivosti v moji britkosti in v mojem terpljenju, in popolnoma vdanost, ki smo ti jo dolžni v vsem, kar ti hočeš in dopušaš. Amen.

Molitev k prečisti Devici.

ki so jo posebno priporočili sv. Oča Pij IX. za ohranjenje čistosti.

O Gospa moja! o Mati moja! tebi se vsega darujem, in da se tebi vdanega skazem, ti danes posvetim svoje oči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce, sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati! varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo.

Krajši molitev v skušnjavah.

O Gospa moja! o Mati moja, spomni se, da sem tvoj! Varuj me, brani me, kakor svojo lastnino in posestvo.

(100 dni odpustka dobi, kdor moli zjutraj in zvečer po angeljevem češenju prvo molitvico. Popolnoma odpustek, enkrat v mescu, kadar sprejme sv. zakramente z navadnimi molitvami, kdor jo moli vsaki dan, 40 dni pa za drugo kratko molitvico.)

Večerna molitev.

Sv. Frančiška Salezija.

Moj Bog in moj Gospod! molim te in te hvalim za vse dobro, kar si mi danes zopet dal. Odpusti mi mojo slabost, ker nisem spolnil vsega, kar sem davi sklenil.

Kako sem bil danes zopet tako posveten in mesén v mislih, tako neskerben in raztresen v zunanjih počutkih, tako malo pobožen v molitvah, tako nepreviden v govorjenji, tako neusmiljen do svojega bližnjega, tako nagel v jezi, tako brez ljubezni v obsojevanji, tako hiter v presojevanji svojega bližnjega, tako terd z drugimi, tako mehak do samega sebe, tako razuzdan v svojih nagnjenjih, tako navezan na pozemeljsko, tako nezmeren v veselji in tako maloserčen v skušnjavah, nadlogah in terpljenji!

O Gospod! daj, da obžaljujem svoje današnje pregrehe in pregrehe celega svojega življenja! Očisti mojo dušo s Kervjo, katero si tudi za-me dobrotno prelil. O Gospod, usmili se me!

Moj Bog in moj Gospod! ki nikdar ne počivaš, zatisni mi oči in varuj me nocojšno noč vsih dušnih in telesnih nevarnost.

O Marija, brez madeža spočeta Mati Božja! nikdar ni bilo še slišati, da bi bil kdo zapušen, kdor je pod tvojo brambo pribežal, tebe na pomoč klical, se tvoji prošnji priporočal. S tem zaupanjem navdihnjen k tebi, o devic Devica! pridem k tebi, o Mati, pribežim, pred teboj jaz grešnik zdihujem. Ne zaverzi, o Mati Besede! moje besede, temuč milostljivo me sliši in usliši.

Moj angelj varh! odpusti mi, ker sem te zopet danes velikrat razžalil. Čuj mi tudi nocojšno noč na strani in odvrtačuj od mene vse skušnjave, vse hudo!

Moj patron I. in vsi svetniki, prosite za-me!

Češeno in hvaljeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo! Amen.

Perva sveta maša.

(V čast sv. Rešnjemu Telesu.)

Pripravljanje.

Jezus Kristus! ti prečastiti véliki duhoven! si svojemu nebeškemu Očetu daroval čisti neomadežani dar za nas uboge grešnike. Ti si nam zapustil svoje meso v jed in svojo kri v pijačo; in spomin te tvoje neskončne ljubezni se ponavlja v tvoji sveti cerkvi dan na dan; in ta neprecenjena daritev se bode zopet zdaj tù pred mojimi očmi opravljala. Uči me, o Jezus! da bom pri tej neskončni daritvi pričujoč s tako pobožnostjo, da se vdeležim njenega preobilnega sadu. Nebeški Oča! daj mi pravo pobožnost, da ti darujem z mašnikom tvojega preljubeznivega Sina in ž njim tudi samega sebe popolnoma. Naj me ta daritev prerodi in očisti; naj me doletí kaplja Jezusove Rešnje Kervi in ta naj me zveliča!

O Marija, Mati Jezusova! prosi ti za-me, in svest sem si, da bo ta naj svetejši daritev tudi meni v zveličanje.

Sprosi mi gnado, da me ne motijo posvetne misli, da z zbranim duhom premišlujem svete skrivnosti, da dopadem tebi in tvojemu ljubemu Sinu Jezusu Kristusu. Amen.

Začetek sv. maše.

Jezus, moj preljubeznjivi Zveličar! Po svoji neskončni dobroti me vabiš v svoje svetišče, da bi tukaj počastil tebe, ki si pravi živi Kruh življenja, hrana moji duši. O da bi bilo moje serce čisto, tako, kakor so čisti angelji in svetniki nebeški; kako vesel, kako srečen bi bil. Ali grehi moji, oni me težijo, oni me strašijo. Pa, o moj Jezus! saj skesanega, potertega serca ne boš zaverigel. Lej, serčno jih obžalujem in zaupam na tvoje neskončno usmiljenje; zato se približam ves ponižan tvojemu naj svetejšemu obličju.

O ne zaverzi me, in na prošnje Marije, ki je tvoja in moja preljubeznjiva Mati, in na prošnjo vsih svetnikov me vzemi med svoje služabnike in napolni me s prav gorečo ljubeznijo do tebe! Naj bo moje skesano serce tebi v prebivališče;

potem bom ozaljšán z vsimi čednostmi, vreden častiti in moliti to naj svetejši skrivnost svetega Rešnjega Telesa. Poln zaupanja se ti bližam in ti obljubim, da ti hočem biti vedno zvest in te resnično ljubiti. Ozri se mило na-me in očíšen bom. Naj me prevzame tvoja presladka ljubezen tako, da mi bo pusto in ostudno vse posvetno veselje, ktero me je do zdaj odvráčevalo od tvoje ljubezni; in tako bom ljubil le tebe, se veselil le v tebi. Sliši in usliši me, o moj Jezus! in usmili se me!

Gloria.

S svojim svetim Duhom, o Bog! me napolni, da bom z angeljskimi kori prepeval tvojo čast, da bom deležen veselja in mirú, kterega nam le ti dati zamoreš. Večna slava ti bodi tam v tvojem nebeškem veličastvu! Večna slava pa tudi tukaj na sedežu tvoje neskončne ljubezni — v naj svetejšem Zakramentu! Naj se razširja tvoja čast in slava po vsem svetu! In to češenje tvojega presvetega imena naj zbríše vso nečast, s ktero so te žalili

in te še žaliyo tvoji sovražniki! O naj se jaz nikdar ne družim s tvojim sovražnikom, naj le vedno živim in gorim za tvoje češenje! Podpéraj me s svojo mogočno roko, da ne omagam. Ta nebeški kruh naj me poživlja, naj me krepča, da bom močan zoper vse tvoje sovražnike, in da bom zdaj in vselej tukaj in tamkaj živel le za-te in s teboj vekomaj. Amen.

Molitev.

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. — Spomni se ljubeznjivo vsih naših potreb in potreb vse svoje svete cerkve. Pomagaj po svoji neskončni milosti tudi tistim, za ktere smo dolžni moliti, da bomo vsi tebi zvesti se enkrat veselili s teboj. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha na vekomaj. Amen.

Berilo in evangeli.

O moj predobrotljivi Zveličar! serčna zahvala ti bodi, ker si me zvolil izmed toliko družih, da spoznam tvojo sv. vero, da se smem imenovati in sem tvoj otrok. Zahvalim se ti pa še posebno, ker me nasituješ s svojim sv. Telesom, me napajaš s svojo sv. Rešnjo Kervjo v večno življenje. O daj mi moč, da vedno bolj in bolj spoznam resnice tvoje svete vere, da te vedno bolj in bolj ljubim in tako vreden postanem tvojih svetih obljub. V tvoji sveti veri želim živeti in umreti! tvoj hočem biti vekomaj. Amen.

Vera.

O moj ljubeznjivi Jezus! tvoja sveta vera je tisti zaklad, ktereга moramo vedno in naj bolj skerbno iskati. Za to tvojo sveto vero sem pripravljen dati vse, še celó tudi svoje življenje. Daj mi gnado, da spolnim ta svoj sklep! Pomagaj moji veri! Oživi in ohrani v meni posebno terdno vero v tvojo resnično pričujočnost v tem naj svetejšem Zakramentu; da vidim

in spoznam tvojo neskončno ljubezen do mene, da te potem tudi jaz tako ljubim, kolikor te le kaka stvar ljubiti more. Le tebe, o Jezus! naj želim, le po tebi naj hrepenim, zdaj in vselej in na vekomaj! Amen.

Darovanje.

Ko so se približali zadnji trenutki, ki si jih še preživel med svojimi dragimi učenci, si jim hotel zapustiti veden spomin svoje neskončne ljubezni. In kaj, o moj Jezus! si storil zato? Ločiti se si hotel, pa vendar si hotel vedno biti pri nas! O nezapopadljiva ljubezen tvoja, ki je bila toliko znajdena! Kruh in vino si spremenil v svoje Telo, v svojo Kri! Lej, ljubeznjivi Zveličar! ravno zdaj se zopet obhaja na altarji spomin te tvoje neizrečene ljubezni! tvoj služabnik, tvoj namestnik ponavlja to sv. daritev. O sprejmi dobrotljivo te darove in z njimi tudi naše serca. Skesane in ljubezni goreče sklenemo s to daritvijo, da tebi dopadejo in da gorijo le za tvojo čast. Pripravi si jih ti, kakor tebi dopade; prenovi jih s svojim

sv. Duhom, in sprejmi jih ko prijetni dar, naj ti bodo posvečene na vse večne čase na prošnjo Marije, naše ljube Matere in na prošnjo vsih nebeških prebivavcev. Amen.

Sanktus.

Z angeljskimi kori, z vsimi nebeškimi duhovi se v ljubezni združimo, ter spoznamo neskončno veličastvo tvoje in ti pojemo večno čast in slavo. O Jezus! ki si naše altarje sebi v prebivališče zvolil, sprejmi milostljivo naše češenje tukaj na sedeži svoje ljubezni, svoje milosti, s tistim dopadajenjem, s katerim ga sprejemaš od nebeških prebivavcev tam v nebesih. S tega sedeža blagoslovi nas, svoje otroke, da ti zvesto in vedno služimo, le tebi dopademo. Svet, svet, svet je naš Bog in Gospod v naj svetejšem Zakramentu! Tvoja čast, tvoja slava naj se razlega po vesoljnem svetu vekomaj. Amen.

Pred povzdigovanjem.

O nebeški Oča! sliši in usliši naše ponižne prošnje! Ozri se, o Jezus! mi-

lostljivo na nas in daj zmago svoji ljubljeni nevesti, sv. cerkvi, ktero si si pridobil s svojo lastno Kervjo! Varuj jo, razširi jo med nevernike in krivoverce, spreoberni vse grešnike, daj pravo, sveto gorečnost svojim služabnikom! Stori deležne te svete daritve vse, ki smo tukaj pričujoči, ali ki so z nami v duhu združeni, ali ki so se naši molitvi priporočili, in za ktere smo dolžni moliti. Tvoje zasluženje naj bo vsim tolažba in pomoč. Daj nam gnado, da ti zvesto služimo, da delamo za nebesa in vedno tebe hvalimo, ljubimo in častimo. — O Marija, Kraljica nebes in zemlje! nesi ti te naše prošnje, pa še svoje položi pred sedež svojega ljubega Sina Jezusa Kristusa, in uslišal jih bo. Lej, bliža se, prišel bo na altar. Tje na altar, pred njega, deni vse te prošnje, deni tudi naše serca! O Marija! ako jih ti položiš pred njega, jih bo milostljivo sprejel. Ljubljena Mati, prosi za nas! Amen.

Povzdigovanje.

O Mana nebeška! Jezus v sv. Rešnjem Telesu, tù na altarji pričujoč! Verujem v tebe — upam v tebe — ljubim samo tebe — tvoj sem živ in mertev; zdaj in vekomaj. Spoznam svoje hudobije. Serčno jih obžalujem. O Jezus, ne za-verzi me!

O Rosa nebeška! Jezusova presveta Rešnja Kri! operi me, zveseli me, zveličaj me! O naj te nikdar več ne žalim! Naj te vedno častim in hvalim, ker po tebi mi je došlo rešenje in zveličanje. Naj te časti nebo in zemlja vekomaj. Amen.

Po povzdigovanji.

Zares! strašno bi nehvaležen bil, ako bi še kdaj grešil, o moj Bog! ko vidim in spoznam, koliko si ti storil za-me, koliko in kako me ti ljubiš. O naj tega prav res nikoli več ne pozabim. Naj bo britkost tvojega terpljenja in tvoje smerti vedna bramba moji duši! V tvoje svete rane naj se zatekam! Tvoje presveto Telo in tvoja presveta Kri naj mi bo moč in

edino veselje! Kako bi mogel žaliti še kdaj tako ljubeznjivega Gospoda; kako povračevati toliko ljubezen s svojo gerdo nehvaležnostjo? O moj Jezus! ne pripusti nikdar tega, ter podpiraj moj terdni sklep s svojo vsegamogočno gnado!

Usmili se, o Bog! tudi ubogih duš v vicah. Reši jih iz terpljenja! Pokropi jih s svojo presveto Kervjo, da bo pogашen hudi ogenj, da bodo potolažene njih uboge serca. Operi jih vsega greha in vse kazni, da očišene stopijo pred obličje tvoje, in da tudi prosijo za nas, kakor mi zdaj za-nje prosimo; da se ne zgubimo v tem nevarnem popotvanji, temuč da pridemo vsi srečno v njih družbo — v večno veselje, kjer te bomo ljubili in častili vekomaj. Amen.

Oča naš.

O blagor meni, da te, moj Bog! smem imenovati svojega Očeta! srečen jaz, ker vem, da tudi meni je pripravljen prostor tam v nebesih, kjer ti večno kraljuješ! Kraljuj pa tudi čez naše serca in

vedno gospoduj čez nje, da ti zvesto služimo in ti vselej dopademo. Ne glej, kako smo te žalili! o glej le zasluženje Jezusa Kristusa, ki je Jagnje Božje, zaklano v odpušenje naših grehov. In to Jagnje je zdaj tukaj na altarji! O naj opere njegova predraga kri tudi mene, in naj zbriše vse moje grehe! Amen.

Zavživanje.

O preljubeznjivi Jezus! Umerl si za nas, da mi živimo. Ti nas poživljaš in krepčaš še vedno s svojim presvetim Telesom. Terdno verujem, da si resnično tukaj pričujoč. Ponižno te molim in častim. Nisem vreden, da bi se približal tvoji sveti mizi; pa vendar upam, da me ne boš zaverigel. V duhu saj se sklenem s teboj. Daj mi svojo gnado, svojo pomoč, da premagam vse skušnjave. O moj Jezus! žal mi je; žal mi je; serčno mi je žal, da sem grešil. Pa obljubim ti, da hočem zapustiti ves greh in po svoji moči tudi zadostiti zanj. — O le pridi, le pridi v moje serce! Saj te ljubim in te vedno

bolj ljubiti želim. Nikdar me več ne zapusti. — Marija! o ljubljena Mati, pomočnica moja! prosi za-me! Daj tudi meni Jezusa, kakor si ga dala nekdej Simeonu; in tudi jaz potem rad umerjem, ker smert me bo le preselila iz te solzne doline v mojo pravo domovino. O Marija! o Jezus! Amen.

Konec sv. maše.

Nebeški Oča! sprejmi milostljivo to daritev, kjer sem samega sebe z Jezusom tebi daroval. Odpusti mi, ako nisem bil dovolj pobožen pri tej sv. daritvi; pa dodeli mi gnado, da vedno bolj častim in hvalim to sveto skrivnost.

Ti pa, o moj Zveličar! daruj se vedno za nas uboge grešnike svojemu nebeškemu Očetu, da nam skazuje svojo milost. Preden pa se ločimo od tvojega obličja, še blagoslovi nas, da bodo vse naše dela nam teknile v večno življenje. Tvoji smo, tvoji biti želimo. Amen.

O Marija! blagoslovi nas še ti, da zvesti ostanemo Sinu tvojemu. Ne jenjaj prositi za nas, da se ne pogubimo, temuč

da pridemo srečno k tebi v svete nebesa
in s teboj častimo in ljubimo tvojega in
svojega Boga na vekomaj! Amen.

Druga sveta maša.

(Sv. Alfonza Ligvorijana.)

V imenu Boga † Očeta, in † Sina,
in † sv. Duha. Amen.

Presveta Trojica! v tvojem imenu
hočem biti pri tej sveti in veličastni da-
ritvi, da te po dolžnosti častim in molim.

Božji Zveličar! daj mi skleniti se v
duhu s tvojim mašnikom, da večnemu
Očetu darujem predrago daritev, ki je
dana za moje zveličanje, in dodeli mi
tiste občutljive, kateri bi me bili vnemali,
ko bi bil na Kalvariji pri kervavi daritvi
tvojega terpljenja.

Pristop.

(Ozri se v britkosti svojega serca nā mnoge
grehe, ki si jih storil v svojem življenji. Spomni se
zlasti tistih grehov, kateri te naj bolj ponižujejo.)

Potoži Bogu vso svojo revo in prosi ga, da ti odpusti grehe in da ta sveta daritev skliče Božje preveliko usmiljenje na tvojo preveliko revo.)

O moj Bog! spovem se ti vsih grehov, ki sem jih storil. Vpričo Marije, najčistejši izmed vsih devic; vpričo vsih svetnikov in vsih vernikov spoznam, da sem kriv, da sem silno kriv. Zato prosim Marijo, preblaženo Devico, in vse svetnike, molite za me pri Bogu.

O moj Bog! milostivo usliši moje molitev in dodeli mi odvezo in odpusenje vsih mojih grehov!

Gospod, usmili se nas!

(Obudi v sercu veliko zaupanje v Božjo dobrotljivost, ki ti daje tako gotov pomoček, pri Bogu doseči milost.)

O Bog, stvarnik naših duš! usmili se dela svojih rok. Usmiljeni Oča! bodi milostljiv svojim otrokom. Začetnik našega zveličanja! ki si bil za nas darovan, vdeleži nas zasluženja svoje smerti in drage Kervi, ki si jo za nas prelil.

Preljubeznjivi Zveličar, sladki Jezus! imej usmiljenje z našo revo in odpusti nam naše grehe!

Slava.

(Obudi v sercu veliko željo, skazati Bogu vso čast in bližnjemu vse dobro, kar je v tvoji moči. Veseli se s svetimi angelji vred, da tudi ti spoznaš skrivnost sv. vere. Tvoje serce naj se napolnuje z velikimi in visocimi mislimi od veličastva Božjega in njegovega Sina Jezusa Kristusa.)

Čast Bogu na visokem in mir ljudem na zemlji, ki so svete volje. Hvalimo te, častimo te, molimo te, povišujemo te. Zahvaljujemo se ti zavoljo tvojega velicega usmiljenja.

Bog, nebeški Kralj! Bog, vsega-močni Oča! Gospod, edinorojeni Sin, Jezus Kristus! Gospod, Bog, Jagnje Božje, Sin Očetov! Ki odjemlješ grehe svetá, usmili se nas! Ki odjemlješ grehe svetá, sprejmi našo molitev! Ki sediš na desnici Očetovi, usmili se nas. ker ti sam si svet, ti sam Gospod, ti sam Najvikši, s sv. Duhom, v veličastvu Boga Očeta! Amen.

Molitev.

Dodeli nam, o Gospod! po prošnji Marije, prečiste Device, in svetnikov, ktere častimo, vse gnade, ki te jih mašnik, tvoj služabnik, prosi za-se in za nas. Ž njim

združen molim za vse tiste, za ktere sem dolžan moliti, in te prosim, o Gospod! daj meni in vsim pomoč, ki je potrebujemo, da kdej dosežemo večno zveličanje, v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.

Berilo.

(Misli si, da živiš v času očakov in prerokov, ki so neprenehoma zdihovali po Odrešeniku. Imej tudi njih hrepenenje, obudi v sebi njih željo in tiste čutila, ktere so takrat oni imeli. Tudi ti čakaš ravno tistega Zveličarja; ali ti si veliko srečnejši, kakor oni, zakaj gledal ga boš pričujočega.)

O moj Bog! med toliko in toliko ljudmi, ki živé v nevednosti, si me poklical k spoznanju prave vere. Glej, z vsim srcem sprejemem tvojo Božjo postavbo; z vsim spoštovanjem poslušam, kar si nam oznanoval po svojih prerokih, in vse to sprejemem s tisto pokornostjo, ki sem jo dolžan besedi Božji, in veselim se iz vsega serca, da so se spelnile te obljube.

O moj Bog! zakaj ni moje serce enako sercu svetnikov stare zaveze? Zakaj nimam enake želje, tebe spoznati in

častiti, kakoršno so imeli očaki in preroki? Zakaj nimam serčne želje apostelnov, tebe ljubiti, ter samo le tvoj biti?

Evangelii.

(Evangelii, ki ga boš zdaj poslušal, naj ti bo pravilo tvoje vere in tvojega obnašanja, pravilo, ktero nam je dal sam Jezus Kristus in ktero smo obljubili spolnovati s kerstno obljubo, — pravilo, zoper ktero se velikrat pregrešimo in po katerem bomo kdej sojeni ostro in brez usmiljenja.)

O moj Bog! ne bodo me učili mojih dolžnost preroki, ampak tvoj edinorojeni Sin sam. Njegova je beseda, ki jo bom zdaj slišal. Ali kaj mi bo pomagalo, o Jezus! če tudi verujem, da je tvoja Beseda, če pa vender ne ravnam svojih del po tem spoznanji? Kaj mi bo pred tvojim sodnim stolom pomagalo, da imam vero, če pa nimam dobrih del, ki izhajajo iz ljubezni do tebe?

Verujem, o moj Bog! in vender živim, kakor ko bi ne veroval, ali kakor da bi veroval drugemu evangeliju, kateri je tvojemu naravnost nasproti. O moj Bog! ne sodi me, ker so moje dela vedno

nasprotne moji veri. Verujem, o moj Bog! daj mi moč in serčnost, da bom tudi spolnoval, kar verujem. Saj bo vsa ta čast tebi šla, o moj Jezus!

Vera.

(Poterjui se zdaj v sv. veri. Karkoli nam svéta cerkev verovati zapoveduje, se opéra na besedo Božjo; je po prerokih oznanjeno, v svetem pismu razodeto, s čudeži poterjeno, v nezmotljivi sveti katoliški cerkvi shranjeno, po svetih mučenikih spričano in po vsih pravih kristjanih, ki se zvesto deržijo naše svête vere, poočiteni.)

Verujem v enega Boga, Očeta vsega-mogočnega, stvarnika nebes in zemlje, vsih vidnih in nevidnih reči, in v enega Gospoda Jezusa Kristusa, Sinu Božjega, edinorojenega, kateri je rojen iz Očeta od vekomaj, kateri je Bog od Boga, luč od luči, pravi Bog od pravega Boga, ki je rojen in ne storjen, kateri je z Očetom enega bitja, po katerem je vse vstvarjeno, kateri je zavoljo nas ljudi in zavoljo našega zveličanja z nebes prišel (tukaj se pripogni z desnim kolenom) in je meso na-se vzel po sv. Duhu iz Marije Device in se včlo-

večil. Tudi je bil križan za nas pod Poncijem Pilatom, je terpel, umerl in bil v grob položen. Tretji dan pa je vstal od smerti po besedah pisem. Šel je v nebesa. Sedi na desnici Očetovi in bo spet prišel s častjo sodit žive in mertve; njegovemu kraljestvu ne bo konca. Verujem v svetega Duha, Gospoda in oživljavca, kateri se iz Očeta in Sina izhaja, kterega z Očetom in Sinom vred in enako molimo in častimo; kateri je po prerokih govoril. Verujem eno, sveto, katoliško in apostoljsko cerkev. Spoznam en kerst v odpuščenje grehov. Verujem vstajenje mertvih in prihodnje življenje. Amen.

Darovanje.

(Spomni se nezapopadljive sreče, ki ti je došla, ker moreš v tej daritvi Boga naj bolj popolnoma častiti, se mu tako zahvalovati, da je tvoja zahvala enaka njegovim darém, ker moreš svoje grehe izbrisovati, ter za-se in za druge vse gnade prejeti, ki jih le potrebuješ. Dobro obračaj vse drage trenutke tega milostnega časa.)

Neskončno sveti Oča, vsegamogočni, večni Bog! če ravno sem celo nevreden pred-te priti, se vender predrznem, tebi

ta čisti dar po mašnikovih rokah darovati s tistim namenom, s katerim je naš Gospod Jezus Kristus postavil to sveto daritev, in ki ga še zdaj ima, ko se vnovič na tem altarji za nas daruje.

Darujem ti ta dar, da spoznam tvoje naj viši gospodstvo čez mé in čez vse stvari; darujem ti ga v izbrisanje svojih grehov in v zahvalo za vse dobrote, katere si mi tako preobilno delil.

Darujem ti poslednjič, o moj Bog! ta visoki dar, da od tvoje neskončne dobrote za-se, za svoje rodovince, dobrotnike, prijatle in neprijatle dobim tiste drage zveličavne gnade, ki se morejo grešnikom dati samo zavoljo zasluženja Jezusa Kristusa, kateri le sam se sme imenovati pravični, in ki je hotel za nas vse biti spravna daritev.

Spomni se tudi, o Gospod! vsih vernih duš, in zavoljo zasluženja svojega Sina jim daj kraj hladú, luči in mirú. Skaži milost, o moj Bog! svojim in mojim sovražnikom. Usmili se vsih nevernikov, vsih krivovercev in vsih grešnikov. Blagoslovi nje, kateri me preganjajo; in

odpusti mi moje grehe, kakor jim tudi jaz odpustim vse, karkoli mi hudega delajo, ali bi mi radi delali.

Predglasje.

(Vzdigni se v duhu v nebesa k sedežu Božjemu. Časti tamkaj Gospoda v sv. strahu pred njegovim neskončnim veličatvom, in hvali ga z angeli in kerubini, kateri obdajajo sedež Božji. — Glej, bliža se srečni trenutek, ko bode Kralj angeljev in ljudi na altar prišel!)

O moj Bog! daj mi svojega svetega Duha, loči moje serce od vsih pozemeljskih stvari, da bom le na-te mislil! O kako zelo sem dolžan, te vselej in povsod hvaliti, o Bog nebes in zemlje, neskončno veliki Gospod, vsegamogočni, večni Oča!

O moj Bog! res je dolžnost, prav in dobro je, da se z Jezusom Kristusom sklenemo in te neprenehoma molimo. Po njem časté zveličani duhovi tvoje veličastvo, po njem ti hvalo dajejo nebeške moči in se tresejo svete groze. Dodeli nam, o Gospod! da svojo slabo hvalo združimo s hvalo svetih angeljev in da z njimi sklenjeni veseli glas ženemo:

Svet.

Svet, svet, svet je Gospod, Bog vojskinih trum! Nebo in zemlja ste polni njegovega veličastva! Čast tebi na visokem! Češen bodi, ki pride v imenu Gospodovem! Čast tebi po višavah!

Tiha maša.

(Pomisli, kako bo Jezus zdaj prišel na altar, kakor na prestol neskončne milosti, kjer smeš tudi ti vpričo biti, da potožiš Jezusu vse potrebe, da ga prosiš in vse od Boga prejmeš. Ali nam bo pač Bog še kaj odrekel, ker nam je dal svojega edinorejenega Sina?)

Ponižno te prosimo, premilostivi Oča! po Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, Gospodu našem, sprejmi in posveti te prečiste darove, ktere ti darujemo za tvojo sveto katoliško cerkev, da ji mir daš, jo varuješ, v edinosti ohraniš in po vsem svetu vladaš; pa tudi za tvojega služabnika, našega papeža I, in našega škofa I, in za našega cesarja I, in za vse, kateri se derže prave katoliške in apostolske vere.

Prav posebno ti priporočujemo, o Gospod! vse, za ktere smo dolžni moliti;

vse, kateri so pri tej presveti daritvi pričujoči, zlasti pa I. I. In da ti bo naše češenje še bolj všeč, bodi združena naša molitev z molitvijo prečiste Device Marije, Matere našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa; bodi združena z molitvami vsih tvojih aposteljnov in mučencev in vsih svetnikov tvoje veličastne cerkve v nebesih. O moj Bog! da bi jaz zdaj imel tisto gorečo željo, s katero so sv. očaki hrepeneli po prihodu Mesijevega! o da bi vendar imel njih vero in ljubezen! Pridi, moj Gospod Jezus, preljubeznjivi Odrešenik sveta! pridi in stori naj večji skrivnost. Glej! Jagnje Božje kmalo pride, ki odjemlje grehe svetá.

Povzdigovanje.

(Glej, tvoj Zveličar in Sodnik Jezus Kristus pride na altar. Molči nekoliko časa in čudi se temu, kar se na altarju godi. Ponovi gorečnost in prepusti serce čutilu spoštovanja, zaupanja in otročjega strahu Božjega.)

Včlovečena Beseda! Gospod Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek! verujem, da si tukaj pričujoč. Molim te z vso ponižnostjo svojega serca, ljubim te

iz vsega serca; in ker danes iz ljubezni k meni prideš, se ti tudi jaz hočem vsega posvetiti.

Češena bodi, predraga Kri! ki si jo ti, o moj Jezus! prelil za vse ljudi. Upam, da tudi za-me ni bila zastonj prelita. Daj mi gnado, vdeležiti se zasluženja, ktero si mi s prebitko smertjo pridobil. Preljubenzivi Jezus! glej, svoje serce ti darujem v zahvalo za neskončno dobroto, ki te je nagnila, da si iz ljubezni do mene življenje daroval svojemu nebeškemu Očetu.

Sklep tihe maše.

(Poln ljubezni premišluj svojega Jezusa na ajtarji, premišluj skrivnosti, ki jih tukaj ponavlja. Daruj mu serce in telo. Daruj se vsega nebeškemu Očetu in prosi ga, naj milostivo sprejme molitve, ktere mu ta preljubi Sin za-te opravlja. Moli tudi ti za druge.)

O moj Bog! kolika bi bila pač moja nehvaležnost, ko bi vnovič v greh privolil, od kar sem vidil, kar se je tukaj zdaj godilo. O moj Bog! nikdar ne smem pozabiti, česar si me opomnil po tej visoki skrivnosti, namreč bolečin, ki si jih

prestal v svojem terpljenji. Nikdar ne smem pozabiti, da je tvoje ranjeno telo, da je tvoja za-me prelita kri na tem altarji resnično pričujoča. Glej, neskončno veličastni Bog! zdaj ti resnično darujem čisti, sveti in brezmadežni dar, ki si nam ga ti sam hotel dati in ki so bile vse druge daritve le njegova slaba predpodoba. O veliki Bog! tukaj je resnično več, kakor v vsih daritvah, ktere so ti darovali Abel, Abraham in Melkizedek. Edina daritev, vredna tvojega altarja, je naš Gospod in tvoj Božji Sin Jezus Kristus, nad katerim imaš vse dopadajenje od vekomaj.

Ponižno te prosimo, vsegamogočni Bog! naj bodo vsi, kateri se z ustmi ali srcem vdeležujejo te presvete daritve, s tvojimi dobrotami napolnjeni. Dodeli, o moj Bog! da bodo tudi duše vernih, ki so zaspali v miru sv. cerkve, teh tvojih dobrot deležne, zlasti I. I. — O Gospod! zavoljo te daritve jih reši vsega terpljenja. Neskončno milostivi Bog! tudi nam grešnikom, ki smo tvoji služabniki in upamo v tvoje veliko usmiljenje, daj gnado, da se bomo kdej združili s tvojimi svetimi

aposteljni in mučenci in z vsimi svetniki, da te bomo z njimi združeni vse večne čase ljubili in hvalili.

Oča naš.

(Zdaj smo z Jezusom vnovič na Kalvarii, — Ostanimo pod križem v serčnem žalovanji, kakor Marija Magdalena, v zvesti ljubezni, kakor sveti Janez, s terdnim upanjem svojega Zveličarja, enkrat v veličastvu gledati, kakor drugi učenci. Ozirajmo se sem ter tje od daleč na nje in objokujmo svoje grehe, kakor sv. Pavel.)

O moj Bog! kako srečen sem, da si ti moj Oča! O, kako me razveseljuje misel, da bodo nebesa, kjer zdaj ti kraljuješ, kedej tudi moje prebivališče! Vladaaj, o Gospod! vse serca in voljo vsih ljudi. Daj svojim otrokom dušno in telesno hrano. Glej, jaz odpustim vsim ljudem iz vsega serca, odpusti tudi ti meni. Poterduj me v skušnjavah in podpéraj me v terpljenji tega revnega življenja; varuj me posebno greha, naj večega zlega. Amen.

Jagnje Božje.

(Bog, ki je tako veličasten v nebesih, tako mogočen na zemlji in tako strašan v peklu, je na

altarjih, kakor pohlevno in milostljivo jagnje. Pride pa izbrisovat grehe vsih in zlasti tvoje. Kako močno naj ti povišuje ta misel zaupanje, kako močno naj te tolaži !)

Jagnje Božje! ki si bilo za-me za-klano, usmili se me!

O presveta daritev, ki si bila darovana za moje zveličanje, reši me!

Božji Srednik, dobodi mi milost pri svojem Očetu, svoj mir mi daj!

Obhajilo.

(Za duhovno obhajilo obudi vnovič vero v pričujočnosti Jezusa Kristusa. Obžaluj tudi svoje grehe in imej goreče želje, svojega Zveličarja z mašnikom v svoje serce sprejeti. Prosi Jezusa, da to hrepenenje milostivo sprejme in se s podelitvijo svojih gnad s teboj sklene. Ako pa hočeš v resnici sveto Obhajilo sprejeti, moli obhajilne molitve, ki jih zadaj nahajaš.)

O moj preljubeznjivi Jezus! kako rad bi bil med tistimi srečnimi kristjani, ki smejo vsaki dan k tvoji mizi pristopiti!

O kako dobro bi bilo za-me, o moj Jezus! ko bi te smel zdaj v svoje serce sprejeti, da bi te po dolžnosti počastil in ti potožil svoje potrebe in se vdeležil gnad, ki jih deliš njim, ki te resnično

prejmejo! Ker pa zdaj nisem vreden te milosti, o moj Bog! pridi ti moji veri na pomoč. Odpusti mi vse grehe, zakaj, glej! studim jih iz vsega serca, ker jih ti sovražiš.

Sprejmi mojo resnično željo, s teboj se skleniti. Očisti me z žarkom svoje gnade in daj, da te bom smel skorej v svoje serce sprejeti. Zdaj te pa prosim, o moj Bog! dodeli mi tiste gnade, ktere po mašnikovem obhajilu dobivajo vsi verni, kateri so pri tej sveti daritvi.

O moj Bog! pomnoži po tem pre-svetem Zakramentu mojo vero, poterdi moje upanje, očisti v meni ljubezen, ki jo imam do tebe; daj, da bom le po tebi hrepenel, da bom le za-te živel. Amen.

Poslednje molitve.

(Skerbi, da boš prinesel Jezusu dar za dar. Daruj mu tedaj iz ljubezni do njega samega sebe, lastno ljubezen, strah pred ljudmi, vso nevoljo in vse nagnjenja, ki te zadržujejo v spolnovanji tvojih dolžnost.)

O moj Bog! ti prideš darovat se za moje zveličanje; glej! tudi jaz se hočem darovati za tvojo čast. Glej, tvoja daritev

sem, ne prizanašaj mi. Radovoljno hočem sprejeti vse terpljenje, katero mi boš poslal. Vse nadloge hočem sprejeti iz tvojih rok in jih skleniti s terpljenjem svojega Jezusa! Poslednjič terdno sklenem, naj manjši greh sovražiti in se ga varovati, zlasti pa se ogibati tistih grehov, v katere me hudo nagnjenje naj močnejše vabi. O moj Bog! tvoje zapovedi hočem zvesto spolnovati, in raji vse zgubiti in preterpeti, kakor le eno tvojih zapoved prelomiti.

Mašnikov blagoslov.

O moj Bog! blagoslovi te svete sklepe! blagoslovi nas vse z roko svojega mašnika, in daj, da bo tvoj blagoslov vedno nad nami.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina in sv. † Duha. Amen.

Poslednji evangeli.

O Božja Beseda! edinorojeni Sin Boga Očeta, prava Luč svetá, ki si z nebes prišel in nam pot tje pokazal; nikar ne pripusti, da bi bil enak nesreč-

nemu ljudstvu, ki te ni hotelo spoznati Mesija. O moj Bog! nikar ne pripusti, da bi tako oslepel, kakor oni nesrečni, ki so raji hoteli biti sužnji hudobnega duha, kakor pa otroci Božji, v ktere si jih hotel preroditi.

Včlovečena Beseda! molim te z vso ponižnostjo. Le v tebi je vse moje upanje, in zvesto pričakujem, da, ker si moj Bog, in sicer Bog, ki se je včlovečil za voljo našega zveličanja, mi boš dal gnade, ki jih potrebujem v svoje posvečenje tukaj na zemlji, da te bom kdej vso večnost v nebesih imel. Amen.

Spovedne molitve.

(Sv. Alfonza Ligvorijana.)

(Misli si, da je ta spoved poslednja v tvojem življenji. Pripravljaj se za njo, kakor človek, kateri je na smertni postelji in že prav blizu groba. Prosi Boga, naj ti pomaga vest dobro izprašati in naj ti razsvetli um, da boš svoje grehe prav spoznal.)

O Bog in Oča vse svetlobe! razsvetlil si vse ljudi, kateri pridejo na ta svet, pošlji vendar v mojo ubogo serce žarek svete ljubezni in pravega kesanja, da bom mogel zoper tebe storjene grehe prav spoznati, obžalovati in se jih izpovedati.

Ti pa, Mati mojega Boga! ki si tolikanj ljubeznjiva vsim grešnikom, kateri želé svoje grehe resnično obžalovati, stoj mi na strani s svojo milostjo in gnado, ki vse premore, ti, o Marija! moje edino upanje za Bogom!

Moj sveti angelj varh! pomagaj mi s svojo pomočjo spoznati vse razžaljenja, katerih sem se zoper svojega Boga krivega storil. Vi svetniki in izvoljenci nebeški! prosite zame, da obrodim vreden sad pokore. Amen.

Klicanje k sv. Duhu.

Grešnik sem, o moj Bog! Nisem spolnil, kar sem ti bil obljubil pri zadnji spovedi. Zopet sem se povernil v poprejšnje grehe, in morebiti sem še veliko drugih grehov storil. O moj Bog! kako zelo me vest peče! zopet moram klicati v tvoje neskončno usmiljenje. Rad bi iz vsega serca se danes spreobernal, rad bi zopet dobil tvojo ljubezen; ali sam iz sebe nič dobrega ne premorem. Zato prosim tebe, o sveti Duh! tvoje božje pomoči. Razsvetli me, da vse svoje grehe spoznam in si jih ne zakrivam. Spreoberni mi serce, da svoje grehe iz serca studim in terdno sklenem, resnično poboljšati se. Poterdi me, da pri spovedi vse storjene grehe odkritoserčno razodenem, iz napčne sramožljivosti nič ne zamolčim ali ne prikrijem, in da tako vreden sad pokore obrodim. O sveti Duh vsih milost! ne verzí prošnje nesrečnega grešnika. Prosim te po Jezusu Kristusu, Gospodu našem, usliši mojo molitev! Amen.

Kratko izpraševanje vesti.

Ali sem radovoljno imel, ali privolil

v misli:

Nečimerne — napuhnjene — nečiste —
poželjive — nevošljive — škodoželjne — ne-
poterpežljive — jezne — maševavne — na-
tolcevavne — s prederzno sodbo — žalivne
— bogokletevske — dvomljive v veri?

v besede:

Poželjive — nečimerne — ošabne —
prevzetne z bahanjem — lažnjive s krivo
prisego — jezne — prepirljive s preklinja-
njem in rotnjem — bogokletevske — oprav-
ljive — obrekljive — zaničevavne — za-
sramovavne — prilizevavne — zapeljive —
nesramne — pohujšljive?

v djanja:

Postopati — čas slabo obračati — za
denar igrati — pri igri kregati se — golju-
fati — dolžnosti zanemarjati — dolžno mo-
litev ali dobro delo opustiti — sveto mašo,
pridigo zamujati — nedelje in praznike slabo
obračati — pri molitvi iz lenobe raztresen
biti — post prelomovati — zanikernost v
opraviilih — bližnjemu škodovati — napuh-

njen, gizdav biti — neusmiljenje do ubozih — nečistosti s seboj ali z drugimi delati — jeze ne zatirati — nezmerno jesti in piti — — nevošljivost — lenoba v službi Božji — tujega blaga ne poverniti — bližnjemu vse škode ne popraviti — nepokoršina do staršev in prednikov — druge zapeljevati ali pohujševati — tujih grehov se vdeleževati.

Pred spovedujo k Jezusu in Mariji.

Molitev sv. Alfonza.

O moj Jezus! toliko si terpel, vso svojo Kri in svoje življenje si dal, da bi te ljubil. Jaz pa, da bi stregel svoji lastni ljubezni, sem ti to le z nehvaležnostjo povračeval. Oh! kolikrat sem se od tebe obernil in zgubil tvojo gnado. Vedel sem sicer, da me grehi pred teboj ostudnega delajo, oh! vedil sem, pa sem jih vender storil! O moj preljubi Odrešenik! ozdravi me zavoljo drage kervi, ki si jo za-me pretil. „Prosimo te tedaj, pridi na pomoč svojim služabnikom, ktere si z drago kervjo odrešil!“

Žal mi je iz vsega serca, da sem tvojo neskončno dobroto razžalil. O moj Bog! pomnoži mi to žalost, to kesanje.

Daj mi tako žalost zavoljo mojih grehov, da bom do smerti obžaloval, ker sem tebe žalil. Ko bi mogel zdaj umreti, bi te nič več ne mogel ljubiti. O moj Bog! ker mi še priložnost daješ, ljubiti te, te hočem resnično ljubiti, in nič drugega nočem ljubiti, kakor le tebe. Ljubim te, moja naj viši dobrota lju bim te iz vsega serca; in ker te ljubim, ti darujem vso svojo voljo. Daj mi gnado, da te bom v prihodnje zmiraj ljubil, in potem stori z menoj in ukazuj z menoj, kakor ti je všeč. Zakaj, glej! vse sprejemem. Daj mi gnado, da v vsih skušnjavah, v vsih nevarnostih se k tebi zatekam in le pri tebi pomoči išem.

O Marija, Mati moja! dobodi mi to gnado, da se v skušnjavah vselej k Bogu in k tebi zatekam, ker pri Bogu vse premoreš.

Spomni se, o preusmiljena Devica!
i. t. d. (kakor stran: 116.)

Molitev.

Papeža Pija VI.

O Bog! ki ti je lastno usmiliti se vselej in prizanesti, ne glej na število in hudobijo mojih grehov, ampak na velikost svojega usmiljenja. Oh, ne zaverzi potertega in ponižanega serca! S tvojo pomočjo hočem svoje življenje poboljšati, vseh nevarnost in grešnih priložnost ogibati se; celó raji umreti, kakor še kdaj grešiti. Pokori me, o Bog in Gospod! ki sem te tolikrat in tako zelo razžalil; pokori me, kakor ti je všeč — vse sem zaslužil. Le to te prosim po tvojem preljubem Sinu, ki je umerl za nas grešnike, nikar me ne zaverzi na vekomaj spred svojega obličja; ne odreci mi gnade, še v tem življenji vreden sad pokore obroditi, da enkrat v nebesih z vsimi svetimi spokorniki tvoje preveliko usmiljenje vekomaj hvalim in častim. Amen.

Po spovedi k Jezusu.

Molitev sv. Alfonza.

Moj Bog! dovolj dolgo si me prenašal. Ne boš dalje na-me čakal. Vsega se ti darujem. Tolikrat si me že opominjal, svetu odpovedati se in le tebe ljubiti; tudi danes me kličeš. Glej, tukaj sem, sprejmi me v svoje naročje; zdaj se ti dam popolnoma vsega. O čisto Jagnje! ki si se na križi na Kalvarii za-me darovalo; očisti me ti poprej s svojo kervjo, odpusti mi vse razžaljenja, ki sem ti jih prizadel, in vnemi me potem s svojo sveto ljubeznijo. Ljubim te čez vse, ljubim te iz vsega serca! Kaj bi pač še na zemlji najdel, kar bi bilo bolj vredno moje ljubezni, kakor ti? Kdo me je na zemlji bolj ljubil, kakor ti? — Mati Božja, moja besednica Marija! prosi za-me in stori, da resnično in za vselej poboljšam svoje življenje. V tebe upam. Amen.

Molitev k Materi Božji.

Sv. Anzelma.

Hvaljen bodi Gospod Bog, ki me je opral v kervi svojega Sina in je na tvojo priprošnjo, o Marija! raztergal vezi mojih grehov, ki so mi zdaj odpušeni! Zdaj smem v miru iti. Vsi ljubi svetniki naj s teboj vred namesto mene Boga neprenehoma časté in hvalijo zavoljo njegove dobrotljivosti in njegovega neskončnega usmiljenja. Oh! ko bi mogel zdaj z opravljanjem svoje pokore Gospoda ravno tako neskončno častiti in veseliti, kakor sem ga s svojimi grehi onečastil in razžalil! O presveta Devica! ki si tako neizrečeno dopadljiva v očeh Najvišega, združi moje zadostovanje z neskončno vrednim zadostanjem svojege Sina Jezusa Kristusa, in pokaži ga s svojim obilnim zasluženjem očem Božje pravice. Sprosi mi gnado, da obrodim vreden sad pokore. Sveta Marija! sprosi mi pri svojem ljubem Sinu dobrega duha in modrost svetnikov, da bo moje življenje po vseh postavah in zapovedih Božjih brez graje. Amen.

Molitev sv. Frančiška Salezija.

O Bog, usmili se me zavoljo Jezusovega zasluženja!

Moj Bog! stopim pred tebe, ves ubog in brez vsega zasluženja. Nič nimam, s čimur bi ti mogel zadostiti za svoje pregrehe. Pa darujem ti zasluženje Jezusa, tvojega ljubega Sina, katero je neskončno večji, kakor vse razžaljenja, ktere smo ti jaz in vsi drugi ljudje kdej prizadjali. Večni Oča! darujem ti ceno rešenja, katero je Jezus Kristus umirajoč na križi za-me dal.

O Gospod! glej na Jezusovo obličje, sliši glas njegove kervi, ki prosi za-me usmiljenja. In če moje oči zdaj nimajo solzá za objokovanje mojih grehov, pa glej na solzé svojega edinorojenega Sina in na vse kervave kaple, ki jih je v življenji in ob smerti za-me prelil.

Odpusti mi tedaj, o moj Bog! moj napuh in mojo nečimernost zavoljo neizrečene ponižnosti svojega preljubega Sina. Zavoljo njegove presvete resnice in ljubezni mi odpusti vso hudobijo, in zavoljo

njegove popolnoma ubožnosti vso lakomnost. Zavoljo deviške čistosti njegovega telesa mi odpusti vso nečistost mojega serca in mojih počutkov. Zavoljo lakote in žeje, katero je terpel v pušavi in na križi, mi odpusti vso nezmernost in samogoltnost. Zavoljo sladke krotkosti in pohlevnosti brezmadežnega Jagnjeta mi prizanesi, kar sem se pregrešil z jezo, z upornostjo in z maševanjem. Zavoljo njegovega skerbneza prizadevanja in truda za moje zveličanje mi odpusti vso lenobo in mlačnost. Zavoljo vsega njegovega zaslужenja in zavoljo njegovih neskončnih popolnamost mi odpusti brezštevilne pomanjkljivosti in pomote moje. Amen.

Obhajilne molitve.

Božje čednosti.

Vera.

Verujem v tebe, pravi trojedini Bog, Oča, Sin in sveti Duh! kateri si vse vstvaril, kateri vse ohraniš in vladaš, kateri dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, da se je Sin Božji včlovečil, da nas je s svojo smertjo na križi odrešil, in da nas sveti Duh s svojo gnado posvečuje. Verujem in terdim vse, kar si ti, o Bog! razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni oznanovali in kar nam sveta, rimska, katoliška cerkev zapoveduje verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog! večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. O Bog, pomnoži mojo vero.

Upanje.

Upam in se zanesem na tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog! da mi boš po neskončnem zasluženji svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa v tem življenji spoznanje, pravo obžalovanje in odpušenje mojih grehov, po smerti pa večno zveličanje dal in dodelil, tebe od obličja do obličja gledati, ljubiti in brez konca uživati. Upam tudi od tebe potrebnih pripomočkov, vse to doseči. Upam to od tebe, ker si ti to obljubil, kateri si vsegamogočen, zvest, neskončno dobrotljiv in usmiljen. O Bog, poterdi moje upanje!

Ljubezen.

O moj Bog! ljubim te iz vsega svojega serca, čez vse, ker si naj večí dobrotá, neskončno popolnoma in vse ljubezni vreden. Ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vsih stvari neskončno dobrotljiv. Želim iz vsega serca, da bi te ravno tako ljubil, kakor so te tvoji naj zvestejši služabniki ljubili in te še ljubijo.

Z njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolnoma ljubezen; povikšaj jo v meni, o dobrotljivi Gospod! bolj in bolj. Ker te tedaj resnično in iz serca ljubiti želim in si zavoljo tega veliko prizadevam, mi je iz serca žal, da sem tebe, svojo neskončno dobroto, katero čez vse ljubim, tebe svojega stvarnika, odrešenika in posvečevavca razserdil. Žal mi je, da sem grešil, da sem tebe, svojega vsegamogočnega Gospoda, svojega naj boljšega Očeta, razžalil. Terdno sklenem, vse grehe in vse grešne priložnosti zapustiti, storjene grehe čezdalje bolj obžalovati in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ne ravnati. Vzemi me spet za svojega otroka in dodeli mi gnado, ta svoj sklep dopolniti. Prosim te po neskončnem zasluženji tvojega Božjega Sina, našega Gospoda in Zveličarja, Jezusa Kristusa. Amen.

Cerkvena molitev.

O predobrotljivi Jezus Kristus! jaz grešnik se nič ne zanašam na svoje lastno zasluženje, ampak zaupam v tvojo milost in dobroto ter s strahom in trepetom pri-

stopim k mizi tvoje presladke večerje. Serce in telo imam namreč z mnogimi grehi omadežano, duše in jezika ne skerbno zavarvanega. O milostni Bog! o grozno Veličanstvo! v britkostih tedaj jaz revež pribežim k tebi, studencu usmiljenja. K tebi hitim, ki potrebujem zdravja. Pod tvojo brambo se podam, in ker pred teboj Sodnikom ne morem obstati, te Zveličarja imeti zdihujem. Tebi, o Gospod! svoje rane pokažem, tebi svojo revšino odkrijem. Vem, da so moji grehi mnogi in veliki, zavoljo katerih se bojim; upam pa v tvoje usmiljenje, ktero nima konca. Ozri se tedaj name z milostljivimi očmi, o Gospod Jezus Kristus, večni Kralj, Bog in človek, ki si se dal križati zavoljo nas ljudi. Usliši me, ki v te zaupam; usmili se me, ki sem poln revšin in grehov, ti, čigar studenec usmiljenja se nikoli ne usuši. Bodi češena, o zveličavna daritev, za-me in za ves človeški rod na križi darovana. Bodi češena, blaga in predraga Kri, ki si tekla iz ran mojega križanega Gospoda Jezusa Kristusa, in omivaš grehe vesoljnega sveta! Spomni se, o Gospod!

svoje stvari, ki si jo s svojo kervjo odkupil. Žal mi je, da sem grešil; želim popraviti, kar sem hudega storil. Vzemi tedaj od mene, o premili Oča! vse moje grehe in hudobije, da na duši in na telesu očišen, morem vredno okušati Presveto. Dodeli, da ta sveta daritev tvojega Telesa in Kervi, ki jo jaz nevredni prejeti mislim, mi vse moje grehe zbriše, me vsih pogreškov popolnoma očisti, vse nesramne misli od mene odžene in vse dobre občutljeje v meni poživi, tebi dopadljive dela obuduje, pa tudi dušo in telo zoper zalezbe mojih sovražnikov prav močno brani. Amen.

Marija, prečista Devica! angelj varh in vsi svetniki in svetnice Božje! pridite mi na pomoč, da bom sveto Rešnje Telo vredno prejel.

Zdihljeji k Jezusu.

Presladki moj Jezus! ti sam me kličeš: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.“ (*Mat. 11, 28.*) Težko, željno me pričakuješ v tem presvetem Zakramentu.

Lej, o moj Jezus! že sem tukaj! Sprejmi me in s sveto ljubeznijo me naveži na-se!

Presladki moj Jezus! ti prijatelj naših duš! Lej! pred tvojimi durmi sem in terkam. O ne zapéraj mi jih zavoljo mojih pregreh, saj mi je žal; obžalujem jih zavoljo tvoje ljubezni iz vsega serca. Odpovem se vsim nečimernostim in želim tega sveta.

Presladki moj Jezus! ti blišoba večnega Očeta, ti naj lepši med človeškimi otroci, angelji se veselijo tvojega pogleda; pri tvojem ljubeznjivem sercu, ki je bilo s sulico prebodeno, te prosim, odvzemi mojemu sercu vse, kar ne dopade tvojim prečistim očém, in ti sam ga pripravi, da bo prijetno stanovanje tebi, vredno tvoje neskončne lepote.

Presladki moj Jezus! po tebi hrepnijo vse tebe ljubijoče duše. Oh, vnemi tudi moje, tebi darovano serce z ognjem svoje ljubezni; pogasi v njem vse pozemeljsko poželenje, ter ga napolni s svojim Duhom, da bom v resnici reči zamogel: „Živim, toda ne jaz; živi pa v meni Kristus.“ (*Gal. 2, 20.*)

Presladki moj Jezus! ti mi velelaš, da ne smem prazen priti pred obličje tvoje. Pa kaj ti hočem dati? Vzemi te darove, ktere mi je dala tvoja dobrota: moje dušne moči, moj spomin, moj um, mojo voljo; od zdaj naj bodo tebi posvečeni. Jezus! nič naj ne ljubim, kakor le tebe; v vsem naj se zgodi ne moja ampak tvoja sveta volja!

Presladki moj Jezus! vstvari mi čisto serce, da vredno prejmem tvoje presveto Telo, tvojo predrago Kri; da bom tako v ljubezni s teboj sklenjen, da bom v resnici reči zamogel: „Ne smert, ne življenje, ne kaka druga stvar me ne bo ločila od ljubezni Božje, ki je v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.“ Amen.

O preblažena Devica Marija! o sveti Jožef! in ti moj zvesti angelj varh, in ti moj izvoljeni patron sv. I.! pojdite z menoj k Gospodovi mizi, poravnajte s svojim zasluženjem moje pomanjkljivosti, da bom vredno prejel Jezusa; prosite ga gnad, ktere so meni naj bolj potrebne, da ga bom kdej z vami vred od obličja do obličja gledal in vžival, hvalil in častil. Amen.

Po sv. Obhajilu.

(Po spisih sv. Frančiška Salezijana in Alfonza Ligvorijana.)

O neizmerna Ljubezen, preponižni Jezus, skriti Bog! molim te, ki v meni prebivaš. Preslabo je eno serce — te ljubiti, premalo en jezik — te hvaliti.

O moj Odrešenik, koliko hvaležnost sem ti dolžan, da mene, revno stvar, tako prečudno obišes? Nobene manjši ne, kakor da se tebi darujem in te goreče prosim, odsihmal le ti sam živi v meni.

O Ljubezen, o naj svetejši Ljubezen! Zdaj pa nobenega greha več ne! Moj Odrešenik, moj gost! daj, da tvoje dobrote in tvojega usmiljenja nikoli več ne pozabim. Bodi tavženkrat češen in hvaljen, o Gospod! Dodeli mi gnado, se ti tako zahvaliti, kakor se tebi spodobi.

O moj Bog! ti si k meni zato prišel, da bi mene seboj zedinil in mi zasluženje svojega terpljenja obilniši dodelil, da bi me posvetil. Stori tedaj v meni vse to, zavoljo česar si prišel; daj da sad tvojega prihoda nad menoj ne bo zgubljen.

O Jezus! ti veš kaj mi manjka, ti poznaš moje slabosti; dodeli mi ponižnost, čistost serca; stori, da bo moja volja sklenjena s tvojo sveto voljo; daj mi moč zoper hudobne navade, in poterpežljivost, da bom mogel iz ljubezni do tebe prenašati vse terpljenja in britkosti, ki me še utegnejo zadeti.

O moj Odrešenik! po tisti neskončni ljubezni, ki te je na zemljo vlekla in je storila, da si na križu umerl, mi dodeli gnado, da v tebi zamerjem, da boš ti vekomaj živel v meni.

O Bog moje duše! Ti si mi nad vse dobrote tega sveta, ti si mi več kakor jaz sam sebi (ti si moje vse). Tebi se popolnoma izročim in v ljubezni in svetem strahu se podveržem vsim tvojim pravičnim in modrim naredbam, in zgodi se mi po tvoji sveti volji in dopadljivosti; upam pa tudi kdej gledati tvoje božje obličje in tvojo popolnoma lepoto.

Moj Bog in moje vse! nič nočem iskati razun le tebe, ker v tebi samem zamorem vse najti. O preljubeznjivi Oče! daj, da bo moja naj večí skerb, tebi

vredno služiti, kakor si tudi ti za moje zveličanje tako preobilno skerbel.

Vsegamogočni Jezus! vse vzemi od mene, kar zaderžuje, da se ne more tvoja moč in dobrotā skazovati v meni; ozdravi me vse nečistosti in nezvestobe in napolni me s svojo gnado in modrostjo.

Moj Bog! daj, da naj te gledam s pomočjo žive vere, ter te spoznam in ljubim. Pokaži mi svojo voljo, da jo spolnujem; pokaži me meni, da se spoznam in ponižam; pokaži mi poslednjič v večnosti svoje božje in zveličavno obličje.

O sveta Mati mojega Zveličarja! pridobi mi gnado pri svojem Sinu, da bom pokoren vsim njegovim navdajanjem in uči me vsih tistih čednost, s katerimi si si ti véliko dopadajenje Božje pridobila na zemlji. Amen.

Molitev za svete odpustke.

Lej, o dobrotljivi in presladki Jezus! pred tvojim obličjem se veržem na kolena, ter te serčno prosim in milo zdihujem, vtisni mi globoko v serce žive občutljeje vere, upanja in ljubezni, z resnično ža-

lostjo čez moje grehe in s terdnim sklepom poboljšati se. Ko z živim občutljajem in veliko bolečino tvoje petere svete rane premišlujem, in v sercu prevdarjam, se spomnim tistih besedi, ki so tekle iz posvečenih ust kraljevega preroka Davida: „Prebodli so moje roké in nogé in šteli so moje kosti.“

(Kdor po vredni prejemi sv. Zakramentov to molitev pobožno in skesano pred britko martro moli, dobi popolnoma odpustek, ki se lahko tudi dušam v vicah daruje. (Pap. Klemen VIII. in Leon XII. 1825.)

Za povišanje sv. cerkve.

O Bog, naj višji Pastir in Oče vsih vernikov! ki po svojem sv. Duhu celo telo sv. cerkve ravnaš in posvečuješ, ki si po Jezusu Kristusu častitljivost svojega imena naznanil vsim narodom; ohrani delo svojega usmiljenja, da bo tvoja sv. cerkev rastla v vsem dobrem, se razširjala po vsem svetu, in da vsi ljudje tvoje naj svetejši Ime vedno stanovitno spoznavajo in poveljujejo.

Da svojo sveto cerkev milostno vladáš in ohraniš. — Te prosimo, usliši nas!

Dvakrat Oča naš, češ. in čast bodi ...

Za papeža.

Naj višji in večni Pastir, Gospod Jezus Kristus! priporočim ti ponižno našega svetega Očeta, papeža I., tvojega namestnika na zemlji. Brani ga zoper sovražnike, ti se zanj vojskuj, ti ga tolaži in podpiraj. Usliši tudi njegove molitve in spolni njegove želje, ki išejo tvoje časti in blagra svete cerkve. Vodi, razsvitluj, poterjui, varuj, podpiraj ga, da bo sveto cerkev vsak čas vredno vladal. Amen.

Da pastirja apostoljskega in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri ohraniš. — Te prosimo, usliši nas!

Dvakrat Oča naš, češ. in čast bodi...

Za zatertje krivoverstev.

Jezus, prava luč, ki vsacega razsvetliš, ki na ta svet pride, in nočeš, da bi se kdo pogubil; glej milostljivo na duše, ktere je prekanila zvijača hudobnega sovražnika. Dodeli jim, da bodo vse zmote spoznali in opustili in se povernili k edinosti tvoje resnice, ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha. Amen.

Da sovražnike svoje svete cerkve
ponižáš in spreoberneš. — Te prosimo,
usliši nas!

Dvakrat Oča naš, češ. in čast bodi . . .

Za edinost keršanskih poglavarjev.

O Bog! ki mir deliš in edinost lju-
biš, dodeli vsim keršanskim poglavarjem,
svojim služabnikom, pravo enovoljnost,
odpravi vse vojske in razdertja, da ti bodo
tvoji verniki v pravi prostosti svoje vere
služili. Po Jezusu Kristusu. Amen.

Da keršanskim kraljem in poglavar-
jem mir in pravo enovoljnost dodeliš. —
Te prosimo, usliši nas!

Oča naš, češ. in čast bodi . . .

Sveti križev pot

svetega očeta

Leonarda Porto-Mavriškega.

Darovanje svetega križevega pota.

○ moj dobrotljivi Jezus! ljubim te čez vse, ker si večna dobrota in neskončna milost. Žal mi je iz vsega serca, da sem kdej tebe, o naj večji dobrota! razžalil. Darujem ta sveti križev pot tebi v čast, v spomin tistega težavnega pota, po katerem si zavoljo mene ubozega grešnika hodil. Vsih odpustkov se želim vdeležiti, kateri so za sveti križev pot podeljeni; torej tudi želim tako vse opravi, kar in kakor je v zadobljenje od-

pustkov storiti potreba. Prosim te, o Jezus! dodeli mi svojo pomoč, da bi s svetim križevim potom v tem življenji tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje mogel zaslužiti. Amen.

(Zdaj daruj Bogu odpustke za tiste, za ktere mu jih darovati želiš, da bi jim v prid bili. — Pri nekterih štacijonih se zadobé popolnoma odpustki; ker pa nobeden ne more za-se več kot en popolnoma odpustek zádobiti, torej prvi popolnoma odpustek sebi v prid oberni, druge pa zá duše v vicaah Bogu daruj; ali za dušo ranjcega očeta ali ranjce matere, brata, sestre, prijatelja ali ktereга družega.)

Oh, pridite stvari!
Kaj, glejte, se godi!
On, ki nas vse živi,
Strašno za nas terpi.

I. štacijon.

Jezusa v smrt obsodijo.

Razgajžlan, zapljevan,
In kronan, zasram'van,
Pred sodbo je peljan.
Nedolžno v smrt izdan.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Premisli prečudno ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je krivično sodbo brez vsega ugovaranja poslušal in sprejel. Tvoji grehi so tiste lažnjive in krivične priče, ktere so sodbo podpisale. Hudobnost tvojega jezika, s katerim si se večkrat zoper Boga in bližnjega pregrešil, je sodnika oslepila,

da je nedolžnega Jezusa v smert obsodil. Oberni se tedaj k njemu, jokaj in zdihni bolj s srcem, kakor z ustmi:

O moj ljubeznjivi Jezus! kako nezmerna je tvoja ljubezen proti meni ubogemu grešniku! Boš li tedaj za nevredno, hudobno stvar ječo, verige, tepenje terpel? in v tako grozovito smert obsojen? Oh! to je zadosti, da mi rani moje serce, da objokujem vse pregrehe, ktere sem s svojim jezikom storil. Tedaj jih obžalujem in kličem k tebi: O Jezus! usmiljenje; prosim te, usmiljenje in milost, o Jezus!

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

II. štacijon.

Jezus vzame križ na rame.

Glej, križ mu naložé
Na ranjene ramé
Oh, Jagnje Božje gré,
In nese vsih dolgé.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

le mogoče! Kaj ne veš, da se ne more brez križa nebeško veselje zadobiti? Oh!

Premisli, s kakšnim veseljem in radovoljnim srcem objame dobrotljivi Jezus sveti križ, in kako potrpelivo prenaša tepenje in suvanje malopridnega ljudstva! Ti pa poln nevolje in nepotrpeljivosti bežiš pred križem, kar je

objokuj svojo slepoto, obrni se k svojemu Gospodu, zdihni in reci:

Ne tebi, o Jezus! ampak meni se spodobi križ. O težki križ! ki so ti ga moji grehi naložili. O ljubeznjivi Jezus! dodeli mi svojo pomoč, da bom objel vse križe, ktere sem s svojimi grehi zaslužil. Stori, da bom voljno objel svoj križ, in se tako ločil od sveta; daj mi tako ljubezen do križa, da bom vselej s tvojo služabnico, sv. Terezijo, vošil in želel: Terpeti ali umreti; umreti ali terpeti.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

III. štacijon.

Jezus pade prvič pod križem.

Opešal je v močeh,
Podre ga križ, naš greh;
Vtopljen v sveta dolgéh
Leži potert na tleh.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus zavoljo tolikanj prelite k rvi ves oslabljen prvič na zemljo pade. Oh! kako ga s pestmi bijejo, z nogami taptajo in sujejo! Vender ni pritoževanja ali nevolje iz njegovih ust slišati. Ti

pa tarnáš in tožiš, če le majhen križ občutiš, ali zoperno besedo slišiš. Oh! sov-

raži svojo nepoterpežljivost, svoj napuh in svojo nečimernost. Zdihni k Jezusu:

O ljubeznjivi Jezus! poglej me pre-
ubozega grešnika pred tvojimi nogami.
Oh, kolikrat in v kako velike pregrehe
sem padel! Kolikokrat sem se v globo-
čine pregreh pogreznil! O Jezus! stegni
in podaj mi svoje roke! Pomoči, o Jezus!
pomoči pri tebi išem, da bi ves čas svo-
jega življenja nikoli nikoli smertnega greha
ne storil, in bi tako v svoji zadnji uri
zveličanja upati zamogel!

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

IV. štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

Oh žalosten spomin!
Ker sreča mater Sin,
Nji gre meč bolečin
Do serca globočin.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo serce Jezusovo! Oh, s kakšno grenkostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Marijino serce, ko sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša!, Kaj ti je storil moj Sin? ti kliče Marija. „Kaj

hudega ti je storila moja Mati?“ te vpraša Jezus. Oh! zapusti že enkrat svoje grehe,

zavoljo katerih midva toliko žalost in britkost terpiva. O grešnik! kaj praviš na to? Reci tedaj in zdihni v svojem serci:

O Božji Sin Marije! o presveta Mati mojega ljubeznjivega Jezusa! ves raztert in ponižan klečim pri vajnih nogah. Jaz sem tisti izdajavec, s svojimi grehi sem brusil meč, kateri je vajno serce ranil. Oh! iz serca mi je žal. Prosim vaji, odpustita mi! Milost, o Jezus! milost, o Marija! po svoji veliki milosti mi dopustita, da nikdar več ne bom grešil, temuč da bom vajno grenko terpljenje in žalost noč in dan premišljeval in objokoval.

Oča naš. Češena si Marijs. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

V. štacijon.

Simon Cirenejski pomaga Jezusu križ nositi.

Omagal Jezus je
Od teže križeve;
O Simon, prosim te,
Ne brani križa se!

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Spomni se, da
si ti tisti Si-
mon, kateri si
nečimernosti
sveta in slad-
nostim svojih
počutkov ves
vdan, ki svojih
križev ne no-
siš radovoljno,
ampak le, ker
se jih brani
ne moreš, z ve-
liko nevoljo.

Oh! zbudi si že

enkrat serce, in usmili se svojega tako
obloženega Zveličarja. Sprejmi radovoljno

vse križe in nadloge, ktere ti bo poslal tvoj ljubeznjivi Oča. Terdno skleni, ne samo vse zopernosti s poterpežljivostjo prenašati, ampak tudi svojemu Bogu zanje hvaležnega se skazovati. Prosi ga takole:

O ljubeznjivi Jezus! hvalim te za toliko priložnost, ktero mi daješ, da bi za-te terpeti in za-se kaj zaslužiti mogel. Oh, moj Bog! daj mi, da bom vse, kar se mi bo v tem življenji težkega prigodilo, s poterpežljivim srcem prenašal, in potem večnega veselja se vdeležil. Stori, o Jezus! da bom tukaj s teboj jokal in terpel, potlej pa s teboj v nebesih gospodoval.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VI. štacijon.

Veronika poda Jezusu potni pert.

S pertom Veronika
Obriše Jezusa,
Spomin zato ji dá
Terpljenja britkega.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Poglej in pre-
vdari v tem
pertu sveto ob-
ličje Zveličar-
jevo! Ljubi Je-
zusa! in po tej
ljubezni si nje-
gov obraz v
serce vtisni. O
kako srečen
boš, ako boš
živel z Jezuso-
vim obrazom v
svojem sercu,
in ž njim v

večnost šel. Da bi tedaj to milost zadobil,
prosi svojega Boga in reci:

O moj žalostni Jezus! prosim te, vtisni v moje serce sveti obraz svojega obličja, da bom brez nehanja na-te mislil, noč in dan tvoje grenko terpljenje premišljeval in svoje grehe objokoval. O Jezus! s kruhom tvojega terpljenja hočem nasitovati svojo dušo, in moje oči bodo vselej solze točile nad mojimi pregrehami.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! ^{ミナ}usmili se nas!

VII. štacijon.

Jezus pade drugič pod križem.

Slabosti ves prevzet
Pod križem pade spet!
O jenjaj, grešni svet!
Ponavljat' greh preklet'.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Premisli, kako
Jezus, tvoj Bog
in tvoj Gospod,
zopet na zemlji
leži, ves oslab-
ljen od velike
bolečine, utru-
jen in zaničevan
od sovražnikov.
Premisli, da je
tvoja prevzet-
nost Jezusa po-
terla, in ga na
zemljo vergla,
ker je prenesti

ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost, ne
bodi več tako napuhnjen. Spokori se in

skleni ponižnejši biti. Reci s skesanim srcem :

O prečastitljivi Jezus! akoravno vidim, da na zemlji pod težo križa ležiš, vender te molim in častim, kakor svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim te, poteri moj napuh; vzemi iz mojega serca vso ošabnost, da bom spoznal svojo nečimernost, da bom vse zasramovanja prejemal s tolikanj tebi ljubo ponižnostjo, da bom potem tudi s teboj povikšan v nebeškem kraljestvu.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

VIII. štacijon.

Jezus tolaži jeruzalemske žene.

Usmiljene žené!
 Ne jokajte za mé!
 Točíte za se lé
 Spokornih sere solzé!

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
 O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Premisli v svojem serci, kolikanj ti je vendar treba jokati in žalovati. Per-
 vič, ker tvoj ljubeznjivi Jezus toliko zavoljo tebe terpi; drugič, sam nad seboj, ker si tako nehvaležen in ga ne nehaš žaliti. Kako moreš, preišlje-

vaje njegove grozovite bolečine še terdovraten ostati! Poglej, kako milostljivega

se Jezus revnim jeruzalemskim ženam skazuje! Zaupaj tedaj vanj in zdihni s srcem:

O ljubeznjivi Jezus! Oh! kako je to, da se moje serce ne raztopi v solzah velike žalosti? Solze, oh Jezus! prosim, solze prave pokore in serčnega obžalovanja mi daj, da bom z objokanimi očmi in skesanim srcem zadobil tisto milost, katero si ubogim ženam skazal. Oh, Jezus! ne obračaj od mene svojih milostljivih oči. Poglej me ubozega grešnika, da bom tudi jaz ves potolažen na zadnjo uro te viditi mogel.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

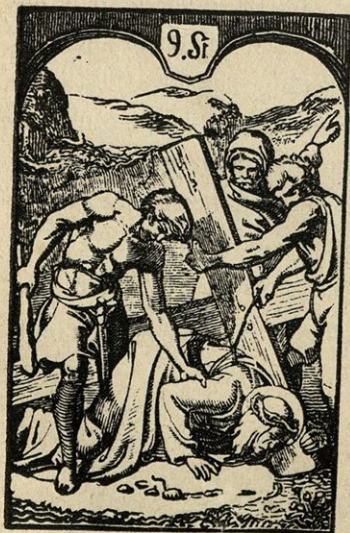

IX. štacijon.

Jezus pade tretjič pod križem.

Oh, Jezus omedli,
Pod križem spet leži;
Naj vender se zbudi,
Kdor še v pregrehah spi.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Oh! s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič pod križem padel! Premisli: Jezusa, krotko, nedolžno ovčico, Jude, neverniki kakor stekli volkovi tepó, sujejo, sem ter tje po terdih kamnih vlačijo! Onesrečni greh,

ki samega Sinú Božjega tako grozovito terpinčiš! O grešnik! ni morebiti tvoj ves

poterti in kervavi včlovečeni Bog vreden
tvojih solz? Oh, reci tedaj ves objokan:

O vsegamogočni Bog! ki nebo in
zemljo z enim perstom deržiš, kdo te je
tako neusmiljeno vergel? Oh! noben drugi
ne, kakor moja pregreha, v katero sem to-
likrat zopet padel. Moja hudoba ni je-
njala grešiti, in zato se je množilo tvoje
terpljenje. Toda poglej o Jezus! pred te-
boj zdaj klečim s skesanim srcem, in terdno
sklenem, svoji hudobiji konec storiti. Z
objokanimi očmi ti terdno in zvesto ob-
ljubim: Nikdar več nočem grešiti; o Bog!
nikdar več, nikdar več ne.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

X. štacijon.

Jezusa slečejo in mu želča piti dajo.

Ko pride na goró,
Ga slečejo gerdó,
Pijačo mu dajo,
Ostudno in grenko.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Premisli o duša!
kako Jesusu,
ki je po svo-
jem životu ves
ranjen in ste-
pen, še gren-
kega želča piti
dajo. Poglej, ka-
ko on tvojo ne-
sramožljivost,
nespodobno ob-
našanje in ne-
čimernost v ob-
leki s svojo na-
goto plačuje, z
žetcem pa tvojo požrešnost. Ali moreš
svojega Jezusa brez milovanja pogledati?

Oh, verzi se k nogam svojemu Jezusu in reci:

O žalostni Jezus! kako velik razloček je med teboj in med menoj! Ti si ves ranjen, poln grenkosti, in ves s kervjo oblit; jaz pa ves nečimern, poln sladnosti in veselja, ali saj tak želim biti. Oh! jaz nisem na pravem potu. O Jezus! pelji me ti na pravo stezo. Stori, da mi bodo vse sladnosti tega sveta grenke in zoperne, da bom namesto njih želel tvoje terpljenje občutiti, in da tako vreden postanem s teboj večno veselje uživati.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XI. štacijon.

Jezusa na križ pribijajo.

Na križ ga položé,
Razpno roké, nogé,
Žebliji mu zdaj nové
Še rane naredé.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Premisli neizrečeno bolečino, ktero je občutil dobrotljivi Jezus, kadar so mu rabeljni ude, kite in žile z žebliji prebodli. O, kako je to, da tvoje serce kar žalosti ne počí, ker vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno

moreé tvojega Zveličarja? Saj zdaj toči solzé, obžaluj svoje grehe in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! vlij v moje serce strah in ljubezen do tebe! In, ker so moji grehi tisti žeblji, ki so tebe na križ pribili, stori s svojo pomočjo, da bodo vse moje hude želje in občutki na tvoj križ nabiti in tamkaj umorjeni, da bom v življenji in ob smerti s teboj križan, tudi s teboj v nebesih večno kraljevati zamogel.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XII. štacijon.

Jezus umerje na križi.

Na križi tam visí,
Oh, sveta teče Kri!
Za grehe vsih ljudi
Zveličar smert stori.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo,
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Odpri tukaj oči
in premišljuj
svojega na križ
pribitega Jezu-
sa. Poglej vse
bledo obličje
Božje. Poslušaj,
kako prosi od-
pušenja tistim,
kteri ga križajo
in žalijo. Raz-
bojniku obljubi
nebeško kralje-
stvo, svojo Ma-
ter izroči Ja-

nezu, svojo dušo priporoči nebeškemu Očetu;
poslednjič pa umrje z nagnjeno glavó. Te-

daj je moj Jezus umrl! Res umerl je na križi in zavoljo mene. O duša moja! kaj boš zdaj počela? Oh, ne hodi proč, ako ne s ponižnim in skesanim srcem. Objemi križ in zdihni k Jezusu:

O moj ljubeznjivi Zveličar! vem in zpoznam, da so moji grehi tisti rabeljni, kateri so tebe tako neusmiljeno umorili. Nobene milosti nisem vreden, ker sem tebe križal. Pa kako veliko veselje in upanje občuti moja duša, kadar te slišim tudi za tiste prositi, kateri so te križali. Kaj hočem tedaj za-te storiti, ko si ti toliko za-me storil? Poglej, o Jezus! pripravljen sem in voljan, vsim odpustiti, kateri so me kdaj razžalili. Res, moj Bog! zavoljo tvoje ljubezni odpustim vsim, in jim želim vse dobro. In tako tudi upam ob svoji smertni uri slišati vesele besede tvoje:

„Še danes boš z menoj v raji“.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIII. štacijon.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji v naročje položijo!

Marija! k teb' hitim.
Tvoj'ga Sinú častim;
Z vama, dokler živim,
Rad jokam in terpim.

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Premisli, kako oster je bil meč, ki je prebodel serce žalostne Matere, ko je svojega mrtvega Sina na naročje vzela. Vidila ga je vsega ranjenega in kervavega. O kakšno žalost in bolečino je ona takrat v svojem

sercu čutila! Kteri meč pa je bil tako oster, ki je prebodel njeno serce! Oh,

greh je bil, kateri je Jezusu življenje vzel in Marijno serce tako močno ranil. Objokuj tedaj ta grozoviti greh. Skleni svoje solze s solzami svoje žalostne Matere, in zdihni k nji tako:

O Kraljica vsih mučenikov! kdaj bom vreden, da bi prav zapopadel tvojo žalost in bolečino? Kdaj bom zadobil milost, tvojo žalost v svojem sercu nositi in s teboj terpeti? O vélika Gospa! sprosi mi, da bom noč in dan žaloval nad svojimi grehi, kateri so tebi tako žalost napravili, da bom ves skesan in spokorjen v zaupanji in ljubezni do tebe umerl, in po smerti s teboj večno živel.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

XIV. štacijon.

Jezusa v grob položé.

Za naš greh mertvega
Molimo Jezusa,
In položimo ga
V grob svojega serca!

*V. Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.*

Premisli tukaj
žalovanje, zdi-
hovanje in jo-
kanje Magdale-
ne, Janeza in
druzih pobožnih
duš, ko jim je
bil Jezus od-
vzet in v grob
položen. Zlasti
pa si v serce
vtisni težavo in
grenko žalost
Marije, njegove
Matere, ko je
iz svojega naročja ljubeznjivega Sina dala.
Premišljeva je njeno tedajno žalost in njeno

terpljenje se moraš res sramovati, da si pri obiskovanji tega križevega pota tako malo milovanja občutil. Oh, zbudi svoje serce saj zdaj pri zadnjem štacijonu. Kušni s častjo kamen svetega groba; položi v duhu vanj serce, in reci svojemu mertvemu Jezusu:

O usmiljeni Jezus! kateri si po takem kervavem potu šel iz ljubezni do mene, častim te v grob položenega in te molim. Oh, v svojem serci te serčno želim zapertega imeti, da bi, s teboj sklenjen, po tem križevem potu k novemu življenju vstal, in se v tvoji milosti iz tega sveta ločiti mogel! Po zasluženji tvojega terpljenja, katero sem premišljeval, mi dodeli, da bo na zadnjo uro tvoje sv. Rešnje Telo moja popotnica, da bodo moje zadnje besede: Jezus! Marija! Jožef! in da svoje zadnje zdihtovanje sklenem s tistim zdihtovanjem, s katerim si ti na svetem križi svojo sveto dušo zdihtnil. Daj mi z živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo lju-

benijo s teboj in zavoljo tebe umreti, in
potlej s teboj na večne čase živeti. Amen.

Oča naš. Češena si Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili
se nas!

Molitev.

Nebeški Oča, večni Bog! po tisti
ljubezni, s katero si svojega Sina Jezusa
Kristusa zavoljo mene na svet poslal, in
s katero je on po svojem britkem terpljenji
in grenki smerti mene odrešil, ti darujem
ta sveti križev pot, kterega sem s tvojo
pomočjo opravil. Vzemi to pobožno opravi-
lo k povišanju svoje časti, v zahvalo za
vse, meni in drugim podeljene milosti, za
odpušenje grehov vsega sveta, za pomoč
revnim dušam v vicah; zlasti pa, za ktere
sem v začetku prosil. O milostljivi nebeški

Oča! poglej na obličje Kristusa, svojega
Sina, usliši glas njegove svete Kervi, in
bodi milostljiv meni ubogemu grešniku.
Amen.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar
Jezus Kristus, in njegova žalostna Mati
Marija!

O Jezus! hvala zdej
Ti bodi in vselej;
Skoz svojo smert nam daj!
Te ljubit' vekomaj!

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oča nebeški, vsegamogočni Bog, usmili se nas!

Sin, vsega sveta rešnji Bog, usmili se nas!

Sveti Duh, resnični Bog, usmili se nas!

Sveta Trojica en sami Bog, usmili se nas!

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

za nas Boga prosil!

Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeške,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,

za nas Boga
 prosi!

Pribežališe grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angeljev,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica mučenikov,
 Kraljica spoznovavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vsih svetnikov,
 Kraljica brez madeža izvir-
 nega greha spočeta,
 Kraljica sv. rožnega venca,

za nas Boga prosi!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oča naš. Češena si Marija.

Molitve.

I. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil,
O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog, kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa, in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo.

2. K sveti Devici Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vsih nevarnost, o častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica! S svojim Sinom nas spravi; svojemu Sinu nas priporoči; svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!
O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo; in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedajne žalosti rešeni, in večnega veselja deležni.

Češena Kraljica.

Češena bodi Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češena! K tebi vpijemo, zapušeni Evini otroci. K tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej dolini solz. Oh, oberni tedaj naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad svojega Telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Vsegamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti

zaslužila, s pripomočjo svetega Duha pripravil; daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjih zlegov in večne smerti rešeni.

3. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, ktere-
ga je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Naj nam, prosimo, Gospod! zaslu-
ženje ženina tvoje presvete Matere Ma-
rije pomaga, da, kar naša slabost ne pre-
more, nam bode po njegovih prošnjah do-
deljeno.

4. Za vse potrebe.

M o l i m o.

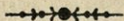
Ponižno, o Gospod! te prosimo, raz-
veži po svoji milosti naših grehov vezi;
in ohrani po prošnjah svoje izvoljene
Matere, ljube Device Marije in vsih svo-
jih svetnikov, nas, svoje služabnike, naše
dobrotnike in naše pohištvo v vsi sveto-
sti. Tudi očisti vso našo rodovino in naše

prijatle hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi. Dodeli nam mir in zdravje; odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijatlom in neprijatlom, in obvaruj to faro z vsimi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsim vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življevje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega svetlega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse keršansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes doli na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč, ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oča naš. Češena Marija. (Petkrat.)

Litanije vsih svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oča nebeški vsegamogočni Bog,

Sin, vsega sveta rešnji Bog,

Sveti duh, resnični Bog,

Sveta Trojica, en sami Bog,

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Rafael,

Vsi sv. angelji in arhangelji, za nas
Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov, za nas
Boga prosite!

} usmili se
nas!

} za nas Boga
prosi!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sv. očaki in preroki, za nas Boga prosite!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakob,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakob,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barnaba,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

za nas Boga prosi!

Vsi sv. aposteljni in evangelisti, za nas Boga prosite!

Vsi sv. učenci Gospodovi, za nas Boga prosite!

Vsi sv. nedolžni otroci, za nas Boga prosite!

Sv. Štefan,
 Sv. Lavrenc,
 Sv. Vincenc,

} za nas Boga prosi!

Sv. Fabijan in Sebastijan,
 Sv. Janez in Pavel,
 Sv. Kozma in Damijan,

} za nas Boga
 prosita!

Sv. Gervazi in Protazi,
 Vsi sveti spričevavci, za nas Boga prosite!

Sv. Silvester,
 Sv. Gregor,
 Sv. Ambrož,
 Sv. Avguštin,
 Sv. Hieronim,
 Sv. Martin,

} za nas Boga prosi!

Sv. Nikolavž,
 Vsi sv. škofje in spoznovavci, za nas
 Boga prosite!

Vsi sv. učeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton,
 Sv. Benedikt,
 Sv. Bernard,
 Sv. Dominik,
 Sv. Frančišk,

} za nas Boga prosi!

Vsi sv. mašniki in leviti, za nas B. prosite!

Vsi sv. mnihi in pušavniki, za nas Boga
 prosite!

Sv. Marija Magdalena,
 Sv. Agata,
 Sv. Lucija,
 Sv. Neža,
 Sv. Cecilija,
 Sv. Katarina,
 Sv. Anastazija,

za nas Boga prosí!

Vse sv. device in vdove, za nas Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas Boga prosite!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Nagle neprevidene smerti,

Skušnjav hudičevih,

Jeze, sovraštva in vse hude volje,

Duha nečistosti,

Treska in hudega vremena,

Šibe potresa,

Kuge, lakote in vojske,

Večne smerti,

Skoz skrivnost svojega sv. včlovečenja,

reši nas, o Gospod!

Skozi svoj prihod,
 Skozi svoj kerst in sv. post,
 Skozi svoj križ in svoje terpljenje,
 Skozi svojo smert in svoj pokop,
 Skozi svoje sv. vstajenje,
 Skozi svoj čudoviti vnebohod,
 Skozi prihod tolažnika sv. Duha,
 V dan sodbe,
 Mi grešniki,
 Da nam zanesesh,
 Da nam odpustiš,
 Da nas k pravi pokori pripelješ,
 Da svojo sv. cerkev vladaš in ohraniš,
 Da pastirja apostoljskega in vse cerk-
 vene stanove v pravi sveti veri
 ohraniš.
 Da sovražnike sv. cerkve ponižaš,
 Da našega cesarja obvaruješ,
 Da keršanskim kraljem in oblastnikom
 mir in pravo enovoljnost daruješ,
 Da vsemu keršanskemu ljudstvu mir
 in edinost daš,
 Da nas vse v svoji sv. službi po-
 terdiš in obderžiš,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigneš,

reši nas o Gospod!

prosimo te, sliši nas!

Da vsim našim dobrotnikom večne
dari dodeliš,

Da duše naše, in naših bratov, bliž-
njih in dobrotnikov večnega po-
gubljenja rešiš,

Da sad zemlji daš in ohraniš,

Da vsim vernim dušam večni pokoj
dodeliš,

Da nas uslišiš,

Sin Božji,

Jagnje Božje, ki grehe, sveta odjemlješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oča naš (itd. tiho.)

V. In nas ne pelji v skušnjava:

O. Temuč reši nas hudega. Amen.

prosimo te, sliši nas!

Molitve.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil,

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog, kteri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa, in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo.

2. Za odvernjenje vsih nadlog in nevarnost.

Vsegamogočni, večni Bog, nebeški Oča! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vsih vernih kristjanov, za ktere se je tvoj edिनorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus grešnikom voljno v roke dal, in je tudi svojo drago Kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni, milostljivi Oča! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni večni Bog! usmili se svojega služabnika I., našega Papeža, in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O pastir in vladar vseh vernikov! glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vsih kraljestev! dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je s tvojo voljo cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar zamore k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega kerkšanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatle in neprijatle,

za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vsih, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili na prošnjo vsih tvojih svetnikov, od tvoje dobrote odpušenje vsih svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú! pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preobrne naše serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo, kakor tvoji pokorni otroci, v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi bodi vedno priporočeno, o Gospod! vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert.

Daj nam tvojo milost tukaj vživati, in tamkej z vsimi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji

hvalili in molili. To nam dodeli, o Gospod, nebeški Oča! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč, ostani vselej pri nas!
O. Amen.

Oča naš. Češena si Marija. (Petkrat.)

Nektere molitve in dobre dela, s katerimi se lahko odpustki zadobijo.

(Iz bukev: „Vedno češenje“.)

Opomba. Rimski papeži tirjajo, da se molitvice, za ktere so odpustke dodelili, pobožno in s skesanim srcem molijo.

Zvezdica * konec molitvice pomeni, da se odpustek tudi dušam v vicah obrniti zamore.

Besede: „ob mescu popolnoma“ pomenijo, da kdor molitvico celi mesec moli, saj po enkrat na dan in sv. Zakramente vredno prejme, zadobi popolnoma odpustek, če tudi sicer moli, kar se k zadobljenju odpustkov navadno tirja.

Kdor vsaki dan le nekoliko časa oberne za te molitve, o kako veliko odpustkov se lahko vdeleži!

1. Kdor obudi tri Božje čednosti: Vero, upanje in ljubezen, zadobi vselej 8 let 135 dni odpustka. * — (ob mescu popolnoma) *.

2. Za molitev: „Naj se zgodi vselej naj pravičniji, naj častitljivši, naj ljubeznjivši volja Božja, in naj ji bo čast in slava v vsih rečeh“. 100 dni enkrat na dan. *

3. Za molitev: „Svet, svet, svet je Gospod vojsknihi trum; vsa zemlja je polna tvoje slave! Čast bodi Bogu Očetu, Sinu in sv. Duhu!“ 100 dni enkrat na dan *. In trikrat na teden po 300 dni *.

4. „Nebeški Oča! darujem ti predrago Kri Jezusa Kristusa v zadostenje za svoje grehe, in za potrebe sv. cerkve!“ 100 dni vselej.

5. „Jezus! Marija!“ 25 dni vselej; ob smertni uri popolnoma odpustek.

6. „Bodi češen in hvaljen vsaki čas naj svetejši in Božji Zakrament! Med povzdigovanjem 100 dni *; — ob mescu popolnoma. — Drugekrati po 100 dni. — Veliki četrtek in potem 8 dni, če se moli trikrat: po 300 dni.

7. Pred podobo Jezusovega sladkega serca: „O moj ljubeznjivi Jezus! jaz I. ti darujem svoje serce, da ti skažem svojo hvalenost, in da zadostim za svoje grehe, in se

ti vsega popolnoma darujem, in s pomočjo tvoje gnade sklenem, za naprej ne več grešiti“. 100 dni vsaki dan *; ob mescu popolnoma.

8. „Jezus, Marija, Jožef: darujem vam svoje serce in svojo dušo“. — „Jezus, Marija, Jožef! stojte mi na strani o mojih smertnih težavah!“ — „Jezus, Marija, Jožef! naj z vami spravljen umerjem!“ 300 dni vselej. — 100 dni za vsaki zdihljaj posebej.

9. „Usmili se me, o Jezus!“ 100 dni vselej!

10. „Češeno bodi sveto in neomadežano spočetje prečiste Device Marije!“ 100 dni.

11. „O brez madeža spočeta Devica Marija, prosi za nas Očeta, čigar Sina si od svetega Duha spočetega svetu rodila!“ 100 dni vselej.

12. „O Marija! brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!“ 100 dni.

13. „Angelj Božji, ki si moj varh, mene tebi izročenega po zgornji milosti danes razsvetluj, varuj, vodi in vladaj. Amen“. 100 dni*; ob mescu popolnoma.

14. Moli za umirajoče 3 Očanaše v čast terpljenja in smrtnih težav Jezusa Kristusa, in tri Češena si Marije, v čast Marijnih britkost, ktere je občutila pri smertnih težavah Jezusovih. 300 dni vselej*; ob mescu popolnoma.

15. Oča naš, Češena si Marija in besede: „*Sv. Frančišk Ksaveri, prosi za nas!*“ 100 dni * — za ude bratovšine za razširjanje sv. vere.

Za vsako drugo dobro delo, ki se v namen misijonov stori: 100 dni.

16. V čast Marijnih žalost sedem Češena si Marij, in vselej zdihljej: „*O Marija, sveta Mati, sprosi mi gnado, da si vtisnem v svoje serce rane svojega Zveličarja!*“ 300 dni*; — ob mescu popolnoma.

17. Kdor se prikloni, kadar moli: „Čast bodi Bogu Očetu“ itd. 30 dni.

18. Če se podoba sv. Križa pobožno kušne: 1 leto.

19. Če se moli molitev sv. Bernarda: „*Spomni se, o Devica*“ itd. 300 dni vselej.

20. Če se moli pesem: „*Pridi, sv. Duh!*“ 100 dni vselej. 300 dni o binkošti in v osmini*; ob mescu popolnoma.

21. Kdor moli roženkranec sv. Brigite; od vsacega zerna 100 dni*; ob mescu popolnoma, in še druge odpustke.

22. Če se moli pred podobo sv. Jezusovega serca, ki je očitno izpostavljena v češenje: 8 let 135 dni.

23. Za lavretanske litanije 300 dni vselej; popolnoma ob petih Marijnih poglavitnih praznikih.

24. Za: Čast bodi Bogu itd. zjutraj, opoldne, zvečer v zahvalo sv. Trojici za gnade, ktere je dodelila Marii prečisti Devici: 300 dni *; ob mescu popolnoma; vselej po 100 dni.

25. V zadostenje za nečast, ki se dela Marii Devici in svetnikom, moli: Češena bodi Kraljica! itd.; zvečer: „Pod tvojo pomoč“ itd. in zraven tega: „Dovoli, o sveta Devica! da prepevam tvojo čast. Češen bodi Bog v svojih svetnikih in v vseh svojih delih. Amen“. 100 dni, za en teden 8 let 135 dni, za dva mesca popolnoma.

26. Če se moli zvečer psalm: „Iz globočine“ itd. in se pristavi: „Bog jim daj večni mir in pokoj“ itd.; kdor tega ne zna, naj moli Oča naš in „Bog jim daj večni mir“ itd. 100 dni *.

27. Litanijske za srečno smert: 100 dni *.

28. Angeljsko češenje: 100 dni; ob mescu popolnoma.

29. Kdor pol ali saj četert ure pre-mišlja, in sicer celi mesec, dobi popolnoma odpustek.

30. Kdor pred sv. Rešnjim Telesom poklekne: 200 dni.

31. Vsaki dan Marijnega mesca (maja) 300 dni *; ob mescu popolnoma, kdor Marijo očitno ali pa tudi domá na tihem časti.

Posebni odpustki za ude bratovšline Matere Božje.

1. Za spraševanje vesti zvečer: 7 let *.

2. Kdor gre o delavnikih k sv. maši: 7 let *.

3. Kdor ubozega bolnika obiše: 7 let*.

4. Kdor gre v kako pobožno zbirališe, ali k službi Božji, k pridigi ali kakemu duhovnemu govoru: 7 let. *

5. Kdor moli za koga, ki je v smertnih težavah, ali kadar mu zadnjo uro zvoni: 7 let *.

6. Za spravo med sovražniki: 7 let *.

7. Kolikorkrat svoj sklep ponoviš: 40 dni.

Veliko duhovnega dobička ima, kdor škapulir nosi, ali če ima pri sebi roženkranec, ali podobo križanega Jezusa, ali kako blagoslovljeno svetinjo; ali če je ud kake od cerkve poterjene bratovšline. — 60 dni odpustka imajo udje bratovšline vednega čenjenja sv. Rešnjega Telesa vsaki dan za vsako dobro delo.

Svete pesmi.

Mašne.

I.

Vstop.

Pred Bogom pokleknimo,
 Povzdignimo srce!
 V nebesa zdaj pošljimo
 Vse misli in želje!
 Ta dar presvete maše
 Sprejmi od nas, o Bog!
 Naj zbriše grehe naše,
 Naj varje nas nadlog!

Slava.

Bog Oče večne slave,
 Vsa hvala Ti, vsa čast!
 Ljudem mir volje prave
 Na zemlji bodi v last!
 Bog Sin, nedolžno Jagnje,
 Si z Duhom svetim svet;
 Naj duh tvoj k nam se nagne,
 K češčenju srca vnet!

Evangelij.

Bog sam nam oznanuje
 Življenja srečni pot
 Temoto razsvetljuje,
 Nas varje grešnih zmot.
 Kristjani poslušajmo,
 To Jezusov je glas,
 Po njem se vsi ravnajmo,
 Da bo zveličal nas.

Vera.

Spoznam, o Bog nebeški!
 Da si ti stvarnik moj;
 Odrešil rod človeški
 Je Sin edini tvoj;
 Svet' Duh pri nas prebiva,
 Nam učenik poslan,
 Njegovo milost vživa
 Na zemlji vsak kristjan.

Darovanje.

Sprejmi, Bog, Oče večni!
 Za nas prečisti dar,
 Ga grešniki nesrečni
 Ti damo na altar
 Za svoje hudobije
 In celega sveta;
 Naj nam jih čisto zmije,
 Nam tvojo milost da.

V ponižnosti pošljimo
 Ta sveti dar v nebo.

Gospod Boga prosimo,
 Da mu prijeten bo.
 Naj bo mu v počesčenje,
 V zahvalo ino čast,
 Nam grešnikom v življenje,
 In sveti cerkvi v rast.

Svet.

Svet, svet, svet, Bog nebeški,
 Oblast imaš nad vse,
 Ves svet in rod človeški
 Ti hvalo, čast daje.
 Naj vedno hvaljen bode,
 Povikšan in česčen,
 Ki je za vse narode
 Na križu bil umorjen.

Po povzdigovanji.

O angeljci hitite
 In pridite z nebes!
 Nebeški kruh molite,
 Ni kruh več, Bog je res.
 Počutkom je telesa
 Sam Jezus tukaj skrit,
 Naj vabi nas v nebesa,
 Ga pridimo častit.

Povživanje.

Moj Jezus, tebe vžiti
 Iz srca koprnim,
 Bojim se k tebi priti,
 Ker tolikrat grešim.

Očisti dušo mojo,
 Zedini se z menoj,
 Pokaži milost svojo,
 Naj bodem vedno tvoj.

O Jezus, pridi, pridi,
 Preženi grehov noč,
 Naj duša moja vidi
 Ljubezni tvoje moč.
 Ostani vedno v meni,
 Poživljaj slabega,
 Z menoj se trdno skleni,
 Me stori srečnega.

Konec.

Zdaj dar smo dokončali,
 Odpeli čast Bogu,
 Očetu darovali
 Edinega Sinu.
 Umrlim, živim sprava
 Za grehe bode naj,
 Naj nam bo vsim zastava
 Za blažen sveti raj.

II.

Vstop.

Bog, pred Tvojim veličastvom
 Molimo ponižno Te,
 S svoje milosti bogastvom
 Se ozri v nas grešnike.
 Naj daritev Ti dopade,
 Jagnje je brez madeža;

Jezus vir nebeške gnade,
Ki odjemlješ greh sveta.

Slava.

Čast Bogu na visokosti,
Sveto je njegov' ime,
Po stvarjenja širokosti
Naj ga vse stvari časte.
Bodi hvaljen, bodi moljen,
Večni trojedini Bog!
V Tvojo večno čast izvoljen
Naj ti služi zemlje krog.

Evangelij.

Evangelija resnica
Varuje nas grešnih zmot;
Nam je luč, nam je vodnica,
Ki nam kaže pravo pot.
Nauk večnega življenja
Ti, o Jezus! imaš sam,
Luč modrosti in razsvitljenja
Daješ, o Zveličar, nam.

Vera.

Verujem v Boga Očeta
Neba, zemlje stvarnika,
V Sina, Odrešnika sveta,
Verjem v svetega Duha;
Verjem tudi vse resnice,
Ktere Jezus je učil;
Če se bom držal resnice
Bom v nebesih ga častil!

Darovanje.

Večni Oče vse dobrote!
 Milo glej na ta oltar,
 Za brezkončne grehov zmote
 Damo Ti prijeten dar,
 Kruha svetega in vina
 Dar ponižno darovan,
 Ki v telo bo Tvojga Sina
 Spremenjen nam v hrano dan.

Tudi naše premoženje
 Naj Ti posvečeno bo,
 V dar Ti damo vse življenje,
 Svojo dušo in telo,
 Dar naš za dolge človeške
 Na oltar pokladamo,
 Vir naj milosti nebeške
 Grešnikom nevrednim bo.

Svet.

Z angeljci na glas pojemo
 Sveto pesem, o Gospod!
 Vse češčenje Ti dajemo:
 Svet, svet, svet Bog Sabaot!
 Da še bolj goreče vneti
 Nam, o Bog, dobrotno daj
 Bi Ti mogli hvalo peti
 Tu in tam na vekomaj.

Po povzdigovanji.

Bodi moljeno, češčeno,
 Rešnje Jezusa telo,

Nam v zveličanje rojeno
 In za grehe križano!
 Bodi moljena častita
 Jezusova rešnja kri,
 Ki za greh naš si prelita
 In za grehe vseh ljudi.

Povživanje.

Mili Jezus, Božje Jagnje!
 Nosiš grešnikov dolgé,
 Naj se Tvoja milost nagne,
 Da očisti mi srce,
 In se sklenem z vernim duhom
 V zakramentu zdaj s teboj,
 Poživljaj z nebeškim kruhom,
 Bodem živ in mertev Tvoj.

Konec.

Blagoslovi, Trojedini Bog,
 Nas z milostno roko,
 V greha in skušnjav dolini
 Vari svojo množico.
 S svojo milostjo ostani
 Vselej, o Gospod! pri nas!
 V smrtni uri Ti nas brani
 In odkrij nam svoj obraz.

III.

Vstop.

Pred stolom Tvoje milosti
 Tvoj verni ljud kleči,

In Tebe Bog v ponižnosti
 Svoj'ga srca časti.
 Daj milost jim, ki hrepene
 V solzah izmiti vse dolge,
 Odpusti Oče grešnikom
 In skaži se dobrotljiv nam.

Slava.

Čast bodi v visokosti
 Bogu na vekomej,
 In mir po širokosti
 Ljudem naj bo vselej!
 V ponižnosti pojemo
 Ti hvalo trojni Bog!
 Od Tebe zgolj prejmemo
 Rešenje iz nadlog.

Evangelij.

Iz Tvojih ust izhaja
 Svet evangelium;
 Srce naj nam navdaja,
 Razsvitlja naj naš um,
 Modrost naj slava večna,
 Resnico nas uči;
 Bo duša večno srečna,
 Če vere se drži.

Vera.

Gospod, pred Tabo s trepetanjem
 Te tvoja verna stvar spozna,
 Veruje z živim spoštovanjem
 V Tebe edinega Boga.

Veruje tudi v Tvoj'ga Sina
 Spočet'ga od svet'ga Duha,
 Ko Jessova ga korenina
 V deviškem cvetu je cvetla.

Darovanje.

Tvoj mašnik zdaj daruje,
 Gospod, darile te ;
 Ž njim ljudstvo posvečuje
 Ti misli in želje.
 To kruha je in vina
 Za grehe naše dar,
 Spomin je Tvoj'ga Sina
 Položen na oltar.

O sprejmi darovanje,
 Preljubi oče naš,
 Da grehov odpuščanje
 In milost nam podaš.
 Telo bo z kruha pravo,
 In z vina sveta kri,
 Bo našim dušam v spravo,
 V ljubezni jih živi.

Svet.

Poj: Sveti, sveti, sveti,
 Je Bog in naš Gospod,
 Poj s Kerubini:
 Sveti Si Ti Bog Sabaot!
 Vsa zemlja naj Ti poje,
 Nebo naj Te časti,
 Ime presveto Tvoje
 Povsod naj se slavi.

Po povzdigovanji.

Poglej, o Oče, z visokosti
 Ves milostljiv na ta oltar!
 Nanj pokladamo po dolžnosti
 Zdaj Tebi dopadljivi dar;
 Tvoj Sin je dar le ta presveti
 Iz zgolj ljubezni darovan,
 Ki zvolil je za nas trpeti
 Ko jagnje bil za nas zaklan.

Jagnje Božje.

O glejte, Božje Jagnje
 Za nas preлива kri,
 Na križu glavo nagne,
 Do smrti že medli;
 Vse grehe nam odjemlje,
 Umerje za dolgé;
 Národi cele zemlje
 Po njem si mir dobé,

Obhajilo.

Gospod, oh nisem vreden,
 Da Tebe bi zavžil,
 Al stori, da bom vreden
 Duhovno zopet živ.
 Te v duhu zdaj prejeti
 Iz srca hrepenim,
 Daj, ženin naš presveti,
 Da milost zadobim.

Konec.

Daritev smo končali,
 Dar bil je božji Sin,

In smrti praznovali
 Njegove smo spomin.
 Po njem sedaj prejeli
 Nebeških smo darov;
 Naj Bog nam še dodeli
 Z nebes svoj blagoslov!

IV.

Vstop.

Pred tabo na kolenih,
 O Bog, te molimo,
 In polni želj ognjenih
 Dobrot te prosimo.
 Daritev svete maše
 Naj ti prijetna bo;
 Molitve, prošnje naše
 Usliši milostno.

Slava.

Čast tvoja naj razlega
 Nezmerna se o Bog,
 Nebesa naj presega,
 Napolni zemlje krog;
 Svoj blagi mir dodeli
 Na zemlji milostno,
 Da sveto vsi živeli,
 Prišli bomo v nebo.

Evangelij.

Iz Božjih ust izhaja
 Svet evangelium,

Srce naj nam navdaja
 In razsvitljuje um.
 Bog sam uči nas večni,
 Pri katerem zmote ni;
 O srečni, trikrat srečni,
 Če njemu smo zvesti.

Vera.

Bog Oče, vsi spoznamo,
 Da vse je tvoja stvar,
 Kar je in kar imamo,
 Je tvoje roke dar.
 Sin tvoj od Duha večni
 Bil svetega spočet,
 Po Dvici rojen srečni,
 Odrešil ves je svet.

Darovanje.

Naj Bog, dopade tebi,
 Kar ti darujemo;
 Scer kruh je sam na sebi,
 In vino je samo,
 Pa, z kruha in iz vina
 Bo kmalu, kar zdaj ni;
 Edinega ti Sina
 Telo in prava kri.

To naše darovanje
 Sprejmi, Bog milostno;
 Vse misli ino djanje,
 Vsa srca ti damo.
 O daj, da vso postavo
 Zvesto spolnujemo:

Da hodimo pot pravo,
Se vsi zveličamo.

Svet.

Povzdignimo, kristjani,
Vesele glase zdaj;
Zapojmo v Bogu zbrani:
Svet, svet na vekomaj!
Gospodu množca vdana
Prepevaj radostno
Zveličarju: Hosana!
Med nas zdaj prišel bo.

Po povzdigovanji.

Molimo klečijoči
Boga zakritega,
Okó ga ne razloči,
Pa vera ga pozna.
Z duhovnega pogleda,
O Bog, te vidimo;
Zadosti je beseda,
Da v tebe verjemo.

Povživanje.

Glej, čudeže odkriva
Zveličar grešnikom;
Gospoda hlapec vživa,
Je hrana Jezus sam.
Podoba le je vina
In hruha belega,
Telo in kri pa Sina
Zares je Božjega.

Pri nas, Gospod, ostani,
 In združi znami se;
 O Jezus, ti nas hrani,
 Poživljaj duh srce,
 Da ljubimo te vedno,
 Podpiraj, Jezus nas!
 Naj vživamo te vredno,
 Ko pride smrtni čas.

Konec.

Končan zdaj svete maše
 Je nekrvavi dar;
 Usliši prošnje naše,
 Nas ne zapust' nikdar!
 Naj spravno bo to djanje
 Nam, Jezus, naš pastir!
 Naj bo ti v čast, spoznanje,
 Nam v časni, večni mir.

Od sv. Rešnjega Telesa.

I.

Hvali Sion Rešenika,
 Hval' pastirja in vodnika,
 Poj mu himne, pesmice.
 Koljkor moreš, pevaj hvalo,
 Vedno hvališ ga premalo,
 Vedno zlagaj hvalnice.

Hvalmo danes pevajoči
 Živ' kruh in oživljajoči;
 Kruh slavimo iz nebés.

Kter'ga pri večerji blagi
Bratov družbici predragi
Dal je Odrešenik zarés.

Hvala bode naj zvoneča,
Naj prijetno bo doneča
Pesem duše radostne.
Dan slovesni se obhaja,
V katerem hrana ta najslaja
Prvič dana bila je.

Kralja novega praznuje
Se večerja, in daruje
Jagnje danes se novó.
Naj umakne se starina,
In resnici sence tmina;
Naj razjasni luč temó.

„Kar sem pri večerji storil“,
Tak jim Kristus je govoril,
„Delajte to v moj spomin!“
Ker nam je povelje dano
Vino ino kruha hrano
V sveti dar spreminjamo.

Verska je resnica taka,
Kruh in vina kaplja vsaka
Kri postane in mesó.
Kar ne vidiš, kar ne slutiš,
Kar s počutki ne občutiš,
Vera močna ti trdi.

Tukaj pod podobo dvojno,
 Ki le znamnje je dostojno,
 Blage skrite so reči.
 Jed mesó in kri je pitje,
 Celo Kristusa je bitje,
 Pod podobo slehernó.

Kadar prejme človek njega,
 Ga ne zlomi, prejme vsega,
 Nikdar ga ne razdeli.
 Vžije tisuč ga al' eden,
 Vsak enó'ko, kdor je vreden,
 Nikdar zmanjka ne jedi.

Greha čist, poln hudobije
 Hrano to nebeško vžije,
 Já življenje al' propad.
 Grešnim smrt, življenja bitje
 Dobrim je te hrane vžitje.
 Kak različen je nje sad!

II.

Pridi molit, o kristjan!
 Od ljubezni svete vžgan;
 Kjer je Jezus v zakramentu
 Iz ljubezni dan.

Tukaj so svete reči:
 Jezusa Telo in Kri;
 Duša, ktera njega vživa,
 Se ne pogubi.

Bod' češen Odrešenik!
 V vseh nadlogah pomočnik,
 Svojim vernim, Tebi zvestim
 Varh in učenik.

Posvečuj nas Ti zarés,
 Čudapolni kruh z nebes!
 Ti odverni vso nevarnost
 Vernih duš, teles.

Spokorjenja daj solzé,
 Grehov zbriši nam dolgé:
 Vera, upanje ljubezen
 V srcih naj živé.

Kadar umrje teló,
 Vzemi dušo Ti v nebó,
 Da se bomo veselili
 Vekomaj s Tebó.

III.

Sem kristjani pritecite
 Polni vernega duhá,
 Na kolena pokleknite,
 Dol pred našega Boga;
 Pod podobo je častito
 Tukaj Božje Jagnje skrito:
 Češen bodi vsaki čas
 Jezus, ki si odrešil nas!

Angelji in vsi svetniki,
 Dol stopite na zemljo,
 Nam bodite pomočniki
 Rešnje prav častit' Teló.
 Z enim duhom ga hvalimo,
 Z enim glasom ga častimo:
 Češen bodi vsaki čas,
 Jezus, k' si odkupil nas!

Pamet je preslaba naša,
 Prav spoznati to skrivnost,
 Gnada Božja doprinaša,
 Kar ni naša v stan slabost;
 To je čista, žlahtna mana,
 Vernim dušam v hrano dana,
 Jagnje Božje je le-tàm,
 Ki odjemlje grehe nam.

Grešniki, sem pritecite,
 Tu je milosti altár,
 Jezusa zvestó prosite,
 On bo vslišal svojo stvár;
 Grenke solze prelivajte,
 Svoje grehe obžalvajte,
 In prosite vsi Boga,
 Da vam svojo gnado dá.

Vsak naj kliče: Bog! daj meni
 Gnado, da se spokorim,
 Po pregrehi zapušeni
 Tebe hvalim in častim;

Daj mi enkrat srečno vmreti
 In doseči raj tvoj sveti,
 S tabo bom se veselil,
 Tebe hvalil in častil.

IV.

Praznika svetega
 Dan's veselimo se,
 Prav iz unetega
 Srca naj hvala gre.
 Staro preide naj,
 Vse novo bodi zdaj,
 Misli, djanje vsak prenavljaj.

Danes praznujemo
 Zadnje noči spomin,
 Ker se spomnujemo,
 Kako je božji Sin
 Svoje prijat'lje zbral,
 Jagnje jim jesti dal,
 S tem zapoved Judov dostal.

Učenci vživajo
 Velikonočno jed,
 Zadnjič dobivajo
 Rešnje Telo prejet,
 Jestu jim ga daje,
 Pa razdeli se ne:
 Vsak posebej cel'ga prejme.

Kadar prejemajo
 Slabi njega Telo,
 Se ga navzamejo,
 Moč jim je prava to;
 Kelih jim tud' zroči,
 Dá jim ga in veli:
 Pijte ga vsi, moja je kri.

Tak' je postavljeno
 Njega Telo za dar,
 Dušam pripravljeno,
 Da ga zavživa stvar.
 Mašniki to storé;
 Sami po njem živé,
 In ga vrednim vernim delé.

Zdaj od nebeškega
 Kruha naš duh živi,
 S kruha človeškega
 Bog se nam prav' deli,
 Čudi se o kristjan,
 Jezus jed vsem je dan,
 Bod' si reven, zaničevan.

Skupaj Te molimo,
 Trojni edini Bog!
 Srčno Te prosimo,
 Varuj nas vseh nadlog;
 Živi nas slabe zdaj,
 Te vživat' vekomaj
 V slavi Tvoji slednjič nam daj!

V.

Pevaj jezik pesem blago
 V čast telesa rešnjega;
 Slavi tudi kri predrago,
 Ki jo dal za greh sveta,
 In prelil je zadnjo srago,
 Sad telesa čistega.

Čista deva porodila
 Nam resnico večno je;
 Ta pri nas se je mudila,
 Z navki grela nam srce.
 Ko je tek svoj dopolnila,
 Čuden nam spomin daje.

Ko večer poslednji pride,
 Ko se zadnji dan mrači,
 Z družbo se učencev snide,
 Da postavo dovrši.
 Sveta groza jih obide:
 Sebe hrano jim deli.

Glej, meso-beseda: pravi
 Kruh zdaj spremeni v meso,
 In z pijače kri napravi,
 Moti se okus, oko:
 Vendar vera trdna zdravi
 In krepča srce zvestó.

Ker skrivnost je tukaj taka,
 V prahu človek naj kleči;

In podoba stara vsaka
 Pred resnico naj beži.
 Vera naša skali enaka
 Priča naj, kar čut taji.

Čast in slava razodeva
 Naj se očetu večnemu:
 Čast in slava naj odmeva
 Sinu njega ljubemu;
 Čast in slava naj se peva
 Duhu trikrat svetemu.

VI.

Razumeti kdo je v stani
 Čudo, ktero se godi?
 Živa vera nam oznani,
 Kar je skrito pred očmi:
 Pod podobo bel'ga kruha
 Je Zveličar naš zares:
 Mašnik moli, vzdigne duha,
 Ga pokliče iz nebes.

Vino njega Kri postane,
 Ktera zbriše grehe nam,
 Če le serca so mu udane
 Odpusti on grešnikom.
 Na altarji se daruje
 Za dolge vsega sveta,
 Bog in človek skup kraljuje,
 Vred z Očetom vse nam da.

Truplu daje jesti, piti;
 Kar pa je še več, ko to,
 Naše duše nam nasiti
 S svojim Mesom in Kervjo.
 Toda skerbni bod'mo vedno,
 Da nam v smert ne bo ta jed:
 Da jo vžijemo le vredno,
 Prav se presodimo pred.

Na kolena se verzímo,
 Premišljujmo to skrivnost;
 S srcem, petjem ga častimo,
 Svéta nam je ta dolžnost.
 Naj bo hvaljen za dobrote,
 Ker neskončno ljubi nas;
 Se spoznamo grešne srote,
 Smo žalili ga vsak čas.

Oh, kako smo vender srečni!
 Bog poniža sam se k nam!
 Premogočni, Stvarnik večni
 Se stvarém dá vžiti tam!
 Hrepenímo po kreposti,
 Ti pa, Jezus! moč nam daj,
 Da pri svoji preslabosti
 Tebe ljub'mo vekomaj.

VII.

Rešnje vidimo Telo
 Pod podobo kruha tam;
 Jezus, živi Bog je to,
 Pravi sveta vera nam.
 'z raja je nebeškega
 Do rodú človeškega
 Sam prišel terpet, umret,
 Vsim nebesa nam odpret.

Po vstajenji svojem je
 Spet k Očetu šel v nebo;
 Pa ostal pri nas je še,
 Pustil svoje nam Telo,
 V Zakrament postavljeno,
 V dušno jed pripravljeno,
 Da je moč za slabe nas,
 In življenje vedni čas.

Sam prijazno govori:
 Prid'te k meni vsi ljudje!
 Vživajte Meso in Kri.
 Duše vaše da živé.
 Če ga vredno vživamo,
 V njem zares prebivamo,
 Vzel nas k sebi v sveti raj
 Bo Zveličar vekomaj.

Padi toraj pred altar,
 In ponižaj se do tal,

Prósi milost, revna stvar!
 Da se t' bo sam sebe dal.
 In stanú prerevnega,
 Iz serca pohlevnega
 Prôsi milo: o Gospod:
 Bodi z mano ti povsod!

VIII.

Sveto rešnje Jezusa Telo!
 V sveti Zakrament postavljeno,
 V hrano dušno vsim ljudem pripravljeno,
 Ki sladkost in moč ima,
 Nam življenje večno dá;
 Hvaljeno, češeno bode naj!
 Ljubljeno in moljeno na vekomaj!

Vsemogočni, večni Bog je to!
 Angelji pred njim trepečejo,
 In pred njega tron na tla se mečejo;
 Vsi svetniki ga časté
 S strahom vsi nad njim stermé.
 Molijo Gospoda vse stvari;
 Oh, molimo ga ponižno tudi mi!

Ljubeznjivi Jezus naš je to!
 Na kolena predenj padimo,
 Vedno ga častiti zdaj se vadimo;
 Vsi prosimo usmiljenja
 Iz serca ponižnega,
 Da nam dá Mogočni žegen svoj,
 Da na zadnje pelje nas v nebo seboj.

Pred sv. rešnjim Telesom.

I.

Tukaj, duša, se ponižaj,
 Molit svoj'ga Jezusa,
 S trdno vero se približaj,
 In sprejmi v ljubezni ga.
 Glej, v ljubezni svoji sveti
 Se ti samega dari,
 S svojo milostjo objeti
 V zakramentu te želi.

Dal za tebe je življenje,
 Je na križu kri prelil,
 Da bi tebi odrešenje
 In zveličanje dobil;
 Tukaj pa želi skleniti,
 O nevesta, se s teboj,
 Tebi vir življenja biti,
 Biti večno ženin tvoj.

Toraj, duša, se ponižaj
 Tukaj pred Zveličarjem,
 S spoštovanjem se prbližaj
 In srčno z zaupanjem,
 Da zaceli tvoje rane,
 In podpira ti slabost,
 Vekomaj s teboj ostane
 Vse veselje, vsa sladkost.

II.

Ponižno tukaj pokleknimo,
 In z vernim srcem počastimo
 Usmiljen'ga Zveličarja;
 Ker v Zakramentu je pred nami,
 Da bi z gorečimi željami
 Častili in molili ga.

Bod' moljeno in počešeno,
 Nam iz ljubezni dodeljeno,
 Presveto Jezusa Telo!
 Bod' dušam moč in posvečenje,
 Zastava terdna jim v življenje,
 O Jed, popotnica v nebo!

Bod' moljena, o Kri častita!
 Za grehe vsih ljudi prelita
 Iz svete Jezusa strani!
 Naj cena tvoja nam odmiže
 Vsih grehov naših hudobije;
 V skušnjavah nam serčnost deli.

Sveto Serce Jezusovo.

Tu v kruhu vse svetosti
 Nebeškega sladú,
 V zastavi in skrivnosti,
 Ljubezni in mirú,
 Spoznano, hvaljeno,
 Češčeno, ljubljeno
 Naj Jezusovo Srce
 Med nami vedno bo!

Že prej nas je ljubilo
 Srcé Zveličarja,
 Bo vse nam dodelilo,
 Kar prosimo zdaj ga.
 Spoznano, i. t. d.

V to srce zakleniti
 Se hoč'mo zadnji čas
 Ko zvoli Jezus priti
 Po zakramentu v nas.
 Spoznano i. t. d.

V sercá presveti rani,
 Ki nam odperto je,
 Se našim dušam hrani
 Svet mir zveličanje.
 Spoznano i. t. d.

V to Serce zakleniti
 Se hoč'mo zadnji čas.
 K' bo hotel Jezus priti,
 Še v Zakramentu v nas.
 Spoznano, i. t. d.

O Jezus! naj omije
 Nas Serca tvoj'ga Kri,
 Naj grehe nam pokrije,
 In milost dodeli.
 Spoznano i. t. d.

Pred sv. Obhajilom.

So odprle se nebesa;
 Glej! že Kralj nebeški gre,
 Duša! vzdigni se s telesa!
 In nasiti si željé.
 Truma angeljev se zbira,
 Tam na altarji moli ga;
 Tam studenec gnad izvira,
 Glej tam svoj'ga Ljubega.

Oh ne čakaj, Jezus mili!
 Pridi, pridi, Ljubi moj!
 Prosim, naglo se usmili
 Mene, skleni se z menoj!
 Rés, Gospod! da nisem vreden,
 Da pod mojo streho greš.
 Kak' pa Tebe sem potreben,
 To nar boljše sam ti veš.

Saj ne morem več živeti,
 Če ne prideš, o Gospod!
 Tebe serčno čem objeti;
 Res! popred ne grem odtod!
 Toraj, Jezus ljubeznjivi,
 Pridi in nasiti me!
 Da v ljubezni nevgasljivi
 Večno s tabo sklenem se!

Pot proti nebesom.

Poznate dom? na zemlji ne leži,
 Od kter'ga britko serce govori,
 Kjer vt hne mil' glas, solze ne tekó
 In dobri srečo, slabi moč dobó.
 Poznate g ? Le nanj
 Mi mislimo vès čas sedanj'.

Poznate pot? je ternjeva steza;
 Naprej ni moč, skerbí popotnika;
 Spotakne se. pogleda v prahu gor;
 Okrajšaj, Oča! tek, omagam skor;
 Poznate j? ta gre
 Tje gor, kjer upa vse sercé.

Poznate ga? prijatel je z nebes,
 Človešk otrok, in več še, Bog je res;
 Naprej je šel on ternjevo stezó,
 Popotniko n pristopi milostno.
 Poznate ga? Le ta
 Prot nebu srečno nas pelja.

Hrepenenje po Jezusu.

O kam, Gospod!
 Gre tvoja pot?
 Kam stopnje te peljajo?
 Se že mrači,
 Se dan temni
 In zvezde že migljajo.

Zveličar moj!
 Pri men' obstoj,
 Te čem pod streho vzeti;
 Res hišica
 Je srotica,
 Pa željna te sprejeti.

Straši me noč,
 Sovražna moč,
 Gospod pri men' ostani!
 Kjer ti stojiš,
 Noč razsvitliš,
 Strahovi so pregnani.

Vkup bodeva
 Večerjala,
 O sreča nezrečena!
 Živ kruh mi bo
 Tvoje Telo;
 Men' duša oživljena.

Pri men' obstoj
 Preljubi moj!
 Ki v limbarjih prebivaš,
 S cvetlicami
 Postéljem ti
 Sercé, da v njem prebivaš.

Naj slajši serce.

Serce naj ljubeznjivši
 V nebesih in na sveti!
 Kdo da mi grešnem' sinu,
 Od tebe pesem péti? —
 O Jezus! tvoje sladko Serce
 Naj ljubijo, časté
 Vse ljudstva, vsi jeziki,
 Vse angeljske versté.

Ti Serce si pohlevno,
 Si Serce Jezusovo;
 Ti Serce si vse krotko,
 Si Serce Jagnjetovo.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si ponižno,
 Oh, daj spoznat' mi tebe,
 Da tebe vsak čas išem,
 Ne išem sam'ga sebe.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si vse čisto,
 Nad belo lil'jo belo;
 O da b' tud' moje Serce
 V nedolžnost obelelo!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si dobrotno,
 Dobrotno vsim ubožnim,

Dobrotno vsim dobrotnim,
 Dobrotno vsim nedolžnim.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si ljubljivo,
 Ti ljubiš vse goreče,
 Ti ljubiš vse proseče,
 Ti ljubiš te ljubeče.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Ti Serce si ljubljivo!
 Kdo te dohvalil bode?
 Ti ljubiš mlade, stare,
 Ti ljubiš vse narode.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, sveto Serce!
 Si vse ljudi rešilo;
 Človeško ktero Serce
 Ti to bo povernilo?
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, sladko Serce!
 Z rosó nebés napajaš
 Pravične in nedolžne,
 Zveličanje jim dajaš.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, dobro Serce!
 Vse grešne k sebi vabiš;
 Vse hudo, kar so stor'li
 Poboljšanim pozabiš.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, ljubo Serce!
 Zakaj te svet ne ljubi?
 Unemi ga v ljubezni!
 Nikar ga ne pogubi.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, milo Serce!
 Zakaj te star' ne ljubi?
 Ogrej ga k nov' ljubezni!
 Nikar ga ne pogubi!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce, sladko Serce!
 Zakaj te mlad' ne ljubi?
 Serce mu vžgi v ljubezni!
 Nikar ga ne pogubi!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Jezus! v vsih sercih
 Ljubezni iskro vterni;
 Zgubljene vse ovčice
 Na pravo pot zaverni!
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Dolžni smo vsi te ljubiti',
 Ker vsih dolgé si vmival,
 Za vse britkosti terpel,
 Oh! kri za vse prelival.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

O Serce naj sladkejši
 Mi vsi v stotere glase
 Te hvalimo, častimo
 Zdaj in na večne čase.
 O Jezus! tvoje sladko Serce itd.

Po sv. obhajilu.

Zdaj, o duša moja, pevaj!
 Jezus tvoj
 Je s teboj;
 Zdaj zročuj,
 Zdaj zdihuj,
 In v ljubezni se ogrevaj!

Zdaj vesela glas zaženi:
 Jezus moj!
 Rés si moj;
 In kot zdaj
 Vekomaj —
 Prosim — moraš biti v meni!

In tak dolgo bom prosila:
 Jezus moj!
 Bod' z menoj!
 Da s teboj,
 Ljubi moj!
 Po nebesih bom hodila.

Dobri pastir.

Ti, o Jezus, srčno mili,
 Naš pastir najboljši si.
 O kako bi ne ljubili
 Zvesto te iz vseh moči?
 Doli k nam si se ponižal,
 In ovčic iskat prišel;
 Ljud nezdušni te je križal,
 Za naš greh si smrt trpel.

Kako vbožne me ovčice,
 Tebi to vrnile bi?
 Svoje damo ti dušice
 V duhu vse ponižnosti.
 Zvesto bomo poslušali
 Tvojih ust presladki glas,
 Tvojo voljo spolnovali
 Radi bomo vsaki čas.

Oh, prijetno je hoditi,
 Pasti s Tvojo čedo se!
 Sladkó Tebi zmir slediti,
 In ljubiti večno Te,
 Pasi nas, o Jezus mili!
 V cvetji svojega sladú;
 Daj, da bomo pristopili
 Vsi k studencu večnemu.

In ko steče čas se paše,
 V dom nebeški pelji nas,
 Gor v prebivališče naše

Gledat' mili Tvoj obraz.
 Ti o Jezus srčno mili,
 Naš pastir najboljši si.
 O, kakó bi ne ljubili
 Zvesto Te iz vseh moči?

Vesela pesem Jezusu.

O Jezus! ves moj blagor ti!
 Ljubezen sladka čez moči,
 Serce po tebi vse gori,
 Ko v tebi le se zveseli;
 Ne zmaga zlato solnce te,
 Ti vmakne mila luna se,
 Prijazna zar'ja zad ti je,
 In tudi svitle zvezdice.

Tak čisto lil'je ne cvetó,
 Ne blage rož'ce tak lepó,
 Duha vijol'ce ne dajó,
 Ne nagelji tako ljubó;
 Tak sladka ni nobena stvar,
 Ni toljko drag nikaki dnar,
 Tak mil' prijatelj ni nikdar,
 Kot serec ti mili Gospodar.

Ni proti tebi višjega,
 Lepota zemlje zgine vsa,
 Duhov temni se množica,
 Zbledi luč neba svitelega. —

V ljubezni pesem podarim,
 Jo v Serce tvoje izročim,
 Se s trumo angeljev združim,
 Veselo z njimi te častim.

Ti dušo mojo sam živiš,
 Seboj v ljubezni zaročiš,
 Mi toljko radost dodeliš,
 Serce obilno zveseliš.
 O ljubi Ženin, sladki ovet!
 Si dražji mi kot celi svet;
 Za té vse slasti štejem v smét,
 In raji križ si zvolim spét.

Po tebi le so želje vse,
 K zame v smrt podal si se;
 Porôsi s svojo gnado me,
 Ko s srcem, z ustmi prosim te!
 Serca veselje ti sladkó!
 Ki si me ljubil tak močnó,
 Ko steče mi življenje to,
 Me pelji v večni mir, v nebó!

Vera, upanje in ljubezen.

Živo verjem, terdno upam,
 Serčno ljubiti' te želim.
 Daj mi, Bog! tvoj glas sprejeti.
 Zmotam pa serce zapreti;
 Sej iz rok ljubezni tvoje
 Je prišlo življenje moje;

Vero, upanje povikšaj,
 Da v ljubezni ves gorim.

Živo verjem, i. t. d.
 Tri osebe so v skrivnosti,
 Le en Bog v svoj' svetosti,
 V bistvu so moči enake,
 Čudne dela so od vsake.
 Vero, upanje i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 V tebe, Oče na višavah!
 Bom zaupal v težavah;
 Tvoja roka me podpira,
 Če me svet, pekel zatira.
 Vero, upanje i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 Jezus, tvoje odrešenje
 Naj me varje pogubljenja,
 Je nebesa odklenilo,
 Upanje nam uterdilo.
 Vero, upanje i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 Ti me, sveti Duh, podpiraj.
 Strah v sercu mi zatiraj:
 Da se vterjen ne preganem,
 Živ ud Jezusov ostanem.
 Vero, upanje i. t. d.

Živo verjem, i. t. d.
 Kadar ura mi odbije,
 In me temni grob zakrije,
 Ko trohljivost ž'vot razdere,
 Naj se v mojem sercu bere:
 Ljubi Oča! tebe ljubim,
 Tebe ljubit' hrepenim.

Marijne pesmi.

Veš, o Marija!
 Moje veselje,
 Veš moje želje?
 Ljubil bi te;
 Zmiraj pri tebi
 Hotel bi stati,
 Ljubljena mati,
 Zverzi me ne!

Kaj pa ti hočeš,
 Moja Kraljica,
 Sladka Devica!
 Da ti podam?
 Drugega nimam,
 Prosim pohlevno,
 Vzem' serce revno,
 Rad ti ga dam!

Pa ti, Kraljica!
 Si ga že vzela,

In si ga vnela,
 Za te gori!
 Mati preblaga!
 Ti ga ohrani.
 Hudemu vbrani,
 Reši ga ti!

Glas iz serca zaženimo,
 Mater Božjo poslavit,
 Da pusti nam, jo prosimo,
 Jo priserčno počastit';
 Ona je nebes Kraljica,
 Ona naša pomočnica.
 Naj jo hval'jo vse stvari:
 Bod' češena, D'vica ti!

Je prišla, za nas rojena,
 Lepšat in osrečit svet,
 Kakor lil'ja zasajena,
 Lepšal jo je dviški cvet.
 Je živela le v samoti,
 Le v ponižnosti, tihoti.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

Z božjo milostjo navdana
 Polna od Boga dobret,
 Mati Božja bila zbrana,
 In veselje nas sirot.
 Jezusa nam je rodila,
 Nam zveličanje dobila
 Naj jo hval'jo i. t. d.

O, poslušaj zdaj, Marija!
 Mile prošnje nas otrók,
 Nas zatira hudobija,
 O, poslušaj ti naš jok:
 Daj Boga za nas prositi,
 Vselej te žel'mo častiti.
 Naj jo hval'jo i. t. d.

Spomin na sv. Višarje.

Češena Kraljica,
 Češena mi bod'!
 O čista Devica,
 Češena mi bod'! —

Pred tebe, Marija!
 Tje v duhu hitim,
 Po tebi, Marija!
 Serčno hrepenim,
 Češena Kraljica! — itd.

Pa nekaj predraga!
 Nazaj me derži:
 Devica preblaga
 Oh! greh me teži.
 Češena itd.

Sem deleč zabredel
 Od tebe, moj up!
 Globoko je vjedel
 Pregrehe me strup.
 Češena itd.

Kak hočem jest vstati
 Brez tvoje moči?
 Usmili se. Mati!
 Oh, reši me ti!
 Češena itd.

Pomagaj, Marija!
 O prosi za me!
 Pomagaj, Marija,
 Da pridem pred té!
 Češena itd.

Vse upanje svoje
 Postavim na té
 Le Dete ti svoje
 Poprosi za mé!
 Češena itd.

Kaj ne? o Devica!
 Da upati znam,
 Da tebe, Kraljica,
 Za Mater imam.
 Češena itd.

Saj ti si Devica,
 Dobrotljiva vsa!
 Si nam pomočnica,
 Kot nekdej si bla,
 Zatorej, Marija!
 Češena mi bod'!
 Na veke, Marija!
 Češena mi bod'!

Marija ljubeznjiva!
 Ti moje si veselje,
 Vse moje serčne želje,
 So, vedno te častit'.
 Če se me žalost loti,
 Al' grozne bolečine,
 Mi vsa nadloga mine,
 Ko k tebi pribežim.

Ime presveto tvoje
 V serce si čem vsaditi,
 In sabo ga nositi
 V sercu, kjerkoli bom.
 In kó zavoljo greha
 Mi serce v strahu bije,
 Samo ime Marije
 Mi serce vpokoji.

In kadar bom vmiral
 Bom klical Ime Marije,
 To mi tolažbo vlije
 V prežalostno sercé,
 Marija! iz serca zdihnem,
 Ko zora zjutraj vstaja,
 In solnce ko zahaja,
 Marijo kličem spet.

Ko me sovražnik skuša,
 Zavpijem: Oh, Marija!
 In ta peklenska zmija
 Prestrašena zbeži.

To sveto Ime Marije
Klicaje, bodem srečno
Tù živel, ino večno
Se tamkej veselil.

Usmiljena Marija!
Ti si mi zvesta Mati,
Zato se ni mi bati,
Te klicat' na pomoč.
Zatorej bom klical
Marijo v vsaki sili,
Ker ona se usmili,
Kot Mati ljubljena.

O Marija, naša Mati!
Čez valove, od nevihte gnane,
Tje v dežele, potnikom neznane,
V té zaupajoči gremo.
O Marija, varuj nas!
O Marija, vodi nas
Po pravi poti v sveti raj!

O Marija, naša Mati!
Če nesreča nam bo kon'c kazala,
Up naš pobijala terda skala,
Takrat Mater nam se skaži!

O Marija, naša Mati!
Kadarkoli bomo v hudi sili,
K tebi se, Marija! obernili,
S svojim plajšem nas zakrivaj!

O Marija, naša Mati!
 Kakor veš in znaš, nas varno vodi,
 Skerbna, mila Mati, z nami hodi!
 Spremljaj nas do konca življenja!

Tebi Marija, o Mati premila!

Rad bi jest pesmico novo zapel,
 Rad bi razlil ti vse serčne čutila,
 Revež ne vem le, kako bi začel.
 Veš, o Marija! kako čem začeti?

Šel bom na griček, in tam bom začel:
 „Slava Maríi, oj slava prelepi!“

Tak, o Marija! bom tebi zapel.

Klical bom tamkej, na griču krog sebe,
 Klical bom brate, naj z mano pojó;
 Klical bom sestre, naj slavijo tebe,
 Mladi in stari naj slavo ženó.
 Divje zverine naj tebe častijo,
 Voda v potoku naj tebi šumljá,
 Tički preljubi naj ti žvergolijo,
 Veterc po gojzdu naj tebi pihljá.

Hribje, planine, gorice, doline,
 Travniki, logi, široko polje,
 Gojzdi ravnine in sterme meline,
 Vsi naj te z mano, o Mati! časté.
 Naj se razlega po silni daljavi,
 Naj se odmeva in vedno glasi
 Krog in okrog v obnebni višavi,
 „Slava Maríi! naj večno doni.

Ena zvezda prikazala
 S temnih se oblakov je;
 Lepši kot danica zala,
 Lepši, kakor zvezde vse;
 Clo stvarjenja bliš nar veči
 Nje lepoti ni enak;
Solnca žar svetlogoreči
 Je prot' nji le temen mrak.

Glej, Marija imenuje
 Zvezda se izvoljena,
 Ktere prihod oznanuje
 Srečen dan zveličanja;
Ta je zarja lepa tista,
 K' sveti v rajskem žaru se,
Bolj ko zlato solnce čista,
 Lepši, kakor zvezde vse.

Solnce nekda j ni svetilo,
 Zvezd na nebu tud ni b'lo,
 Pride čas in spremenilo
 V prah se zopet vse to bo,
Njena pa lepota zala
 Vsih preseže časov ték,
 Je vse veke presijala
 In cvetla bo z veka v vék.

Predin Oča trikrat sveti
 Vstvaril je nezmirni krog,
 Niso bli še časi šteti,
 Bla je večnost le in Beg;

Predin vodam je tečaje,
 Predin luč je zemlji dal,
 In postavil morju graje,
 Še nebés obok ni stal.

Ti Devica si presveta
 Bila že izvoljena,
 Bila v Večnemu spočeta
 Čista vsa, brez madeža.
 Kadar delati naravi
 Je podstavo bil začél,
 Kadar sive na višavi
 Je oblake gor pripél;

Ko nezmerni so svetovi
 Nastopili daljno pot,
 Po besedi se njegovi
 Vse gibalo je povsod:
 Takrat ti pri njem si bila,
 Z njim ravnala si že vse;
 V njem se vedno veselila,
 In pred njim igrala se.

Blagoslov je ves Gospodov
 Se nad té obilno zlíl,
 Blagoslov pa vsih narodov
 Spet iz tebe je priklíl;
 Toraj vse te srečno števa,
 O velika Ti Gospa!
 Tvoja slava se odmeva
 Po okrajnah vsih sveta.

O Marija! lepši cvet!

Ko je kdaj imel ga svet,
Izmed vsih devic si zbrana,
Mati milosti nam dana,
Da pred Jezusom stojiš,
Grešnikom pomoč deliš.

Sveta Mati vsih dobrot!

Spomni se nas, revnih srot
V sercu maternem nas nôsi,
In pred Bogom za nas prôsi;
On z veseljem vse stori,
Kar ga prosiš, Mati, ti

Nam pomoč, Marija, daj,
Da poboljšamo se zdaj;
Prôsi božjega Sodnika,
Njega milost je velika,
Da nam on odpustil bo,
Storil milostno sodbo.

Grešnik! grehe objokuj,
Vredno zanje zadostuj;
Če se bomo spokorili,
Ino Jezusa ljubili,
Bo Marija zadnji čas
Milost sklicala na nas.

Kristjani! Marijo častimo,
Nebeška je ona Gospa;
Jo s petjem veselim hvalimo,
Rodila je Kralja svetá;

Iz serca jo toraj prosimo lepo,
 De naj nam pri Bogu besednica bo;
 Če človek pomoči želi,
 Pri nji jo gotovo dobi.

Marija, presveta Devica!
 Ki polna si Božjih darov,
 Preblaga nebeška Kraljica!
 Kraljica presrečnih duhov!
 Poglej nas na zemlji pregrešnih sirot,
 Ki tare nas breme pretežkih pomot;
 Mi kličemo, da bi nas Bog,
 Odrešil iz naših nadlog.

O Mati naj bolj dobrotljiva!
 Ki revežem pomoč deliš,
 Oči, ki jih solza zaliva,
 Vsa rada tolažiš, vedriš!
 O prosi preljubega svoj'ga Sinu,
 Zveličarja našega, Kralja miru,
 Da milo na nas se ozre,
 In grehe zanese nam vse.

Ko duša se bode ločila
 Od tod iz telesnih slabost,
 O prosi, Marija premila!
 Da pride v nebeško sladkost,
 Kjer gleda, kar tukej ne gleda oko,
 Posluša, kar tukaj ne sliši uho,
 Uživa veselje serce,
 Kjer Bog mu spolnuje želje.

Za Bogom častimo
 Marijo najprej,
 Iz serca zdihnimo
 K svoj' Materi zdej,
 K' je danes iz svéta
 Nje duša lepó
 Od angeljev vzeta,
 Nesena v nebó.

Ta kor apostoljski
 Je bil na ta dan
 V veliki britkosti
 K tej Materi zbran.
 Njih jok in zdih'vanje
 Kdo zrekel ga bo?
 Njih silno žal'vanje,
 Ker jemlje slovó.

Čimu je jok taki?
 Jim odgovorí,
 Moj duh, kot vsaki,
 V nebesa želi;
 Bom svet zapustila,
 In pojdem od vas:
 Pa gori prosila
 Bom Sina za vas.

Na to je molila,
 In dušo zroči;
 Je glavo nagnila,
 Zaperla oči.

Učenci žal'vali,
 Zakrili obraz
 Usmili, so djali,
 Se Mati ti nas!

Duhovi šumejo,
 Ti gredo naprot',
 In tebe nesejo
 Med petjem od tod.
 Mi bomo zdih'vali
 Za tabo britko;
 Oči povzdig'vali
 Do tebe v nebo.

Tam gori vživala,
 Boš krono zares,
 Kraljica postala
 Si zemlje, nebes.
 Clo angeljski kori
 So v tvoji oblast',
 In zvoljenih dvori
 Razlegajo čast.

Mi tudi recimo:
 Češena naj bo;
 Se priporočimo
 Marii zvesto;
 Če bomo le vredno
 Marijo častil',
 Tud' bomo potrebno,
 Pomoč zadobil'.

Pogledaj, o Mati!
 Vse voljno serce,
 Ti hvalo dajati
 Od dneva do dne.
 O stoj nam na strani
 V dolini solzá,
 Nas grehom ubrani
 Zavoljo Boga.

O daj nam, Marija:
 Posebno pomoč,
 Ko ura odbija,
 Da duša se loč':
 Pomagaj, da srečno
 Končamo ta svet;
 Da bodemo v večno
 Veselje sprejet'.

Molitev.

Bog! milostiv bodi
 Zavolj hudobij,
 Del naših ne sodi,
 Ker cene v njih ni.
 Sej pros' za nas Mati,
 Le na-njo poglej:
 Kar nočeš nam dati,
 Naš' Materi daj.

Hvalo pojte, dol, višava,
 Travnik, polje in gošava!
 Hvalo dajte d'vic Devici,
 Ona je nar lepši stvar.
 Vé vodice šumljajoče,
 In vé tice pevajoče:
 Hvalo dajte vse Marii,
 Pojte in častite jo!

O Marija, slava tvoja
 Je presladka radost moja:
 Hvaljen bodi na višavi
 Večni Bog, začetnik tvoj!
 Ti si solnce imen'vana,
 Ker v ljubezni vsa si vžgana;
 Luna si, ki zalo sveti,
 Od nebeške čistosti.

Vsa brez madeža Devica —
 Bela lil'ja si cvetlica,
 Duh nebeški te obdaja,
 Ljubeznjiva vsa si ti;
 Nar bolj pa je ljubeznjivo,
 Tvoj'mu Bogu dopadljivo,
 Da ko si vsa lepa čista,
 Si pri tem ponižna vsa.

Devica lepa, bogomila!
 Vselej milost si ljubila,
 Lej, tvoj Sin te tolkanj ljubi,
 Tudi ti se usmili nas!

Oh usmili se, usmili, —
 Zlast' ob naši zadnji sili
 Se ozri na reve naše,
 In nikar nas ne zapust'!

Papežska himna.

Kjer je Petra cerkev prava,
 Kjer je Rima večna slava,
 Tam v ponižnosti veliki
 Se glasijo vsi jeziki:
 Blagor svetemu Očetu,
 Blagor, blagor Bog mu daj.

Glas gre čez sedmere griče,
 Vatikan junaško kliče,
 Še svetnikov tihe rake
 Glas pošiljajo v oblake:
 Blagor itd.

Po ravninah, visočinah,
 Vodah, hribih in dolinah
 Po prostoru sveta vsega
 V svetih trumah se razlega:
 Blagor itd.

Angelji se pridružite
 Svoje petje z nam' sklenite,
 Da se bode živo vnelo,
 Nad zvezde v nebo donelo:
 Blagor itd.

KAZALO.

Stran

Moji preljubi Slovenci	3
----------------------------------	---

Obiskovanje presv. Rešnjega Telesa.

Vvod	5
Duhovno obhajilo	13
Krajši duhovno obhajilo	16
Molitev pred slednjim obiskovanjem naj svetej- šega Zakramenta	17
Pervo obiskovanje	20
Še eno kratko duhovno obhajilo	23
Počešenje Matere Božje	24
Molitev po vsakem obiskovanji k Materi Božji	25
Drugo obiskovanje	27
Tretje obiskovanje	31
Četerto obiskovanje	35
Peto obiskovanje	38
Šesto obiskovanje	42
Sedmo obiskovanje	46
Osmo obiskovanje	50
Deveto obiskovanje	54
Deseto obiskovanje	58
Enajsto obiskovanje	63
Dvanajsto obiskovanje	67

	Stran
Trinajsto obiskovanje	71
Štirinajsto obiskovanje	76
Petnajsto obiskovanje	80
Šestnajsto obiskovanje	84
Sedemnajsto obiskovanje	88
Osemnajsto obiskovanje	93
Devetnajsto obiskovanje	97
Dvajseto obiskovanje	101
Enoindvajseto obiskovanje	106
Dveindvajseto obiskovanje	110
Triindvajseto obiskovanje	114
Štirindvajseto obiskovanje	117
Petindvajseto obiskovanje	122
Šestindvajseto obiskovanje	127
Sedemindvajseto obiskovanje	131
Osemindvajseto obiskovanje	135
Devetindvajseto obiskovanje	140
Trideseto obiskovanje	144
Enointrideseto obiskovanje	148
Serčni zdihljeji k Jezusu v zakramentu svetega Rešnjega Telesa	153
Molitev k Jezusu v naj svetejšem Zakramentu	181
Druga molitev k Jezusu y naj svetejšem Zakra- mentu	188
Pesem k Jezusu	189
Dnevnice v čast naj svetejšemu Zakramentu .	191
Litanije v čast sv. Rešnjemu Telesu	196
Duša Kristusova	203
Razložena ravno ta molitev	203
Molitev k Jezusu v najsvetejšem Zakramentu .	208
Božje čednosti	209

Drugi del.

Navadne molitve in pobožnosti.

	Stran
Jutranja molitev	213
Molitev svete Elizabete	215
Molitev k prečisti Devici	216
Krajši molitev v skušnjavah	216
Večerna molitev	217
Perva sveta maša	219
Druga sveta maša	231
Spovedne molitve	249
Obhajilne molitve	259
Po sv. Obhajilu	266
Sveti križev pot	272
Lavretanske litanije	304
Litanije vsih svetnikov	311
Nektere molitve in dobre dela, s katerimi se lahko odpustki zadobijo	320

Svete pesmi.

Mašne:

I. Pred Bogom pokleknimo	326
II. Bog, pred tvojim veličastvom	329
III. Pred stolom tvoje milosti	332
IV. Pred tabo na kolenih	336

Od sv. Rešnjega Telesa:

I. Sion hvali rešenika	339
II. Pridi molit, o kristjan	341
III. Sèm kristjani pritecite	342
IV. Praznika svetega	344
V. Pevaj jezik pesem blago	346
VI. Razumeti kdo je v stani	347
VII. Rešnje vidimo Telo	349
VIII. Sveto rešnje Jezusa Telo	350

Pred sv. Rešnjim Telesom :

I. Tukaj, duša, se ponižaj	351
II. Ponižno tukaj pokleknimo	352
Sveto Serce Jezusovo	353
Pred svetim obhajilom	354
Pot proti nebesom	355
Hrepenenje po Jezusu	355
Naj slajši Serce	357
Po sv. obhajilu	360
Dobri pastir	361
Vesela pesem k Jezusu	362
Vera, upanje in ljubezen	363

Marijne pesmi :

Veš, o Marija	365
Glas iz serca zaženimo	36
Češena Kraljica	36
Marija ljubeznjiva	36
O Marija! naša Mati	37
Tebi Marija, o Mati premila	371
Ena zvezda prikazala	372
O Marija, lepši cvet	374
Kristjani, Marijo častimo	374
Za Bogom častimo	376
Hvalo pojte, dol, višava	379
Papežska himna	380

U R A,
moliti Jezusa
v
zakramentu ljubezni Božje.

Nekatere molitve
za obiskovanje najsvetejšega Zakramenta.

Udom prelepe bratovščine sv. Rešnjega Telesa
nabral

Janez Volčič,
duhoven Ljubljanske škofije.

Z dovoljenjem visokočastit. škofijstva Ljubljanskega.

O s m i n a t i s.

V LJUBLJANI.
Založil Matija Gerber, knjigovez.
1894.

Preljubi kristjan!

Preljubi bratje in preljube sestre naj-
lepše bratovščine

sv. Rešnjega Telesa!

ristus Jezus, naš Bog, je v najsvetejšem Zakramentu, v Zakramentu neskončne ljubezni vedno med nami. Med nami pa je le za nas, le zavoljo nas. Na naših altarjih tam biva, nam ponuja vse zaklade svoje, nam nerazumljive ljubezni, ter željno pričakuje nas, da bi prišli k Njemu, da bi v obilnosti zajemali iz studenca Njegove milosti, vsak za svoje potrebe; eni milosti spreobrnjenja, drugi milosti stanovitnosti; eni tolažila, drugi zopet srčnosti; eni po-

moči za se, drugi zopet za svojega bližnjega. Oh, in kako potreba je nam vsem Njegove pomoči! — Drugič pa, za toliko ljubezen, katero nam, ubogim grešnikom, naš Bog v tem Zakramentu skazuje ali Mu nismo dolžni za to tudi nasprotne ljubezni? Če nas — hudobne On — Bog, toliko ljubi, ali Ga ne bomo ljubili tudi mi? In kako pa Mu hočemo to ljubezen skazovati? Kogar radi imamo, smo tudi radi pri njem. Ako tedaj ljubimo Jezusa, svojega Boga, bomo tudi radi blizo Njega. Posebni poglobitni namen bratovščine sv. Rešnjega Telesa je pa ravno tudi ta, da se njeni udje radi zbirajo okoli tabernakeljnov svojega Boga, da Ga tam, kolikor premorejo, spodobno časté in molijo, da se ž Njim še celo uro pri srčno pogovarjajo in radujejo. — Da bi pa to sveto dolžnost toliko lahkeje in lepše opravljali, nabral sem Vam, preljubi! tu nekoliko molitvic, katere morate opravljati pri obiskovanji najsvetejšega Zakramenta.

Pristavim le še samo to: 1. Namen obiskovanja presv. Rešnjega Telesa naj ti bo vselej le ta: da ponižno moli Jezusa Kristusa v tem Zakramentu Njegove lju-

bezni in Njegovo Božjo pričujočnost med nami spodobno časti. 2. Da s tem, kolikor premoreš, nadomestuj, ali popravlja tista zaničevanja, katera se tej Božji skrivnosti delajo. 3. Presrčno Ga prosi potrebnih milosti; prosi Ga zlasti razsvetljenja v dvomih, moči v skušnjavah, tolažila in podpore v britkostih in težavah, ali milosti, katera ti je ravno najbolj potrebna.

Obudi pravo živo vero v ta Božji Zakrament. Pomisli dobro, kdo je v ti skrivnosti? — Združi se z angelji, ki pred tabernakelnom noč in dan molijo svojega in tvojega Boga. — Misli si, vsi udje te svete bratovščine so te izvolili, in te poslali pred Božji sedež, da moli, časti in prosi živega Boga; vsi pričakujejo, da bi to imenitno, angeljsko službo dobro opravil.

Skrbno se varuj vse razmišljenosti. Vse druge skrbi, celo vse druge misli odloži za ta čas. Bog ne daj, da bi za to ali s tem iskal kake posvetne hvale, ker tako bi zapravil vse zasluženje. Misli si: sam, čisto sam si v cerkvi in pa — Bog. Toraj bodi gluh in slep za vse drugo.

Nikakor pa ni potrebno, da bi vse te molitve mogel odmoliti; veliko bolj ti priporočim: Kadar prideš v teh molitvah na kaj, kar bo bolj ginilo tvoje srce, obstoj in srce naj samo govori z Jezusom: vse boljši, vse lepši bode govorilo, kakor ti jaz morem popisati. Jaz bi celo dejal, da vsega tega v eni uri ne moreš obmoliti — tudi ne smeš; ne vem, ali bi imel kaj dobička, ako bi tako hitro molil, da bi vse to zmolil. Toraj ljubi moj kristjan! še enkrat: Moli premišljeno — naj srce samo govori, in ako le eno molitvico opraviš, pa tisto prav — zadosti bode. — Poslednjič te prosim: Le enkrat zdihni tudi zame! —

Hvaljen bodi Jezus Kristus,
In česčena Marija prečista Devica!

Med osmino praznika svetega Rešnjega Telesa 1862.

1. Živa vera.

predobrotljivi, ljubeznjivi moj Zveličar! Ti sam si rekel, da si resnično in bistveno pričujoč v podobah, na videz revnih, tega božjega najsvetejšega Zakramenta. Živo to verujem, o Gospod, potrdi mojo vero! Molim Te, o vsegamogočni Bog! Molim Te, ki si se ponižal iz zgolj ljubezni do mene v zapuščenem hlevu rojen biti, molim Te, ki si se dal križati za me ubozega grešnika, zdaj pa v svojem veličastvu tam v nebesih kraljuješ, in boš nekdam prišel soditi žive in mrtve. Le Tvoja neskončna ljubezen Te je zakrila tako skrivnostno v ta presveti Zakrament. Živo to verujem, o Gospod! in akoravno tega ne morem razumeti, vendar sem pripravljen, tisočkrat umreti

za to vero, ako bi treba bilo. V ti trdni veri poklekнем pred Tebe, o moj Bog! ter se zedini z vsemi nebeškimi duhovi, ki Te molijo tu v tem presvetem Zakramentu, z vsemi brati in sestrami naše bratovščine, pa tudi z vsemi drugimi pobožnimi dušami, ki Te molijo in časte v tem Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni. Z njihovo molitvijo zedinim svojo molitev ter z njimi vred zakličem:

„Bodi češčen in hvaljen vsaki čas —
Najsvetejši in Božji Zakrament!“

2. Prošnja za pomoč, da bi to uro zbrano molil.

O kako srečen sem, ljubi moj Jezus! da sem tukaj, tako blizo Tebe; kako srečen, da smem s Teboj v tem Tvojem tempeljnu govoriti, Tebi svoje srce odkriti, Tebi vse dušne in telesne potrebe potožiti. Prosim Te, pomagaj mi, da vse to prav opravim. Saj veš,

kako sem želel s Teboj sam govoriti, s Teboj samim biti; ker Ti si moje veselje, Ti moje življenje, Ti moje vse! Kaj mi pač vse pomaga, ako nisem sklenjen s Teboj? Pri Tebi pa, o moj Bog! bi rad pozabil ves svet in vso njegovo nečimernost. Pokaži mi toraj, kako lepo je biti pri Tebi; pa udeleži me tudi sladkosti Tvoje pričujočnosti, in daj mojemu srcu take zdihljeje, tako hrepenenje, ki Tebi dopadejo in so meni koristni.

Ta svet že za veliko milost ima, ako kdo sme sam s kraljem ali cesarjem govoriti. O koliko bolj srečen sem jaz, ker sem pred Teboj, o moj Bog! s Teboj samim, in jaz s Teboj sam govoriti smem! O da bi pač dobro spoznal to neskončno srečo! Ker mi pa to milost skazuješ, dodeli mi tudi milosti, da bom tudi ves s Teboj zedinjen dokler tu pred Teboj klečim. Odvrni od mene vse razmišljenosti, ter vse ptuje misli, ki me zamorejo odvracati od Tebe; izženi iz mojega srca vso lenobo, vso mlačnost, da Te vredno morem častiti. O da bi to uro družega nič ne mislil, kakor le,

kako bi Te molil, kaj bi Te prosil, kako bi Ti potožil svojo nezvestobo, svojo revščino, kako bi srčno zdihoval k Tebi, o moj Jezus!

Vi angelji Gospodovi, vi nebeški duhovi, ki tukaj v tem najsvetejšem Zakramentu molite svojega in mojega Boga, o naj se tudi jaz vam pridružim, in z vami molim vsegamogočnega Boga! Rad bi Mu jaz skazal, rad bi Mu daroval tako čisto, tako srčno, tako gorečo ljubezen, kakor mu jo darujete vi, presveti duhovi. Oh nadomestite vi, kar jaz nepremorem, in sprosrite mi tiste milosti, ki so mi potrebne ravno zdaj, pa tudi za vse življenje.

3. Pogovor z Jezusom samim.

1. Neskončna ljubezen Jezusa Kristusa v tem najsvetejšem Zakramentu.

O vsegamogočni, večni Bog, o premili moj Zveličar! ki si v tem najsvetejšem Zakramentu z neskončno dobroto,

z nezapopadljivo ljubeznijo vse svoje čudeže zedinil, glej! pred Tvojim svetim tabernakelnom, pred Teboj klečim tukaj, da bi Te počastil, kolikor le premore moje ubogo srce.

Vem, sv. vera me to uči; vem, o moj presladki Jezus! da tu v tem Zakramentu na altarji je svetišče, kjer Ti, neomadežano Jagnje, Ti presveti, najviši duhoven vedno prosiš za nas. Tu je oltar presrečne sprave, kjer se Ti vedno daruješ v prečisti dar za odpuščenje naših grehov. Tu je oltar žgavnih darov, kjer se Ti nebeško Jagnje vsega in popolnoma povživaš v gorečem plamenu svoje neskončne ljubezni do nas. Tu je oltar vednega kadenja, kjer Ti, višji duhoven nove zaveze, kadilo svojih prošnjá in darovanj vedno pošiljaš proti nebu za nas. O predrago kadilo! kako prijetno mora duhteti pred Tvojim obličjem, o moj Bog! kako Te častijo te presrečne molitve, te popolnoma darovanja! V neskončnem poniževanju spoznaj svojega edinorojenega Sina na altarji, o večni Bog! Njega, nad katerim

imaš vse svoje dopadajenje, ker ponižal se je zavoljo časti Tvojega presvetega imena. Kakor ni časa, kakor ni kraja, da bi Te ljudje ne žalili, tako tudi ni časa ne kraja, da bi Te ne častil Jezus Kristus, Tvoj edinorojeni Sin. Ljudje Te zaničujejo, Jezus Te časti; ljudje se povzdigujejo, Jezus se ponižuje; oni Te preklinjajo, On Te poveljuje; oni so za Te vsi mrzli, On ves goreč; oni Te žalijo z neštevilnimi grehi, On Te tolaži z vednim češčenjem. In ravno za to je v ti podobi belega kruha, da se Ti vedno, neprenehoma daruje ter Ti skazuje tisto čast, katere Ti nočejo skazovati ljudje, ali Ti jo celo jemljejo. —

O preljubeznjivi Zveličar! trdno verujem, da si tu v tem najsvetejšem Zakramentu pričujoč, in Te ponižno molim. Oh! kaj Te je nagnilo k toliki ljubezni, k toliki dobroti, da tako naše prevelike dolgove sprejemaš in jih plačuješ za nas? Res, Ti plačuješ naše dolgove, in vse bi poplačal za nas, ko bi se mi nezvesti ne ustavljali neskončni ceni Tvoje presvete Krvi, katero si na sv.

Križi za nas prelil; res, vse bi poplačal za nas, ko bi se mi ne ustavljali tudi neskončni ceni Tvoje presvete Krvi, katera še zdaj vsak dan skrivnostno teče na Tvojih oltarjih v odpuščenje naših brezštevlnih pregreh. Saj ta Tvoja, za nas grešnike prelita Kri je ravno cena našega odrešenja. Ona premaguje, Ona zadržuje pravico Božjo, katera bi ves svet po zasluženju mogla pokončati. Ni pa samo to, kar Ti, o moj Jezus! delaš in storiš v tem najsvetejšem Zakramentu. Ne tolažiš samo srda Božjega, temuč deliš nam tudi, razne temu Zakramentu vse le mogočne milosti. Tukaj si naš priprošnjik, naš srednik, kjer vedno prosiš za nas, ter nam pridobiš in deliš vse dušne in telesne pripomočke, vse, karkoli le potrebujemo.

Kolika sreča, o moj Bog! za me, da si Ti moj srednik, tako svet, velik duhoven, razen greha vse naše slabosti občutil; toraj pač dobro veš, kaj nam je treba, zraven pa si Ti tisti veliki duhoven, ki zavoljo častitljivosti, zavoljo svoje ljubezni do nebeškega Očeta

zeslužiš uslišan biti v vsem, karkoli poželiš! Vse smem toraj upati, vse dobro pričakovati od tako dobrega, od tako mogočnega priprošnjika.

O moj preljubeznjivi Zveličar! če vse to premišlujem, kar si nekdam storil za nas, in če še to pregledujem, kar še zdaj vsaki dan delaš v tem najsvetejšem Zakramentu za zveličanje naših duš, o kako Te vendar moram hvaliti, častiti in srčno — srčno ljubiti! Bil si v naročji svojega nebeškega Očeta, videl si pa, da ga ljudje na ti revni zemlji ne znajo prav častiti kakor zasluži; oh! zato si Ti hotel v obilnosti svoje velike ljubezni nadomestiti njihovo nezmožnost. Človek si postal, med nami si živel. Ko si se podal nazaj v naročje svojega Očeta, iz katerega si izšel, našel si v svoji neskončni ljubezni še novi čudež svoje ljubezni, da si na zemlji ostal, akoravno si v nebesa šel, da z zasluženjem svojega zakramentalnega življenja še zmiraj nadomestuješ, kar mi nepopolnega storimo; še celo Božji pravici plačuješ, kar mi s svojimi grehi zadolžujemo. Vse to namreč delaš

pričujoč v tem najsvetejšem Zakramentu, kjer boš bival do konca sveta.

Ta prečudna ljubezen kaže Tvojo neskončno modrost, Tvojo vsegamogočnost in Tvojo neizmerno dobroto, o moj Bog! O zares nerazumljiva skrivnost, Tebi v čast — nam v zveličanje! Pač nov čudež Tvoje ljubezni, ki preseže vse naše misli, ki nam deli, ne le kar upati smemo, temuč nam da več, kakor si le moremo želeli! Kako smo vendar dolžni ljubiti Te, ker si nam pokazal to srce, ki je nam tako vdano, za našo revščino tako skrbljivo in za naše zveličanje tako vneto! Kaj si nam še mogel storiti, da bi nam že ne bil storil? — O kako lepo nam tu kažeš, kako močno nas vendar ljubiš!

Zares, presrečna duša, o Božji Zveličar, o predobrotljivi Bog! ki se zedinja s Teboj tu na Tvojih oltarjih! Vdeležuje se Tvojih djanj, Tvojih zasluženj; o kolik dobiček! Ona moli nebeškega Očeta kakor se Njemu spodobi; časti Tebe, kakor si Ti vreden! saj moljenje in častenje Tvoje je tudi njeno. V ti veseli, v ti tolažilni misli, o moj Zveličar! Ti da-

rujem vse želje svojega srca. Zedinim se z moljenjem in častenjem, s katerim Ti svojega nebeškega Očeta tukaj v tem najsvetejšem Zakramentu poveljučuješ, in Ga boš poveličeval do konca sveta. Sicer je vse to zasluženje res vse Tvoje, pa ker se Ti ravno v ti skrivnosti meni daruješ, je taisto zares tudi moje.

O Gospod, da bi bil svojim učencem povedal srečo, katero so oni imeli, rekel si jim enkrat: „Blagor jim, kateri vidijo, kar vi vidite!“ Te besede so pač tudi nam rečene; in še več, naj bo njih sreča kolikoršna koli, sreča naša je pa vendar le še večji, zato ker je ta Bog med nami še bolj prečudno pričujoč, in ga mi lože, bolj gotovo najdemo, se z Njim pogovarjamo, kadar in kolikor in kakor hočemo; in pa, o neznana sreča, celo prejeti Ga smemo, in ostal bo pri nas do konca, ter je nam tolažilo, moč in pribežališče v vseh potrebah našega revnega življenja.

O neizmernost, o čudež, Božje ljubezni! Vse, o Gospod! vse je prečudno v tem Zakramentu, čudeži, ki jih tukaj delaš; milosti, katere deliš; sladkosti,

katerih daješ uživati. Pa nobeden čudež mi ni toliko nerazumljiv, ker poznam Tvojo vsegamogočnost; ta edini pa mi je popolnoma nezapopadljiv: čudež namreč te Tvoje vse božje ljubezni, in pa, da Ti — Bog — delaš ta čudež tako revnim, tako hudobnim, tako nehvaležnim stvarjem. Pa, oh! vem in spoznam, da Tvoja ljubezen je tako velika, kakor je Tvoje bitje; in to je neskončno, je večno; taka tudi Tvoja ljubezen.

Pa, o moj Bog! to mi še ni zadosti, da bi le veroval in molil ta nerazumljivi čudež, temuč vdeležiti se moram tudi sadu, katerega ta skrivnost naturno rodi. Ker se mi Ti daruješ, in se mi daruješ tako prečudno, mora mi tudi kaj koristiti ta neskončno veliko vredni dar, in tudi jaz Ti moram dati ljubezen za toliko ljubezen, in to ljubezen si hočem — si moram v svoje srce vsaditi tako globoko, da ne bo iz njega nikdar več prešla. In ravno za to ljubezen Te prosim zdaj, o moj Bog! Vžgi v mojem srcu nebeški ogenj te svoje ljubezni, in večkrat hočem tu sem priteči, in zajemal

bom iz te ognjene peči sladkosti Tvoje ljubezni. Saj je ta Zakrament tisto tolažilo, tista moč, tisto pribežališče, katero si nam Ti, o moj Bog! zapustil. Tu si Ti, Bog in človek skupaj, z dušo in s telesom, s krvjo in z mesom, meni v izgled, meni v dar, meni v jed, meni v podporo, meni v tolažilo.

O za nas, na naših oltarjih skriti, premili Jezuz! sveto ogledalo duhovnega življenja! mir, sladkost in veselje pobožnih duš! ne bom več drugod stanoval, tukaj bom v Tvojem svetišču, pri Tvojih tabernakeljnih. Naj bo moje življenje skrito, v tem Zakramentu, zedinjeno zmiraj s teboj! O Božja ljubezen, prosim Te dodeli mi, da se celo svoje življenje tukaj zedinjujem s Teboj, da bom nekdanj, gotovo sklenjen s Teboj, vžival Te vekomaj.

II. Velika nehvaležnost človeška proti Jezusu Kristusu.

Pridite, kristjanje, učenci Jezusa Kristusa, pridite! in molimo Sina Božjega, ki je sama ljubezen; ki je iz nebes prišel, da bi se nam ubogim daroval,

ki je z naročja svojega Očeta izšel, da bi v naših cerkvah stanoval: Venite, adoremus! — Pridite, in molimo Ga! — O nebeški Zveličar! kolika je Tvoja ponižnost, da hočeš prebivati v hišah, katere so postavile človeške roke, katere so Tvojemu veličastvu tako malo pristojne. Sicer Te nebo in zemlja ne more sprejeti, vendar v svoji neskončni ljubezni hočeš prebivati prečudno na naših altarjih. Ni Ti bilo zadosti, da si v svojem pozemeljskem življenji prebival med ljudmi, ki so Te tako grozovito umorili; še potem si hotel med njimi biti, akoravno si vedel, da Ti bodo Tvojo ljubezen, Tvoje dobrote, grdo z mnogoterimi zaničevanji povračevali! O dobrota! o ljubezen! zares Božja dobrota, Božja ljubezen! katere ljudje niso bili vredni! in je še dan današnji ne zaslužijo. Procedamus ante Deum, ploremus coram Domino! Poklekimo pred altarjem živega Boga, spoznajmo svoje pregrehe, objokujmo svoje hudobijske, Med seboj imamo Boga, in mi smo, kakor da bi Ga ne poznali. Pri

sebi imamo Boga, in še mar nam ni. Zapuščamo Ga in obiskovati Ga se nam ne zdi vredno; ali, če ga obiščemo, smo razmišljeni, neobčutljivi, zaspani, brez vse ljubezni. Oh, še hujše! celo nespodobno, zaničljivo so vpričo Njega. In kako daleč gre naša nezvestoba? celo do pohujšanja, da oskrunjenja, do Božjega ropa.

Strmite vé nebesa! kliče ta zaničevani Bog, in vé vrata nebeška se groze tresite zavoljo hudobij mojega ljudstva. Zavrglo, zapustilo Me je, Mene studenec žive vode, in kopalo si je kapnice, da zavdano vodo zajema iz njih.

Spoznamo, o Gospod! sramujemo se, ker žalili smo Te in s svojimi hudobijami smo zaslužili, da bi tudi nas zadele tiste strašne besede prerokove, katere je izrekel v tempelju pri Tvojem darovanji, da boš namreč mnogim v pogubljenje. Zares, preljubeznjivi Zveličar! Ti bivaš na naših altarjih, da bi bil zvestim dušam zaklad nebeških milostij — v večno življenje, oh, pa mnogim boš, ker sami hočejo, v strašno pogubljenje! Če pre-

mišljujemo nespodobnosti, ki so se zgodile in se godé v Tvoji hiši, in celo takrat, kadar se ponavlja pred našimi očmi tista velika daritev, nad katero strme vsa nebesa; če premišljujemo, bi rekel, čudež naše nehvaležnosti in hudobije, ali se ne bomo britko zjokali, in ali ne bo se topilo žalosti naše srce!

Oh! ko bi mi, tako v svetih rešnicah podučeni, kakor smo, tam na Kalvariji bili priče tiste krvave daritve, katere je naš Božji Zveličar za nas tam opravil, ali bi bili, ne bom dejal, tako mrzli, tako razmišljeni, tako nepobožni; temuč, ali bi bili tako nespodobni, tako predrzni, tako brezbožni, kakor se obnašamo pred oltarji Gospodovimi? Ali bi ne bili polni hvaležnosti, polni častenja, polni goreče ljubezni? — In vendar moli in se daruje za nas ravno tisti Jezus tukaj na oltarjih svoje ljubezni; zakaj nam ne obuduje sveta vera ravno tistih občutljejev? ali velikoveč, ko smo toliko in tako lepo podučeni, zakaj imamo vpričo svojega Boga tako temu nauku nasprotne občutljeje?

Bojmo se saj pravične pa strašne šibe tako zaničevanega Boga, bojmo se neznanih nasledkov tako oskrunjene presvete daritve. Kri Jezusa Kristusa je sklicala milost ponižnemu, skesanemu razbojniku, tirjala je pa pravica nespokorjenim trdovratnim Judom. Bog je slišal takrat ta glas; bojmo se, da bi ga tudi zdaj ne slišal, da bi ga ne slišal nam v večno pogubljenje.

O moj Bog! pred naj nas raje smrt zadene! Oh milost, o Jezus! milost! odpusti nam vse grehe, s katerimi smo Te razžalili v tej prečudni skrivnosti! — Odpusti nam našo grdo nehvaležnost! — Odpusti nam našo pregrešno mrzlo! — Odpusti nam našo toliko nespodobnost! — Odpusti nam vse pohujšanje, zavoljo katerega zdihuje Tvoja sveta cerkev! — Odpusti nam vse oskrunjenje, Božje rope in vse grehe, katere koli smo storili zoper ta Zakrament Tvoje neskončne ljubezni! — Obžalujemo, prekličemo jih za zmiraj; radi bi jih omili s svojimi solzami, radi oprali s svojo krvjo.

Vi služabniki živega Boga, ki gorite za čast svojega Gospoda, zedinite se z nami, in objokujmo zasramovanja, katera se godijo našemu Bogu celo v Njegovih tempeljnih; s svojo sveto gorečnostjo nadomestite, kar manjka našemu kesanju, našemu obžalovanju.

Jaz ubogi revež, o moj božji Zveličar! kaj hočem družega početi, kakor britko objokovati svoje pregrehe? Darujem Ti vse misli in želje, pa tudi vsa nagnjenja svojega skesanega srca, ter za trdno sklenem, zvestejše Ti služiti za naprej.

Prav je, o Gospod! še potrebno zame, da na to mislim, to premišlujem, to za trdno sklenem. Oh, dozda sem le premalo živo veroval, ni mi bilo dosti mar za Boga, celo zaničeval sem Ga, zametoval Njegove darove, zaničeval Njegove milosti, in oh! celo oskrunjeval morebiti Njegove Zakramente; in kar mi je bilo namenjeno v posvečevanje, v zveličanje, sem obračal v svoje večno pogubljenje. — Oh, Gospod! zdaj pa spoznam svojo hudobijo, obžalujem, ob-

jokujem jo, in pripravljen sem popraviti vse svoje hndobije.

O skriti, za nas darovani Bog! o presveto, za nas zaklano Jagnje Božje! od zdaj zanaprej naj mi bodo Tvoji sveti tempeljni podoba svetih nebes, naj mi bodo Tvoji sveti oltarji sedež Tvojega usmiljenja in Tvoje svetišče naj bo pribežališče, stanovanje moji ubogi duši. Moje življenje naj bo zanaprej skrito, s Teboj sklenjeno v tem najsvetejšem Zakramentu. Večkrat se hočem tukaj s Teboj radovati, ter želim nadomestiti svojo poprejšnjo lenobo, nespodobnost in nezvestobo, kolikor mi bo le mogoče.

Za vse svoje življenje za trdno sklenem, ne le ob nedeljah in praznikih, ampak kadar mi bo le mogoče, tudi ob delavnikih z vso največjo spodobnostjo biti pri daritvi svete maše; večkrat hočem, kolikor moči, vredno pristopiti k Gospodovi mizi, hočem Te tukaj na Tvojih oltarjih večkrat obiskati, spodobno Te častiti, Tvoje hiše po svoji moči lepiti; napeljevati druge ne le z zgledom, ampak tudi z besedo k ravno temu če-

ščenju; z eno besedo, sklenem in hočem, Te po svoji moči tako častiti, kakor sem Te dolžan častiti, kakor Ti časten biti zaslužiš: in kar sem premalo storil do zdaj, hočem nadomestovati zanaprej. O Gospod! potrdime s svojo milostjo v tem sklepu, zato, ker upam od Tvoje neskončne milosti, da mi boš dovolil, tukaj Te pred Tvojim tabernakelnom zdaj spodobno častiti, da Te tamkaj z vsemi izvoljenimi nekdanj na vekomaj molim, hvalim in slavim. Amen

4. Prošnja pred svetim Rešnjim Telesom.

O mogočni, o dobrotljivi, o mili moj Jezus! edini Sin večnega Očeta; o moj Bog! ki si skrit v revni podobi belega kruha, v svojih svetih tempeljnih velikrat ves zapuščen od človeških otrok, večkrat žaljen v tem Zakramentu svoje ljubezni, in z nehvaležnostjo, z nejevero, z nespoodobnostjo, z nezbožnostjo in hudobijo človeško toliko zaničevan; glej! tu pred Teboj klečim, z britkim srcem spoznam in

obžalujem vse te pregrehe, ter prosim milosti za se in tudi za vse druge, ki so Te z menoj vred velikrat že vžalili v tem najsvetejšem Zakramentu. Oh, ljubi moj Jezus! ali si pač mislil na toliko našo nehvaležnost, ko si nam ravno v tem Zakramentu skazal polnost svoje neskončne ljubezni! ali si pač pričakoval kaj takega od nas! Ni Ti bilo zadosti, da si za vse ljudi umerl na svetem križu; ni Ti bilo zadosti, da si v naše odrešenje in posvečenje pretočil zadnjo kapljo svoje Rešnje Kervi; oh! to vse Tvoji ljubezni do nas ni bilo zadosti; še zdaj se daruješ, celó dan na dan, o neprenehoma se daruješ na naših oltarjih za nas; svoje presveto Telo, svojo predrago Kri daješ v hrano našim dušam; noč in dan stanuješ v svojih svetih tabernakeljnih, da si tu v klavni dar za nas, da si tu nam zdravnik, pastir, srednik, svetovalec in tolažnik. Ali je večí čudež mogoč? Zares, tu je zlita vsa Tvoja ljubezen čez nas! Oh, ali pa ni naša nehvaležnost do Tebe tudi velik čudež?

O moj Bog! angelji Te molijo; sedeži se pred Teboj ponižujejo; kerubini

se v čudenji s perutami zakrivajo; serafini se v plamenu ljubezni hrepeneče pogrezujejo; oh, in kaj je vendar človek, da Te toliko vleče nase, in še, ko dobro veš, koliko Te ravno ubogi človek zaničuje in ravno v tem Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni? Veliki Bog! večni Bog! Kralj vsih časov! oh, da bi Te vsi stvarjeni duhovi v nebesih in na zemlji slovesno prosili odpuščenja zavoljo vsih pregreh, ki so bile kdaj storjene, in ki bodo še storjene vpričo Tebe zoper ta najsvetejši Zakrament, zavoljo hudobij vseh krivovercev, zavoljo brezbožnosti toliko nevernikov, zavoljo oskrunjenja in Božjih ropov toliko grešnikov! Z živo vero, pa tudi z britkim srcem Te ponižno počastimo in Te molimo v Zakramentu Tvoje moči in Tvoje neskončne ljubezni. Obljubimo Ti, da Ti hočemo v Tvojih svetih tempeljnih večkrat spodobno čast skazovati. Oh, zakaj ne moremo Tebi dolžne časti nadomestiti s prelivanjem svoje kervi? Saj ljubiti in častiti Te hočemo iz celega svojega srca. Prosimo Te, pomagaj nam, podpiraj nas s svojo mogočno

milostjo v tem trdnem sklepu. To pričakujemo, to upamo od Tvoje neskončne dobrote. Naj bo tako, naj bo, o Gospod!

5. Darovanje.

Na svoja grešna kolena padem pred Tvoj oltar, o moj Bog! Naj Ti bo hvala in zahvala za vse dobrote, katere si mi že skazal, in katere mi še boš; Tebi se zato vsega izročujem, Tvoj hočem biti na vekomaj, Amen. Vzemi milostivo ta dar! darujem Ti sebe in vse, kar sem, kar imam. Nič naj mi ne ostane, kar bi ne bilo darovano Tvoji ljubezni. Moje premoženje, moja prostost, moje zdravje in moje življenje, vse naj bo Tvoje; delaj Ti z menoj in z vsim mojim, kakor Ti hočeš. Vse Ti dam, da bo vse Tvoje; svoje premoženje, da bo dano ubogim, in se z njim zaljšali Tvoji sveti oltarji; svojo prostost, svoje zdravje in svoje življenje Ti dam, da bo vse posvečeno le v Tvojo sveto službo: vse moči svoje duše Ti dam, da Ti s taistimi zapoveduješ; vsa hrepe-

nenja svojega serca, da jih Ti čistiš; vse zadeve svojega zveličanja, da jih Ti, kakor veš in znaš, vedno in vselej le v dobro ravnaš. Kako bi Ti jaz svojega življenja ne daroval, saj si Ti popred zame življenje celó na križi bil dal? In kaj bi bil zamogel še več storiti za zveličanje moje, ko si umerl zame, in se še zdaj na svojih altarjih vedno daruješ zame?

O ljubezen! o ljubezen neskončna! katere moje ubogo serce nikoli poverniti ni v stanu; zgubljeni so vsi trenutki mojega življenja, zgubljeni vsi zdihljeji mojega serca, kateri niso bili Tebi popolnoma darovani, o moj Bog! sprejmi saj te trenutke mojega življenja, katere mi je še Tvoja milost odločila; naj Ti bodo popolnoma posvečeni. Če Te ne morem tako ljubiti, kakor želim in kakor si Ti vreden ljubljen biti, oh! naj Te saj toliko ljubim, kolikor le premorem ljubiti Te. Res, moj Bog! rad prevzamem bridkosti in težave, nadloge in zaničevanja, da bom tako rekoč prisiljen, odpovedati se vsemu posvetnemu in tako zanaprej le Tebe ljubim, le po

Tebi hrepenim, le za Te in v Tebi samemu živim na vekomaj! Amen.

(Duša, katera resnično hrepení po svojem zveličanji in ravno zato svojega nebeškega ženina — Jezusa Kristusa — čez vse ljubi, taka duša tudi prav v živo spozna vse dobrote, katere ji nebeški Zveličar delí, pa tudi nima nobene večí, nobene lepši želje, kakor zedinjena biti z Njim; hrepení po nezapopadljivi sreči, sprejeti Ga, posesti Ga. Toraj, kerščanska duša! hodi rada, pogostoma k sv. Obhajilu, pa le s tem prvim namenom, da bi Jezusa Kristusa častila, poveličevala, zmiraj bolj serčno ljubila; in s tem drugim namenom, da bi zadobila milosti, ki so ti potrebne, da se greha varuješ, v čednostih napreduješ in tako dosežeš svetost in čast, za katero te je Bog vstvaril. Prosi z otročjim zaupanjem vseh teh milost; saj On, ki se ti samega sebe vsega daruje, ne more ti odreči nič. Najimenitniša, največa milost pa, za katero moraš zdaj le, to uro, prositi, je milost, da sv. Obhajilo v svojem življenji vselej, pa tudi na zadnjo uro vredno prejmeš. In

ravno zdaj, ko si tako blizo Jezusa, ko ga lahko prosiš, kar in kakor hočeš, zdaj je ravno najbolj pripravno, da ga prosiš te milosti; in uslišal te bo, uslišati te mora. Le serčno zdihuj:)

6. Prošnja, da bi sv. Obhajilo vselej vredno prejeli.

O moj Bog! večkrat mi je pripuščeno, pristopiti k sv. Obhajilu. To je Tvoja milost, o Gospod! za katero Te nikoli dosti zahvaliti ne morem. Skerbí me pa, bojim se, da bi tega presv. opravila prav ne opravil, da bi se prav k njemu ne pripravil. Kolika nesreča za me pa, o moj Bog! ako bi té Božje skrivnosti prav ne prejel; kolika nesreča še le, ako bi ta nezapopadljivi Zakrament nevredno — sebi v pogubljenje prejel. Groza in strah me je, ko to premišljujem.

Moj Bog, moj preljubeznjivi Jezus! zdaj sem pred Teboj, zdaj sem pri Tebi; nekako pravico, se mi zdi, imam, poželei kaj posebnega od Tebe, in Ti, to dobro, za gotovo vem, mi vse lahko daš.

Veš, kaj imenitnega, kaj posebnega Te prosim! pa ne le za enkrat, temuč za celo svoje življenje, pa tudi ne le poverhno, temuč preserčno, kolikor lepo le morem. Te prosim, o ne zameri mi, nadležno, silno Te prosim: daj mi milosti, da Te vselej celo svoje življenje vredno, Tebi dopadljivo sprejemam. Ti sam vselej pripravi moje serce, mojo dušo, kakor veš, da Ti dopade; daj, da vselej pristopim k ti presveti skrivnosti s tisto živo vero, s tistim terdnim zaupanjem in s tisto gorečo ljubeznijo, z eno besedo, vselej tako pripravljen, kakor tirja svetost, kakor tirja vrednost tega najsvetejšega Zakramenta. Jaz pa tudi obljubim, da s Tvojo milostjo hočem vselej storiti, kolikor bo le v moji moči, da se pripravim, vselej tako se obhajati, kakor bi si želel zadnjo uro svojega življenja. Amen, o Gospod! Amen.

7. Prošnja, da bi tudi zadnjo uro sveto popotnico vredno prejeli.

Vem, o Gospod! da bodem umreti mogel; zavoljo naših grehov nas je Tvoja

sveta pravica, obsodila v smert. Taisti zadnji trenutek — kdaj bo? to samo Ti veš! — v zadnji vojski tega revnega življenja bom bolj, ko kdaj popred, bom najbolj potreboval Tvoje pomoči zoper smrtni strah in grozo njeno; zoper dušne sovražnike, ki si bodo na vso moč prizadevali, me pogubiti; tudi zoper svojo slabost, katera oh! je pač velika. Kaj ne? o moj Bog! da me takrat ne boš zapustil. Večkrat v življenji mi privoliš, da smem pristopiti k Tvoji angeljski mizi in prejeti nerazumljive skrivnosti Tvoje ljubezni; pri vsem Tvojem usmiljenji Te prosim, dodeli mi, da se vdeležim te velike milosti tudi konec svojega življenja. Oh, da bi bil tako srečen, da bi pred smrtjo to sveto popotnico prejel s tako svetimi željami, s tako razumnostjo, s tako serčnostjo, kakoršne mi bo potreba, da se Ti zadnjikrat vredno darujem, ter se s Teboj, svojim Zveličarjem, ljubeznojivo sklenem, preden stopim pred Té, svojega pravičnega sodnika.

Zdaj le, o Gospod! Ti že naprej darujem za takrat svoje življenje, in voljno

hočem sprejeti vse bolečine svoje zadnje bolezni in vse njene britkosti. Prosim Te pa za milost, da se vredno s Teboj sklenem, preden zapustim to solzno dolino, in v Tebi tudi zadobim gotovo zastavo večnega življenja. Takrat mi pomagaj, o Gospod! takrat me potrdi, očisti me, polajšaj mi britkosti mojega ločenja, ter me sprejmi po poti v neznano večnost. S tem še le boš postavil krono vsemu, karkoli si mi dobrega storil v vsem mojem življenji, ko boš namreč moj zadnji zdihljaj posvetil in me med svoje milostljivo sprejel. Amen.

8. Prošnja za pomoč zoper skušnjave ali zoper poglavitno pregreho.

O predobrotljivi Bog! ki si tukaj pričujoč in vidiš dno mojega srca, glej britkost, v kateri sem, glej vojsko, ki me vedno obdaja! Ali je mogoče, da, ko si mi že toliko dobrot skazal, ali je mogoče, da bi me pripustil mojim so-

vražnikom? Ne, o Gospod! akoravno sem bil Tebi res nezvest, akoravno sem res Tvojo milost že velikrat zapravlil, vendar sem še Tvoj; saj se zame daruješ tu na tem oltarji, saj mi pripustiš, saj me še celo vabiš, naj pridem tu sem k Tebi. Akoravno me na videz skoraj zapustiš, in to po pravici, zavoljo mojih grehov, vendar Tvoj srd ne bo vekomaj. Sicer me neka temota obdaja, mi strah in grozo dela, pa mi vendar ni zakrita svetloba, katera je vodila dozdej moje dobro dejanje in nehanje. Ali je mar mogoče, ker si me že tolikrat rešil iz rok mojega dušnega sovražnika, ali je mogoče, da bi me zdaj njemu prepustil, da bi se on polastil srca, ki je le za Te vstvarjeno, in katero je bilo že tolikrat posvečeno z milostjo najsvetejšega Zakramenta. Ne, o moj Bog! tega ne! Če tudi pripustiš, da me skušnjavec skuša, tega pa ne boš pripustil, da bi me premagal; pa tudi ne boš pripustil, da bi privolil v greh, ki ga sovražim bolj, ko satana; ki se ga bojim bolj, ko pekla. Gospod! ozri se na me

reveža, s tistim milim očesom, ki prežene vso, še tako črno temoto! Osramoti moje sovražnike; podpiraj mojo slabo voljo in usliši pohlevno molitev potrtega srca, ki le v Té stavi svoje zaupanje, od Tebe pričakuje svojega zveličanja, in bo vekomaj poveličevalo Tvojo milost, ki mu bo v pomoč zoper vse dušne sovražnike. Amen, o Gospod! Amen.

9. Litanije v čast sv. Rešnjemu Telesu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,
 Sin, vsega sveta rešnji Bog,
 Sveti Duh, resnični Bog,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Jezus, kateri si pri zadnji večerji
 sam sebe učencem zavžiti da,
 Jezus, kateri si v presvetem Zakramentu
 resnično pričujo s kervjo

} usmili se nas!

in z mesom, z dušo in s telesom,
po Božji in človeški natori,
Jezus, živi kruh, kateri si iz nebes
prišel,

Jezus, kruh angeljev,
Jezus, kruh vseh izvoljenih,
Jezus, kruh močnih,
Jezus, čeznatorni kruh,
Jezus, skriti Bog in Zveličar,
Jezus, studenec vseh milost,
Jezus, vedni in najčistejši dar,
Jezus, nekrvavi dar novega zakona,
Jezus, nedolžno Jagnje Božje,
Jezus, skrita mana,
Jezus, beseda, katera je meso po-
stala, in zdaj vedno med nami
prebiva.

O najsvetejši Zakrament,
Največja skrivnost Božja,
Spomin največjih čudežev Božjih,
Prečudno znamenje največje ljubezni
Božje,

Zakrament večne ljubezni,
Skrivnost vere,
Dar sprave za žive in mrtve,
Največja moč v skušnjavah,

usmili se nas!

Najmočnejše orožje zoper hudob- nega sovražnika, Najimenitnejše vseh darov Božjih, Presveti spomin Gospodovega ter- pljenja in Njegove smrti, Presveta Gospodova večerja, pri kateri angelji strežejo, Največje veselje pobožnih duš, Največja dobrota vernih kristjanov, Najslajši živež naših duš, Moč slabih, Tolažba žalostnih, Pomoč zapuščenih, Popotnica teh, kateri v večnost gredó, Zastava večnega življenja, Bodi nam milostljiv, zanesi nam o Jezus! Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus! Vsega hudega, Vsega greha, Nevrednega prejemanja tega presvetega Zakramenta, Poželjenja mesa, Poželjenja oči, Prevzetnostni življenja, Vseh grešnih priložnostij in nevarnostij,	} usmili se nas! } reši nas, o Jezus!
---	---

Skrivnih skušnjav in zalezovanja
 hudobnega duha,
 Vseh nesreč,
 Nagle in neprevidene smrti,
 Večne smrti,
 Z ljubeznijo, s katero si ta sv. Za-
 krament postavil,
 Z ljubeznijo, s katero si pri zadnji
 večerji svoje aposteljne obhajal
 Z ljubeznijo, s katero tudi nas s svo-
 jim presv. Rešnjim telesom živiš,
 Z ljubeznijo, s katero se v tem pre-
 svetem Zakramentu za nas da-
 ruješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem daru
 Božji pravici zadostuješ,
 Z ljubeznijo, s katero nevrednim
 kristjanom zanašaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem pre-
 svetem Zakramentu tolikanj ne-
 časti pretrpiš,
 Z ljubeznijo, s katero s stola svoje
 milosti tako usmiljeno na nas
 gledaš,
 Z ljubeznijo, s katero nas tako do-
 brotljivo poslušaš,

reši nas, o Jezus!

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetem Zakramentu tolikanj milost skazuješ, reši nas, o Jezus!

Z ljubeznijo, s katero v tem presvetem Zakramentu do konca sveta pri nas ostaneš, reši nas, o Jezus!

Mi ubogi grešniki,

Da nam zanesesh,

Da nam vse naše grehe odpustiš,

Da nas v živi veri v ta presveti

Zakrament potrdiš in obdržiš,

Da v naših srcih trdno zaupanje v

ta najsvetejši Zakrament obudiš,

Da v naših srcih gorečo ljubezen

do tega najsvetejšega Zakramenta

pomnožiš,

Da našo čast in pobožnost k temu

presvetemu Zakramentu pomno-

žiš in ohraniš,

Da nam milost daš, vselej z dobro pri-

pravo k Tvoji Božji mizi pristopiti,

Da nam sad tega presvetega Za-

kramenta obilno dodeliš,

Da resnično češčenje tega najča-

stitljivšega Zakramenta med nami

pomnožiš,

prosimo Te, usliši nas, o Jezus!

Da vso nečast od te najčastitljivše
 skrivnosti Božje zavaruješ in od-
 vrneš,
 Da svojo sveto cerkev vodiš in
 ohraniš,
 Da vsem, kateri v Té ne verujejo,
 luč prave vere dodeliš,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigneš,
 Da naša srca s svojim milostljivim
 obiskovanjem razveseliš in očistiš,
 Da nam vselej veselje nad tem pre-
 svetim Zakramentom v srce daš,
 Da vedno v nas ostaneš in mi v Tebi,
 Da nas ob koncu našega življenja
 s to nebeško popotnico previdiš
 in obveseliš,
 Da nas poslednji dan k večnemu
 življenju obudiš,
 Da vsem dušam večni mir in pokoj
 dodeliš,
 Da nas na sedeži svoje milosti do-
 brotno uslišiš,
 Jezus, Sin Božji,
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ,
 zanesi nam, o Jezus !

prošimo Te, usliši nas, o Jezus !

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ,
usliši nas, o Jezus!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ,
usmili se nas, o Jezus!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš. Česčena si Marija.

Dobrotljivi in usmiljeni Gospod je spomin svojih čudežev storil.

On je živež dal njim, kateri se njega boje.

Kruh z nebes si nam dodelil, ki vse razveseljenje v sebi ima.

S tvojega altarja, o Gospod! prejemamo Kristusa, v katerem se duša in telo razveseljuje.

Molimo.

O Bog, kateri si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil; dodeli, Te prosimo, da svete skrivnosti Tvojega Telesa in Tvoje Kervi tako častimo, da sad Tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kateri živiš in

kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti
sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj.
Amen.

10. Molitev iz 33. psalma.

Kako mila, kako ljuba so mi tvoja
prebivališča, o Gospod vojskinih trum!
Moja duša hrepeni in koperni po Tebi
da skoro omaguje.

Ti, o živi Bog, o vir življenja! bivaš
tù pri nas, in le za nas; zato se širi
moje serce in moje meso se veseli v
živem Bogu. Ali je kje večja sreča, ka-
kor noč in dan Boga imeti pri sebi, noč
in dan bivati pri svojem Bogu?

Naj si išče in najde tica svoje za-
vetje in gerlica svoje gnjezdo, ker izvali
svoje mladiče:

Jaz pa, o Gospod vojskinih trum!
si zvolim Tvoje altarje v svoje zavetje,
v svoje pribežališče. Saj tù najdem
svojega Boga in Ga molim; tù najdem
svojega Kralja, in se Mu poklonim; tù
najdem svojega Očeta, in Ga serčno
objamem! tù najdem svojega prijatla,

in Mu odkrijem svoje tožno srcé; tù najdem tudi klavni dar, in Ga darujem v zadostenje svojih grehov.

Blagor jim, kateri prebivajo v Tvoji hiši, o Gospod! katera je veličastniši, kakor kraljeva poslopja; tù je podoba svetih nebes, nebeški Jeruzalem. O pač blagor meni, ko bi mi bilo dano, vedno tù biti, vse dni svojega življenja preživeti v družini nebeških duhov, kateri zmiraj tukaj molijo Tebe, svojega Boga.

Blagor človeku, ki ima pomoč od Tebe, ki išče tolažila le pri Tebi, v svojem sercu si napravlja stopnice, po katerih se povzdiguje iz te solzne doline proti nebeški domovini, po kateri hrepeni, kjer vekomaj biti želi.

Začetnik in dajavec postave daje obilno svoj blagoslov njim, ki Ga iščejo v duhu in v resnici. Vedno močnejši prihajajo in stopajo od čednosti do čednosti, da bodo nekda pripravi, gledati od obličja do obličja Kralja vseh kraljev, Boga edino pravega v bliščobi Njegovega veličastva, ki ga tukaj molijo le v zagrinjalu Njegovega poniževanja.

Oh, Gospod, Bog vojskinih trum! naj bom tudi jaz med temi srečnimi, med temi izvoljenimi! O Bog Izraelov, Bog Jakobov! usliši mojo molitev, in milostno poslušaj moje revne prošnje; moji zdihljeji naj Ti bodo ljubeznjivo kadilo, proti Tebi puhteče.

O nebeški Oče, vsegamogočni Bog! bodi nam varh, bodi nam bramba! Glej obličje svojega Maziljenca, glej svojega Sina; in poglej kam ga je pripravila Njegova ljubezen do nas, in kam Ga je pripeljalo hrepenenje, povikševati Tvojo čast!

Res, moj Bog! boljši je en sam dan pred Tvojim altarjem, kakor cela leta, kakor milijone let v hišah posvetnih, v nečimernem razveseljevanji. Spoznal sem njih prazno minljivost. Gorje mu, kdar je še navezan na nje!

Izvolil sem si, hrepenim biti v Tvojih svetih hišah najmanjši, tudi zaničevan. Ljubši mi je to revno stanovanjše, kakor mogočna pohišтва grešnikov; ljubši kakor vsi šotorji, vsa poslopja posvetnjakov.

Svet je krivica, nečimernost in laž. Bog pa, ki ga molim v Njegovih svetiščih, je Bog usmiljenja. Njegove besede so sveta resnica; Njegove obljube resnične in zveste. Tukaj nam deli svoje milosti, tam pa nam pripravlja večno veličastvo. Kaj hočem še več?

Hodimo toraj po poti pravice in nedolžnosti, in pravičnim in nedolžnim obljubljeni plačilo bo nekda naš delež. O Bog vojskinih trum! srečen je tedaj človek, kateremu se studijo pozemeljske reči in edino le v Tebe zaupa. Tebi se toraj darujem, o Gospod! sprejmi milostno ta dar v čast, katero Ti skazati želim in vekomaj me ohrani.

Čast bodi Očetu i. t. d.

11. Prošnja za tiste, za katere smo posebno dolžni moliti.

Ne le za se, tudi še za druge Te moram prositi, o moj Bog! Akoravno nevreden, pa vendar v zaupanji na Tvojo neskončno milost, zlasti zdaj, ko

sem tako blizo Tebe, prosim Te za vse tiste za katere moliti me ljubezen veže, kateri so z menoj še posebno sklenjeni ali po veri, ali po natori.

Ker sem ud Tvoje svete katoliške cerkve, prosim Te najpred za njenega vidnega poglavarja, Tvojega namestnika, našega rimskega papeža I. I. Ohrani ga, o Gospod! oživljaj in osreči ga na zemlji, in ne daj ga v voljo njegovih sovražnikov. — Prosim tudi za našega škofa I. I., o Gospod! ohrani in obvaruj ga vsega hudega. — Prosim Te pa še dalje za vse druge Tvoje namestnike, za naše dušne pastirje, za svojega spovednika, za vse pridigarje, mašnike in vse cerkvene učenike. Gospod! daj jim svojo pomoč, da sebe in nas vse pripeljejo srečno skoz to nevarno, solzno dolino tje v našo pravo domovino, k Tebi v sveta nebesa. — Razlij svojega svetega Duha čez celo krščansko, apostoljsko cerkev, spreoberni vse krivoverce, pripelji v njo vse nejeverce, in tiste, ki so od svete cerkve ločeni, da bo le en hlev, ka-

kor je en sam višji pastir! Obvaruj vse pravoverne tiste nesrečne merzlote do svetih reči, tistega zaničevanja in zasramovanja svetih resnic, katero zlasti današnji dan hoče okužiti vesoljni svet. Gospod! daj vsem vernim kristjanom gorečnost, da jim ljubezen do Tvojih svetih naukov, da v ponižnosti verujejo skrivnosti Tvojega razodenja in spolnujejo Tvoje zapovedi. Daj vsem grešnikom milost resničnega spreobrnjenja. — Posebno preserčno Te prosim za nedolžne. Oh, Gospod! Ti veš, koliko prežé pomaganci satanovi na njé, Ti veš, v koliko nevarnostih oni živé; Gospod! varuj jih; saj so mu lepoticje Tvoje svete cerkve. Ohrani tudi vse spokornike v vedni stanovitnosti, da srečno končajo svojo vojsko in krono nebeško dosežejo.

Ker sem pa tudi ud kerščanskega cesarstva, prosim Te ob enem za našega cesarja Frančiška Jožefa. Gospod! stori ga srečnega, in usliši nas v dan, ko Te zanj prosimo. Vodi, razsvetluj vso našo deželsko gosposko, da nas le na to nape-

ljuje, kar je k Tvoji Božji časti in nam vsem v zveličanje. — Še Te prosim za našo domačo deželo. Gospod! ne od-
vzemi nam zavoljo naših pregreh luči
svete vere; ne daj, da bi se kriva vera
širila po naši deželi! ne pripusti nobenih
razprtij med nami, temuč dodeli nam
svojega Duha, da nas edini in vodi po
poti kerščanske ljubezni v sveti raj.
Gospod! posveti, zveličaj nas vse; tega
Te prosim po Tvojem neskončnem usmi-
ljenji, ki je edino upanje naše.

Še Te prosim, Gospod! za svoje
stariše, brate in sestre, znance in pri-
jatelje, sorodnike in dobrotnike, tudi
za svoje sovražnike. Zedini nas vse z
vezjo svoje čiste ljubezni, da spolnujejo
natanko vse Tvoje zapovedi in Te
nekdaj v nebesih nad vse vekomaj hva-
limo in častimo, slavimo in uživamo.

O Jezus! Ti naš srednik! ki si
tukaj v tem najsvetejšem Zakramentu
resnično pričujoč, moje molitve bodo
pri Tvojem nebeškem Očetu še le zaslu-
ženje imele, če bodo zedinjene s Tvojim
neskončnim zasluženjem, združene s

Tvojimi prošnjami; zato, o moj Jezus! prosi za me, prosi z menoj za me in za vse, za katere sem dolžan moliti. O da bi bila moja uboga duša, ki je bila tolikrat Tvoje stanovanje, sedež Tvojega neizmerjenega usmiljenja. Naj gre močni glas Tvoje Rešnje Krvi od tukaj, iz tega tabernakeljna, tje v nebesa pred sedež Božji, da mi zadobi milosti, za katere sem prosil za se in za vse druge. Amen, o Gospod! Amen.

Še nekaj imam na srcu, o Gospod! prosim Te za tiste, ki so v bližnji nevarnosti, zgubiti svojo dušo; prosim Te prav presrčno za trdovratne grešnike, kateri za nobene opomine nič ne marajo. O Gospod! zavoljo svojega svetega Imena se jih usmili, ne zapusti, ne zavrzi jih! Cena Tvoje Kervi so. In ako ni drugače, tukaj jih raji tepi, da le rešiš njih uboge duše! Gospod! posebno Ti priporočam té

12. Molitev za ude te bratovščine.

Ako že za druge molim, o moj Bog! moram še tudi posebej prositi za nje, s katerimi sem sklenjen v ti lepi bratovščini. Ker smo se zedinili, da bi Tebe, o večni Bog! častili in vedno molili v tem najlepšem Zakramentu Tvoje neskončne ljubezni, da bi Tvojo čast z lepšanjem Tvojih svetih tempeljnov povikševali, o tedaj se pač spodobi, da so tudi naše molitve nekako zedinjene, da tudi po duhovno združeni drug drugemu pomagamo, povikševati Tvojo čast in slavo. Prosim Te toraj, o Gospod! za vse ude naše lepe bratovščine, kakor tudi za se; skaži nam obilno svojo milost, dodeli nam potrebnih milostij; zlasti to milost, da Te vselej vredno častimo in molimo, kadarkoli se znajdemo pred Tvojimi oltarji, da ne bomo nikoli pešali v Tvoji službi, temuč da bomo vedno vneti za Tvojo čast; potem Te prosim, dodeli nam milost, da se vsega greha skrbno varujemo, svoje srce posvetnim nečimernostim vedno bolj od-

tegujemo, da vse britkosti in težave voljno prenašamo, Tvojo voljo v vsem na tanko spolnujemo, da se v vsem Tvoji previdnosti radi podvržemo, najbolj pa, o Gospod! prosim Te, daj nam vsem, da Te zares čez vse ljubimo!

Oh, kolika sreča za me! ker sem sklenjen s tolikimi svetimi dušami, ter sem deležen vsih njihovih molitev in zasluženj! O moj Bog! kadar so tukaj pred Teboj, molijo Te, in tako presrčno, tako pobožno Te molijo, da so v Tebe vsi zamišljeni; oh, jaz pa sem v pričo Tebe tako mlačen, tako raztresen, tako nepopolnoma. Upam pa, o Gospod! da njih gorečnost bode nadomestila mojo mlačnost, mojo nepopolnost. Saj tudi za me molijo, upam, da lepši, kakor jaz. Razlij tedaj, o Gospod! svoje milosti čez nas vse, ker smo tukaj na zemlji združeni pred Tvojimi oltarji, da bomo tudi združeni nekdam tam v naročji Tvojega veličastva, vekomaj Te od obličja do obličja molili in častili. Amen.

13. Za duše v vicaĥ.

129. psalm.

Iz globočine vpijem k Tebi, o Gospod! — Gospod, usliši moj glas! Naj poslušajo Tvoja ušesa glas moje prošnje. — Gospod! ako boš na pregrehe gledal, kdo bo obstal, o Gospod! — Toda, pri Tebi je sprava, in zavoljo Tvoje postave čakam Tebe, o Gospod! — Moja duša čaka Njegove besede, moja duša v Gospoda upa. — Od jutranje straže do noči naj Izrael v Gospoda upa. — Ker pri Gospodu je usmiljenje; in pri Njem obilno odrešenje. — In On bo rešil Izrael vseh njegovih hudobij. — O Gospod! daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Gospod! usmili se jih, ki tolikanj hrepene po Tvojem obličji; prizanesi jim in reši jih iz ponočne temote! Zlasti Te prosim za duše mojih ranjciĥ sorodnikov, dobrotnikov, znancev in prijateljev, in za vse tiste duše, za katere sem dolžan moliti, za katere moliti je Tebi naj-

bolj dopadljivo. In za to, o moj Bog! darujem Ti za uboge, duše v vicah po Marijinih rokah vsa svoja zadostivna dela in tudi vse dobro, kar bi drugi meni v življenji ali še po smrti storili, zedinjena z zasluženjem Jezusa Kristusa, Marije prečiste Device in vsih Tvojih svetnikov. Amen.

(Za to obljubo, ki se imenuje: „Veliksrčna ljubezen do ubogih duš v vicah,“ so papež Pij IX. 20. list. 1854 podelili te-le odpustke: 1. Vselej, kadar se vredno sveti Zakramenti prejmejo, popolnoma odpustek za duše v vicah. 2. Vsak ponedeljek (ponedeljek je še posebej dušam v vicah posvečen) tudi popolnoma odpustek, kdor pobožno sv. mašo sliši, še celo, ako bi ne mogel v ponedeljek biti pri sv. maši, vdeležiti se tega more tudi v nedeljo. Se vé, da mora biti v stanu milosti Božje in navadne molitve za odpustke opravi. 3. Kdor to obljubo stori, mora vse odpustke, kakoršne bratovščine koli, za duše v vicah obrniti.

14. Srčni zdihljeji pred Jezusom v najsvetejšem Zakramentu.

1. Kako svet, kako veličasten je ta kraj! Hiša božja je in vrata nebeška. Angelji Gospodovi molijo tukaj svojega Boga.

2. O Božji Zveličar! ki si tukaj pričujoč, milostno se ozri name! Ti veš uboštvo moje duše, Ti vidiš revščino mojega srca; oh, očisti, posveti me, vleci me, naveži me vsega na-se!

3. O da bi moj jezik vedno in le Gospoda častil, in nikdar ne odjenjal slaviti Ga v tempeljih Njegovih!

4. Tvoje prebivališče, o Gospod vojskinih trum! naj razveseljuje moje srce. O kako prijetno, kako ljubeznjivo, kako lepo je tukaj pri Tebi! Moja duša vedno sem hrepeni.

5. Sto in stokrat hvala naj Ti bo, o Gospod! za ta veliki čudež Tvoje ljubezni!

6. Angelji Božji! zedinite se z menoj, ali prav za prav, pripustite,

naj se jaz vam pridružim, da združeno častimo svojega Boga!

7. O vé vsa ljudstva vesoljnega svetá, pridite in molite svojega tako dobrega Boga!

8. Moj Bog! Ti si moj Odrešenik, moj Zveličar, moj Varh, moj Tolažnik in moje vse. Kaj hočem še iskati na svetu, kadar sem pri Tebi!

9. Gospod za Tvojo hišo gorim, in ker vem, kako si tudi tukaj zaniževan, to neizrečeno žali moje srce.

10. Zakaj mi vendar ni mogoče, pripeljati le-sem vseh človeških serc, postaviti jih pred Tebe, da bi jih vnel z ognjem svoje nebeške ljubezni! Res, svoje srce Ti darujem; o Gospod! naj neprenehoma gori v tem ognji Tvoje ljubezni!

11. Jezusovemu Imenu naj se pripogujejo vsa kolena v nebesih, na zemlji in pod zemljo!

12. O sveti Bog! Ali Te smem res pogledati, jaz zavržena hudobna stvar! — Oh, ne le privoliš, celo vabiš me. Ali smem biti tako nehvaležen,

da bi Te ne poslušal in ne prišel k Tebi?

13. Moj Bog, moje vse! zakaj nimam srca, ki bi bilo Tebe vredno? — Vendar, če še tako ubogo in revno, vendar Ti ga darujem! stori ga Tebe vrednega.

14. Ves sem Tvoj, ljubi moj! in Ti ves moj! Kaj iščem še družega na zemlji?

15. Kdo? kaj me bo ločilo od Tvoje ljubezni! — Res, nič ne! ne britkost, ne težave, ne lakota, ne meč, ne trpljenje, ne smrt, nič me ne bo ločilo od Tebe, Bog mojega srca!

16. Vse stvari preidejo, vse posvetno je minljivo, le Ti vekomaj ostaneš. Na koga bom navezaval svoje srce tu na zemlji? saj bom mogel vse zapustiti.

17. Sveto pismo pravi: Dnevi človekovi so kratki; meni se pa moji dolgi zdé. Kdaj bom končal tek svoje revščine, da se sklenem s svojim Bogom tam v pravi domovini, v nebesih.

18. Ako mi britkost napolnjuje srce, zakaj bi ne pil keliha, ki mi ga pošlje moj Bog; saj je vendar Njegov Sin veliko britkejšega pil za moje zveličanje?

19. Stori z menoj, o Gospod! kar Ti je ljubo; poljubiti hočem roko katera me tepe; k Bogu, svojemu tolažniku, se bom zatekel; pri Njegovih oltarjih bom vselej pomoč najdel.

20. O kako dobro je, zaupati na Boga! On je pribežališče ubogim, tolažilo žalostnim.

21. Dobri, dobrotljivi, usmiljeni Bog se imenuje. Kolikanj dobrot nam skazuje! kako potrpežljiv je z nami! kako rad nam odpusti! kako željno nas sprejme!

22. O moj Bog! pred Teboj ponižno klečim. Spoznam v britkosti vse pregreške svojega življenja. Preljubi zdravnik, oh! ozdravi vendar mojo bolno dušo; reci le eno besedo, in ozdravljena bo.

23. O Gospod! kaj je vendar človek, da se mu Ti razodevaš; da se

celo z njim milostno skleneš. V sve-
tišče svoje ga pelješ in tam ga pre-
obliješ z nebeškimi razveseljevanji.

24. O duša moja! ko bi kdaj
zapustila Gospoda, svojega Boga, kako
bi bila vendar nehvaležna! kako pa
tudi nesrečna! Ali bi bil pač pekel
dosti hud za te?

25. Rekel sem, in pri tem ostanem:
Od zdaj za naprej se hočem vsega dati
svojemu Bogu. Gospod! daj, da bo ta
moj sklep tako dolg, kakor dolgo bo
mojo življenje!

26. Bodi mi pomočnik, bodi mi
varh v vsem boju, ki me še čaka! Oh,
kaj premorem sam? Žalostna me le
preveč tega uči lastna skušnja.

27. Nebeški zveličar! zveličaj mojo
dušo, za katero si vso svojo Kri prelil,
in katero si tolikrat s svojim presvetim
Telesom nasitil.

28. O vsegamogočni Bog! z da-
ritvijo Tvojega Sina želim skleniti da-
rovanje samega sebe: naj Ti bo zato
dopadljiv moj dar!

29. O blagor meni, o moj Bog! da sem tu! Zakaj ne morem zmiraj tu biti! zakaj ne morem tu umreti iz ljubezni do Tebe?

30. O Jezus, usmili se me! — O Jezus, sliši me! — O Jezus, usliši me!

15. Sklep te ure.

Preden se ločim od Tebe, o moj Bog! prosim Te, odpusti mi vse razmišljenosti, vso mlačnost, in vse druge pregreške, katerih sem se vdeležil to uro pri Tebi. Grem sicer zdaj od tod; pa moje srce naj tu ostane; napolni je s svojo milostjo, s svojo ljubeznijo. Ne grem pa pred od tod, da me še blagosloviš. Prosim Te, blagoslovi me za zdaj, za vselej, za celo moje življenje, da zanaprej živim le za Te! Amen.

Moj Bog in moj Zveličar! ki si ta najsvetejši Zakrament postavil, da bi potolažil z našimi grehi svojega razžaljenega Očeta; oh! molim Te v ti presveti skrivnosti, ter Ti ponižno še enkrat

darujem to uro, ki sem jo v Tvoje počastenje odločil. Posveti jo, o Gospod! in sprejmi jo za me in za vse, za katere sem Te prosil v tem srečnem trenutku. Vnemi moje srce z ognjem svoje ljubezni, da bo vedno v tem ognju gorelo. Amen. O Gospod! Amen.

16. Zdihljeji k Materi Božji.

Presveta in prečista Devica Marija, preljubeznjiva moja Mati! jaz med vsemi grešniki najrevnejši, danes k Tebi pribežim; saj Ti si Mati mojega Zveličarja, kralja nebes in zemlje, najmogočnejša pomočnica za Bogom, upanje in pribežališče vseh grešnikov! — Pred Teboj, o visoka Kraljica! priklonim se s ponižnim počesčenjem, ter Te prisrčno zahvalim za tolikanj milostij in dobrot, ki si mi jih že dozdej sprosila od Boga; posebno pa, ker si mi tolikrat s svojo mogočno prošnjo obvarovala peklenskega ognja, katerega sem s svojimi velikimi grehi že tolikrat zaslužil. — Ljubim

Te, o prelubeznjiva Mati in Gospa! in iz čiste ljubezni do Tebe sklenem za trdno, Tebi zmiraj in vselej zvesto služiti, in kolikor bom premogel, tudi druge napeljevati, da Te ljubijo in Tebi služijo. Za Jezusom, Tvojim ljubim Sinom stavim vse svoje upanje na Te, in s Tvojo pomočjo upam tudi zadobiti večno svoje zveličanje. Vzemi me v število svojih služabnikov, o Mati milosti Božje, in ohrani me vedno v svojem mogočnem varstvu. Ker vem, da vse premoreš pri Bogu, zato zdihujem in milo kličem k Tebi: Reši me vseh skušnjav, ali pa mi saj sprosi potrebne moči, da jih morem premagovati do konca svojega življenja. Od Tebe pričakujem prave ljubezni do Jezusa, upam pa tudi, da bom s Tvojo pomočjo srečno sklenil svoje življenje. O moja prelubeznjiva Mati! pri Tvoji veliki ljubezni do Boga Te prosim, stoj mi vedno na strani, zlasti pa v moji zadnji uri, ko bo šlo za moje večno zveličanje. Nikar me ne zapusti, dokler me ne vidiš med zvoljenimi tam v nebesih. Tam Te bom

častil, tam bom Tvojemu usmiljenju
večno slavo prepeval. Tako upam, tako
naj tudi bo! Amen. (Sv. Ligvori.)

Spomni se, o premila Devica Marija! da se še nikoli ni slišalo, da bi bil kdo kdaj od Tebe zapuščen, ki se je k Tebi zatekal, Tvoji prošnji se priporočal in Tebe pomoči prosil. S tem zaupanjem napolnjen, pribežim k Tebi, o devic Devica in Mati Jezusa Kristusa! K Tebi pridem, k Tebi hitim in kakor grešnik zdihovaje in trepetaje pred Teboj stojim. O Ti Kraljica zemlje in Mati večne Besede! ne zavrzi moje prošnje; temuč poslušaj me dobrotljivo, in usliši me reveža, ki iz te solzne doline pri Tebi pomoči iščem. Pomagaj mi v potrebah, zdaj in vselej, posebno o smrtni uri, o dobrotljiva, o milostljiva, o sladka Devica Marija! Amen. (Sv. Bernard.)

O Marija! Ti nas blagoslovi s svojim preljubim Detetom Jezusom Kristusom! pred vsem hudim nas obvaruj, pred naglo in neprevideno smrtjo, pred smrtnim grehom! — Češčeno bodi sveto in sladko ime: Jezus, Marija in sv.

Jožef! — Češčena bodi vsa nebeška družba zdaj in vselej in na vse večne čase! Amen.

Po svojem devištvu in čistim spočetji, o Devica! očisti naše duše, naša srca. Amen.

„Bodi češčen in hvaljen vsaki čas —
Najsvetejši in Božji Zakrament!“
Amen.

